

"D" kao dokaz

Misterija Kinsey Millhone

Sue Grafton

Sue Grafton
E Is for Evidence

D kao Dokaz

1.

Bio je ponedjeljak, 27. prosinca. Sjedila sam u uredu i pokušavala popraviti raspoloženje u koje sam zapala, a bilo je loše, nije moglo biti gore, sastavljeno od jednakih dijelova ljutnje i nelagode. Uzrok ljutnji bila je netom pripremljena obavijest banke u omotnici s prozorčićem kroz koji se nazirala žuta kopija. U prvi mah sam pomislila da sam prekoračila račun, ali izvukla sam odrezak, datiran petak 24. prosinca, kojim je na moj tekući račun položeno pet tisuća dolara.

– Što je ovo, dovraga?

Broj računa bio je ispravan, ali polog nije moj. Iskustvo mi je govorilo da su banke najgore ustanove kad je u pitanju pomoć stranci, ali pri pomisli da moram pod hitno zaustaviti, po mome mišljenju grešku, dizala mi se kosa na glavi. Gurnula sam obavijest, ustranu, pokušavajući da se priberem. Spremala sam se napisati izvještaj o predmetu osiguranja koji mi je dan na ocjenu kad me nazvala Darcy, tajnica osiguravajućeg društva California Fidelity i obavijestila me da Mac želi smjesta vidjeti spise na svome stolu. U tren oka sam znala što joj želim, ali sam to prešutjela, pokazavši zavidno samoobuzdavanje.

Vratila sam se pisaćem stroju i ubacila u nj obrazac za popis osiguranih nekretnina. Žustri prsti bili su spremni za tipkanje dok sam pogledom letjela po bilješkama. Tu sam zapela. Nešto nije bilo kako valja, a nisam mogla dokučiti što. Ponovno sam svrnula pogled na bankovnu obavijest.

Gotovo zlurado nazvala sam banku, nadajući se kako će mi razgovor pomoći da usredotočim pažnju na problem koji me mučio u vezi sa slučajem *Wood/Warren*, tvornice u kojoj je požar 19. prosinca razorio skladište.

– Odjel za stranke, gospođa Brunswick. Mogu li Vam pomoći?

– Toplo se nadam – uzvratih. – Upravo sam primila obavijest da sam prošli petak položila pet tisuća dolara na svoj tekući račun, a nisam. Može li se to razjasniti?

– Vaše ime i broj računa, molim.

– Kinsey Millhone.

Izgovorila sam broj tekućeg računa polaganim, odmjerenim glasom.

Nakratko me ostavila čekati, dok je ukucala podatke u kompjutor.

– Gospođice Millhone, ne znam u čemu je problem, ali mi pod ovim brojem imamo gotovinsku uplatu. Očividno je ostavljena u jednom od naših automata, jer je nama dospjela dostavom.

– Zar još imate automate za ulaganje novca izvan uredovnih sati? – upitala sam s neskrivenim čuđenjem.

– Da, u podružnici u središtu grada.– Svejedno je posrijedi zabuna. Nikad se nisam služila tom napravom. Radije uzmem kreditnu karticu. Što ćemo sad?

– Mogla bih potražiti odrezak... – promrmljala je sumnjičavo.

– Učinite to, molim Vas, jer Vas uvjeravam da prošli petak nisam uložila ništa, a kamoli iznos od pet tisuća dolara. Možda je netko pomiješao brojeve na odresku, ali novac nipošto ne pripada meni.

Pribilježila je moj telefonski broj i obećala da će se javiti. Bilo mi je jasno da me čekaju brojni telefonski razgovori dok unesu ispravak.

Vratila sam se radnom zadatku, žaleći što mi razgovor nije donio željeno olakšanje. Misli su mi i dalje vrludale. Odštetni zahtjev *Wood/Warren* zapravo mi je dopao ruku prošlog četvrtka. U četiri sam imala oprostajnu čašicu sa svojim stanodavcem Henryjem Pittsom. Poslije je trebalo da ga odvezem na aerodrom i smjestim u avion. Letio je u Michigan da provede blagdane s obitelji u kojoj je većina članova bila blizu devedesete, ali još i sad živahna i prisebna duhom. Henry je prevalio osamdesetprvu i poput djeteta se radovao putu.

Tog popodneva zadržala sam se u uredu, premda sam dovršila planirane poslove. Izašla sam na balkon i zagledala se u Tihi ocean. Ovo je Santa Teresa u Californiji, devedeset i pet milja sjeverno od Los Angelesa. Zima je ovdje čarobna, sunčana i blaga, s mirisnim penjačicama grimizno-ljubičaste boje, blagim povjetarcem u perastom lišću palmi i kriještanjem galebova u neprestanom kruženju.

Jedina naznaka nailazećih blagdana bile su girlande ovješene duž glavnih ulica. Dakako, prodavaonice su bile krcate. Učinilo mi se da bih, u interesu općeg veselja, i ja morala razraditi strategiju za iduća dva dana. Svatko tko me poznaje, reći će vam da silno volim svoj status neudane žene. Dvapat sam razvedena, bez djece i bliskih obiteljskih veza. Po zanatu sam privatni detektiv. Najčešće sam izuzetno zadovoljna poslom koji obavljam. Ima dana kad sumanuto radim na nekom slučaju i dana kad sam na terenu ili zabijem nos u svoj mali stan i čitam knjige. Spoznala sam da jedino kad se približe praznici moram doskočiti samoj sebi, kako odsutnost dragih ljudi ne bi izazvala neželjenu potištenost. Dan zahvalnosti protekao je bezbrižno. Provela sam ga s Henryjem i nekolicinom njegovih dobrih prijatelja, koji su kuhali, pijuckali pjenušac, smijali se i prepričavali zgone iz davnih dana, navodeći me na to da poželim da imam njihove godine umjesto svojih trideset dvije.

Sad se Henry spremio na put. Čak je i Rosie, što vodi smrdljivu tavernu u susjedstvu u kojoj često jedem, naumila zatvoriti do 2. siječnja, odbijajući da ikom živom kaže što namjerava sa sobom. Rosie je šezdesetšestogodišnja Mađarica, niska rasta, prsata, odrješita i često gruba, pa se ne bi moglo reći da će mi nedostajati iskrena čavrljanja s njom. Činjenica da zatvara zalogajnicu, jednostavno je neugodan podsjetnik da ostajem sama u okrutnom svijetu i da je krajnje vrijeme da povedem računa o tome.

Pogled na sat uvjerio me da je vrijeme za odlazak kući. Uključila sam automatsku tajnicu, dohvatila ogrtač i torbicu te krenula prema vratima na kojima se pojavila Darcy Pascoe, tajnica iz osiguravajućeg zavoda u susjedstvu. Jedno sam vrijeme bila u stalnom radnom odnosu u zavodu California Fidelity. Istraživala sam netočne i neosnovane zahtjeve za odštetom u slučaju požara ili smrti. Sad je naš poslovni odnos neslužben. Manje-više sam voljna odazvati se pozivu i prema potrebi obaviti određen broj istraga u zamjenu za poslovni prostor u gradu, koji drukčije ne bih mogla imati.

– Oh, sva sreća što sam te ulovila! Mac me poslao da ti predam ovo.

Pružila mi je spise koje sam ovlaš pogledala. Prazan obrazac označavao je da se od mene očekuje istraga na mjestu požara, prva

nakon dugo vremena.

– Mac mi to šalje?

Mac je bio potpredsjednik osiguravajućeg zavoda. Nikako ga nisam mogla zamisliti da obavlja rutinske papirne poslove.

– Pa, zapravo, Mac je to dao Andyju, a Andy mi je rekao da to odnesem tebi.

Na ovitku je bila zakvačena cedulja s datumom otprije tri dana i naznakom *HITNO*. Darcy je ulovila moj pogled i porumenjela: – Bilo je zataknuo u veliku hrpu papira na mojem stolu, inače bih ti donijela ranije.

Prišla sam svom radnom stolu i stavila spise povrh drugih. Uzet ću ih u postupak sutra ujutro. Darcy je zastajkivala na vratima, prozrijevši mi namjere.

– Ima li ikakva izgleda da počneš već danas? Znam da Mac želi što prije nekoga poslati onamo. Jewel je morala preuzeti slučaj, ali ona odlazi na dvotjedni odmor, pa je Mac pomislio da to povjeri tebi.

– O čemu je riječ?

– O požaru u velikom skladištu u Colgateu. Jamačno si čula u vijestima.

– Nisam. Bila sam u Los Angelesu.

– Unutra su i novinski izresci. Očito očekuju da se najhitnije izađe na teren.

Požurivanje mi se nije svidjelo, ali ponovno sam otvorila spise i pregledala sadržaj.

– *Wood/Warren?*

– Poznaješ li ih?

– Znam Woodove – odgovorih. – Išla sam u razred s njihovom najmlađom kćeri.

Vidljivo joj je laknulo, kao da sam netom riješila njen problem.

– Sjajno! Reći ću Macu da ćeš možda još danas poslije podne otići onamo.

– Zaboravi to, Darcy. Moram nekog ispratiti na aerodrom. Vjeruj mi, dogovoriti ću sastanak što prije.

– No dobro. Ostavit ću poruku, neka znaju da ćeš se pobrinuti. Moram se vratiti na radno mjesto. Javi mi kad završiš izvještaj da

dođem po njega.

Zacijelo je zaključila da je učinila dovoljno, jer se iznenada žustro povukla. Čim je otišla, tek da brigu skinem s vrata, nazvala sam kompaniju *Wood/Warren* i dogovorila sastanak s njenim predsjednikom Lanceom Woodom za devet sati sutradan ujutro.

Gurnuvši spise u ručnu torbicu, spustila sam se na parkiralište gdje sam ostavila svoj VW. Deset minuta nakon toga bila sam kod kuće. Henry mi je poklonio najnoviji roman Lena Deightona, a ja sam njemu isplela šal od mohera. Sjedili smo u kuhinji i pojeli pun tanjur domaćih kolačića sa cimetom, pijuckajući pjenušac iz kristalnih čaša koje sam mu darovala prošle godine.

Izvukao je avionsku kartu i ponovno provjerio vrijeme polaska. Obrazi su mu se zažarili od uzbuđenja.

– Bio bih sretan kad bi pošla sa mnom.

– I mene bi veselilo, ali upravo sam dobila posao kojim ću platiti stanarinu. Snimi mnogo slika pa ćeš mi ih pokazati kad se vratiš. I prestani se brinuti za mene. Imam mnogo prijatelja.

Vjerojatno ću Božić provesti sama, ali nisam željela da strepi.– Čekaj, imam još jedan dar za tebe. – Pošao je do radne plohe pokraj sudopera i dohvatio lončanicu s paprati. – Ovo će ti praviti društvo i oplemeniti prostor. Nemaš nikakve brige. Biljke žive od čistog zraka. Podigla sam lončić i promotrila biljku sa svih strana. Inače nemam nimalo smisla za biljke, pa sam godinama odolijevala želji da pribavim koju. Sad me obuzeo zabrinjavajući osjećaj posjedovanja. Zacijelo sam u gorem stanju nego što mi se čini, pomislih.

– Vrijeme je da krenemo – reče Henry, pogledavši na sat.

Imali smo samo sat i pol vremena za dvadesetominutnu vožnju do aerodroma, ali bi svako protivljenje bilo uzaludno. Obukla sam ogrtač dok je Henry, po tko zna koji put, pregledao kuću.

Vrativši se kući, osjećala sam stezanje u grlu. Ne volim opraštanja i ne volim ostajanje. Smračilo se kad sam ušla u kuću. Moje malo carstvo obično me ispunjava osjećajem zadovoljstva. Danas je odisalo ubitačnom osamom. Upalila sam svjetla i uključila radio. Ušavši u kuhinju, pripremila sam sendvič i ulila čašu bijelog vina.

Tek sad sam pogledala na sat. Henryjev avion još nije poletio.
Preda mnom su dva vrlo duga tjedna.

2.

Sutradan ujutro, 24. prosinca, protrčala sam tri milje, istuširala se, pojela zdjelicu žitarica, spakirala platnenu torbicu i krenula u Colgate. Za doručkom sam pregledala dokumentaciju, čudeći se čemu sva ta strka. Iz novinskih izvještaja bilo je jasno da je skladište izgorjelo do temelja, ali nije bilo ni natruhe o tome da je vatra podmetnuta, da je istraga u toku ili ikakve naznake sumnje u prirodu požara. Bio je priključen i izvještaj vatrogasne službe, pa sam ga dvaput pročitala. Sve se činilo uobičajeno. Sudeći po svemu, uzrok požaru je bio kvar u električnoj mreži, zbog čega je automatski smanjeno škropljenje. Budući da je uskladištena roba u dvokatnici bila pretežno od papira, vatra koja je izbila u dva sata ujutro brzo se proširila. U izvještaju inspektora za požar nije bilo tragova o podmetanju benzina ili drugih zapaljivih tekućina, niti prepreka neometanom radu vatrogasaca. Nije bilo nikakvih znakova o tome da su vrata ili prozori ostavljeni otvoreni kako bi se stvorio propuh, niti ikakvih fizičkih dokaza koji bi upućivali na podmetanje vatre. Čitala sam mnoge izvještaje nalik na ovaj. U čemu je onda razlika? Možda mi je nedostaje bitna informacija, ali sudeći po svemu, ovo je uobičajen zahtjev. Morala sam zaključiti da netko iz kompanije zahtjeva od osiguravajućeg zavoda da što prije zaključuje slučaj, što bi moglo objasniti Andyevu paniku. Andy je imao naviku da grize nokte, vapio je za podrškom i plašio se prigovora. Koliko sam čula, imao je ozbiljne bračne teškoće. Nedvojbeno se njemu mogao pripisati prizvuk histerije kojim je bio obavijen ovaj slučaj. Možda se i Mac oslanjao na njega.

Colgate je stambeno naselje u blizini Santa Terese. Nastanjuju ga ljudi s prosječnim primanjima. Iz glavne ulice sateliskog naselja u svim smjerovima se protežu kućice u nizu, ugrađivane desetljećima u nekoć plodno tlo, ostavljajući tek tu i tamo pokoje stablo kao podsjetnik na negdašnje plantaže citrusa.

Tvornica *Wood/Warren* bila je smještena u pokrajnjoj ulici, tik uz napuštenu ljetnu pozornicu koja služi kao stalno mjesto za trgovinu vikendom. Travnjaci uz proizvodne pogone bili su uredno pokošeni,

a grmlje potkresano u savršene pravokutnike. Pronašla sam parkiralište ispred upravne zgrade i zaključala automobil. Adresa skladišta bila je dva bloka dalje. Odlučila sam da poprište događaja pregledam poslije razgovora s Lanceom Woodom.

U prostranom predvorju službenica recepcije upravo še vraćala svom radnom stolu, noseći šalicu vrele kave i posudu od stiropora koja je mirisala na kobasice i jaja. Plastična pločica na njenu stolu označavala je da se zove Heather. Prekoračila je dvadesetu i očito još nije čula za kolesterol i masnoću.

– Mogu li vam pomoći?

Osmijeh joj je otkrivao spona na zubima. Put joj je još bila gruba od sinočnjeg nanošenja kreme protiv prištića koja dosad nije pokazivala željeni rezultat.

– U devet imam sastanak s Lanceom – rekoh.

– Ja sam iz osiguravajućeg zavoda. – Osmijeh joj je polako nestajao s lica.

– Vi istražujete palež?

– Pa, pozvana sam zbog požara.

Nisam znala posve pouzdano je li slučajno ili namjerno pretpostavila da su rokovi istovjetni.

– Oh, gospodin Wood još nije ovdje, ali mora stići svaki trenutak. – Zbog spona joj je glas zvučao siktavo, što je zabavljalo i nju samu. Smijem li vas ponuditi kavom dok čekate?

– Zavrtila sam glavom. Sjela sam na slobodnu stolicu i zabavila se listanjem brošure o metaliziranju aluminijske pri 1.450°C u zvonolikoj vodikovoj peći.

Kroz vrata s lijeve strane vidjela sam namještenu, mrke i zaokupljene poslom. Nisam naslutila ni trunke drugarstva među njima, ali možda proizvodnja vodikovih peći ne stvara ugodaj dobronamjernog peckanja na kakvo sam navikla u osiguravajućem zavodu.

Heather mi je uputila samouvjeren osmijeh i počela jesti. Iza njenih leđa bila je oglasna ploča ukrašena šljokicama i fotografijama obitelji i namještenika. SRETNI PRAZNICI bilo je razbacano srebrnim slovima.

– Smijem li pogledati? – upitala sam pokazujući na ploču.

Sad su joj usta već bila krcata hranom, ali mi je dala privolu, držeći ruku ispred usta, čime me pošteditelj užasavajućeg pogleda na polusažvakanu hranu.

– Samo izvolite.

Na većini fotografija bili su tvornički namještenici. Na jednoj sam spazila Heather, mnogo kraće kose, djetinje tusta lica. Spone na njenim zubima zacijelo su bili posljednji tragovi puberteta. *Wood/Warren* ju je valjda uposli odmah poslije završene srednje škole. Na jednoj od fotografija četiri radnika u kutama opušteno su stajala na ulaznim stubama. Neke fotografije bile su strogo namještene, ali većina je odavala zadovoljstvo koje nisam mogla opaziti oko sebe. Osnivač tvornice, Linden „Woody“ Wood umro je prije dvije godine, pa mi je i nehotice pala na um pomisao da je možda dio zadovoljstva iz ovog prostora ponio sobom u grob.

Woodovi su zauzimali središnje mjesto na portretu koji je snimljen u obiteljskoj kući. Gospođa Wood je sjedila u golemu naslonjaču. Lindenova ruka počivala je na ženinu ramenu. Petero odrasle djece porazmjestilo se oko svojih roditelja. Lancea nisam poznavala, ali znala sam Ash, jer sam s njom išla u srednju školu. Godinu dana stariju Oliviu su prije završetka srednje škole poslali u internat. Vjerojatno je to bilo vezano za kakav skandal, ali više se nisam mogla sjetiti pojedinosti. Najstarija od petoro djece bila je Ebony, koja je sad već zacijelo bila nadomak četrdesetoj. Sjećam se priče da se udala za imućna plejboja i da živi negdje u Francuskoj. Najmlađi je bio sin Bass, blizu tridesete, neodgovoran, nemiran duh, propali glumac i nedarovit glazbenik, nastanjen u New York Cityju prema mojim posljednjim obavještenjima. Srela sam ga prije osam godina, nakratko, u društvu mog bivšeg muža Daniela, glazbenika džezera. Bass je bio crna ovca u obitelji. Nisam znala pouzdano što se govorilo o Lanceu.

Sjedeći mu sučelice, šezdeset minuta poslije, počela sam spajati konce. Lance je nenadano i bezbrižno ušetao u devet i trideset. Službenica mu je rekla tko sam. Predstavio se i pružio mi ruku. Rekao je da mora načas telefonirati i da će se onda posvetiti meni. Pristala sam i vidjela ga tek u deset i šest minuta. Dotad je već skinuo kaputić od odijela, razvezao kravatu i otpustio gornji gumb košulje. Sjeo je i položio noge na kraj stola. Zacijelo je bio nadomak

četrdesetoj, ali nije lijepo stario. Neka mješavina nezadovoljstva i zlovolje usjekla je duboke crte oko njegovih usana i pokvarila toplu smeđu boju njegovih očiju, ostavljajući dojam čovjeka opsjednuta zlom sudbinom. Imao je svijetlosmeđu kosu, prorijeđenu na vrhu i začušljanu od lica. Ocijenila sam da je najava telefonskog razgovora bila izlika. Dojmio me se kao čovjek koji je osjećaj vlastite važnosti crpio iz spoznaje da ga stranke čekaju. Njegov je osmijeh bio samozadovoljan, a energija koju je zračio bila je nabijena napetošću.

– Oprostite zbog čekanja – rekao je. – Što mogu učiniti za Vas?

– Obaviještena sam da ste podnijeli odštetni zahtjev zbog nedavnog gubitka u požaru.

– Istina je i iskreno se nadam da mi nećete držati propovijedi. Vjerujte mi, ne tražim ništa na što ne bih imao pravo.

Ispustila sam neobvezatni uzdah, nastojeći prikriti da sam uključila senzore na „oprez, prijevara“. Svaki špekulant s osiguranjem kojeg sam dosad sreća, izgovorio je iste riječi, sve do pobožnog zabacivanja glave. Izvukla sam diktafon, uključila ga i postavila na njegov pisaći stol.

– Od mene se očekuje snimljen razgovor – rekoh.

– Ne smeta.

Snimila sam uobičajen uvod, izjavivši tko sam, da radim za osiguravajući zavod California Fidelity, navela sam datum i vrijeme razgovora te činjenicu da razgovaram s Lanceom Woodom, u funkciji predsjednika kompanije *Wood/Warren*, adresu kompanije i prirodu gubitka.

– Gospodine Wood, je li Vam poznato da je uključen magnetofon? – upitala sam s predumišljajem.

– Jest.

– Dopuštate li da načinim snimku razgovora koji ćemo obaviti?

– Dakako. – Pritom je načinio kretnju rukom koja je imala značiti „krenimo već jednom“.

– Možete li mi reći pod kojim je okolnostima izbio požar u skladištu *Wood/Warren*, 19. prosinca ove godine?

Nestrpljivo se promeškoltio.– Zapravo, ja nisam bio u gradu, ali prema onome što su mi kazali... – Zazujao je interni telefon. Podigao

je slušalicu režeći. – Da? – Potom je zašutio i žurno me pogledao. – Spoji je, dovraga! Ne, čekaj malo, preuzet ću liniju kod tebe.

Odložio je slušalicu, žurno se ispričao i izašao iz sobe. Isključila sam diktafon i promotrila ga u prolazu. Odebljao je u struku, a hlače od gabardena ružno su se napele. Vonjao je po znoju... ne zdravim, životinjskim smradom koji je posljedica naporna rada, nego reskim, odvratnim mirisom na stres. Put mu je bila blijedožuta i doimao se nezdravo.

Pričekala sam petnaest minuta, a potom sam se na vršcima prstiju primakla vratima. Predvorje je bilo pusto. Ni traga ni glasa Lanceu Woodu. Ni traga Heather. Prišla sam vratima za unutrašnji ured. Opazila sam kako je netko promaknuo u stražnji dio zgrade, netko tko me podsjetio na Ebony. Žena je uzdigla pogled. Na njezinom radnom stolu pisalo je Ava Daugherty, rukovodilac odjela. Bila je na izmaku četrdesetih, sitna, sumorna lica i nosa s kojim kao da se kirurg grubo poigrao. Bila je nesretna zbog nečega. Vjerojatno zbog toga što je upravo slomila jedan od jarko namazanih noktiju.

– Imam sastanak s Lanceom Woodom, ali on je naprasno iščezao. Znete li kamo je otišao?

– Napustio je tvornicu.

Oblizivala je nokat, kao da će ga čarobna slina ponovno slijepiti.

– Otišao je?

– Rekla sam Vam.

– Je li kazao kad će se vratiti?

– Gospodin Wood se ne savjetuje sa mnom – odbrusila je. Ako hoćete, ostavite ime, pa će Vam se zacijelo javiti.

– U čemu je problem? – Presiječe nas muški glas.

Obje smo uzdigle pogled i zaustavile ga na tamnokosom muškarcu koji je stajao na pragu iza mene. Ponašanje Ave Daugherty malo se ublažilo.

– Ovo je potpredsjednik kompanije – objasnila je meni, a njemu je dometnula: – Imala je sastanak s Lanceom, ali on je iznenada otišao u nepoznato.

– Terry Kohler – predstavio se pružajući mi ruku. – Ja sam šurjak Lancea Wooda.

– Kinsey Millhone iz osiguravaj ećeg društva California Fidelity – reko, rukujući se s njim. – Drago mi je.

Stisak mu je bio vruć i čvrst. Bio je žilav, s tamnim brcima i krupnim, tamnim očima iz kojih je zračila inteligencija. Zacijelo je tek okrenuo četrdesetu. Nisam se mogla dosjetiti s kojom od sestara se oženio.

– Što Vas muči? Mogu li pomoći?

Ukratko sam mu objasnila razlog svog dolaska i činjenicu da me Lance Wood napustio bez objašnjenja. Hoćete li da Vas ja odvedem do skladišta? Tako ćete barem istražiti mjesto događaja što Vam je zacijelo dio radnog zadatka.

– Bila bih Vam zahvalna. Je li ondje još netko ovlašten da mi pruži potrebna obavještenja?

Terry Kohler i Ava Daugherty izmijenili su pogled koji nisam mogla odgonetnuti.

– Radije pričekajte Lancea. Ostanite ovdje, a ja ću vidjeti kamo je otišao.

Udaljio se prema predvorju. Ava i ja nismo razgovarale. Ona je ponovno svu pažnju posvetila slomljenom noktu, a ja sam dokono prislušivala razgovor konstruktora za okolnim stolovima.

Terry Kohler se vratio tek za desetak minuta. Vrtio je glavom u očajnoj nedoumici.

– Ne znam što se ovdje događa. Lance je hitno morao otići, a Heather se još nije pojavila na radnom mjestu. – Podigao je snop ključeva. – Ja ću Vas odvesti do skladišta. Ako se Heather pojavi, kaži joj da su ključevi kod mene – dobacio je Avi.

– Samo da uzmem kameru. Ostala mi je u torbici.

Strpljivo je cupkao za mnom do ureda Lancea Wooda, gdje sam uzela kameru, gurnula novčanik u džep i ostavila torbicu gdje je i bila. Zajedno smo krenuli kroz predvorje i prošli kraj ureda. Nitko nije podigao oči dok smo prolazili, ali znatiželjni pogledi slijedili su nas šutke, poput portreta na kojima se pokreću samo oči.

Sastavljanje dijelova obavljalo se u prostranoj, dobro prozračenoj prostoriji sa zidovima od valovita lima i betonskim podom.

Zastali smo samo jednom, dok me Terry predstavljao nekom Johnu Salkowitzu.

– Kod nas je od šezdesetšeste, John je kemijski inženjer i savjetnik. Ako imate ikakvih pitanja vezanih za preradu pri visokim temperaturama, samo pitajte.

Terry je kretao prema stražnjim vratima, a ja sam cupkala za njim.

Na desnoj strani bila su dvostruka vrata na podizanje, spremna za skladištenje robe gotove za isporuku. Presjekli smo kroz skladišne prostore.

– Za koju ste od Woodovih sestara oženjeni? – upitala sam. – Ja sam pohađala srednju školu s Ash.

– Za Olive – uzvрати uz osmijeh. – Kako ste rekli da se zovete?

Rekla sam mu, pa smo dokono čavrljali sve dok se nije pojavilo izgorjelo skladište.

3.

Trebalo mi je tri sata da ispitam zgarište. Terry se potrudio da otključa ulazna vrata, premda se to činilo smiješno s obzirom na ruševine koje je poharala vatra. Veći dio vanjskog kostura zgrade ostao je uspravan, ali drugi kat se srušio na prvi, ostavivši gotovo naprobojnu masu nagorjele opeke. Staklo na prvom katu zgrade izbijeno je od topline. Metalne cijevi su bile izložene, iskrivljene težinom zidova. Svi prepoznatljivi oblici bili su svedeni na svoje zamišljene oblike, lišeni boje i pojedinosti.

Kad je postalo jasno da se neko vrijeme namjeravam zadržati, Terry se ispričao i vratio se u pogon. *Wood/Warren* je tog dana rano završio s poslom zbog praznika. Rekli su mi da se, ako rano završim, mogu priključiti zakusci. Ja sam već izvukla metar, notes, blok i olovke, bilježeci u mislima redoslijed kojim sam namjeravala krenuti. Zahvalila sam mu, jedva svjesna njegova odlaska.

Kružila sam po ruševinama, zamjećujući područja najžešće vatre, provjeravajući prozorske okvire na prvom katu, tražeći znakove nasilna upadanja. Nisam znala kako brzo će doći ekipa za spašavanje stvari, ali s obzirom na to da nije bilo očevidna dokaza da je požar podmetnut, nije mi se činilo da Fidelity ima osnova za odgodu. U ponedjeljak ujutro ću istražiti financijsku situaciju Lancea Wooda, tek toliko da provjerim ne stoji li iza ovog paleža skrivena dobit kao motiv, premda je to u ovom slučaju puka formalnost, jer je šef vatrogasne brigade u svom izvještaju već isključio podmetanje požara. Budući da je po svojoj prilici ovo bila jedina prilika da pregledamo teren, fotografirala sam sve, potrošivši dva smotka filma sa po dvadeset četiri snimka.

Koliko sam mogla ocijeniti, požar je zacijelo izbio negdje oko sjevernog zida, što se poklanjalo s teorijom o kvaru u elektromreži.

Glavnina unutrašnjosti bila je potpuna spaljena. Ostali su nosivi zidovi, lomni i crni kao troska. Oprezno sam se provlačila između pougljenjih stvari, crtajući detaljnu kartu ruševina, bilježeci stupanj opaljenosti, opći izgled i – pougljenjivanje izgorjelih predmeta. Svaki djelić nagorjelih površina bio je prekriven crnom i pepeljastom bojom

koja je upućivala na izuzetno visoke temperature. Smrad je bio poznat: oprženo drvo, čaša, raskvašen smrad smočene izolacije, dugotrajan vonj običnih materijala svedenih na sastavne dijelove. Bio je tu još jedan miris koji sam osjetila, ali ga nisam prepoznala. Zacijelo bio je vezan za materijale koji su bili u skladištu. Kada sam dogovarala sastanak s Lanceom Woodom, zatražila sam kopiju inventarskih lista. Pregledat ću ih kasnije i pokušati utvrditi izvor mirisa. Nisam baš bila oduševljena činjenicom da pregledavam mjesto požara prije mogućnosti da razgovaram s njim, ali čini se da nisam imala drugi izvor, jer je iščezao. Možda će se vratiti na zajedničku proslavu, pa ću ga priklještititi za rani sastanak u ponedjeljak ujutro.

U dva poslije podne sklopila sam blok i očetkala hlače. Tenisice su mi bile gotovo bijele od pepela, a slutila sam da mi je lice zamrljano. Usprkos svemu, bila sam prilično zadovoljna obavljenim poslom. *Wood/Warren* će morati pribaviti nekoliko procjena ugovarača koje će biti podnesene osiguravajućem zavodu, zajedno s mojom preporukom za naknadu štete. Prema klasičnom pravilu, mogla sam pretpostaviti iznos od pet tisuća dolara, uz dodatnu naknadu za gubitak inventara.

Božićna zabavna bila je u punom zamahu. S radnih stolova maknuti su papiri, a zamijenili su ih tanjuri puni hladnih narezaka, sirova i krejera, voćnih kolača i domaćih sitnih kolačića. Okupilo se šezdeset namještenika, pa je buka bila poprilična. Uza sve to, kroz razglas je odzvanjala osuvremenjena verzija prigodnih pjesama.

Još nisam vidjela Lancea Wooda, ali u dnu prostorije spazila sam Heather rumenih obraza. Terry Kohler je ulovio moj pogled i počeo se probijati prema meni. Prišavši mi, sagnuo se do mog uha.

Bilo je uputno da pokupimo vašu torbicu, dok još ovdje vlada red – prošapnuo je.

Kimnula sam živahno zainteresirana i krenuh za njim kroz predvorje prema Lanceovom uredu. Vrata su bila širom otvorena, a njegov pisaći stol bio je pretvoren u bar. Radna ploha bila je puna boca s pićima, ledom i plastičnim čašama. Oko stola se okupila nekolicina ljudi, uživajući u šefovom pokušstvu. Moja je torbica bila utaknuta u uzan procijep između ormara s dokumentima i ostakljene

knjižnice. Spremila sam kameru i blok i objesila torbu preko desnog ramena. Terry mi je ponudio punč, na koji sam pristala poslije kratka oklijevanja. Hej, a zašto ne?

Moj prvi poticaj bio je da odem čim se budem mogla iskrasti. Obično se ne snalazim dobro u velikim skupovima, a u ovom slučaju nisam poznavala ni žive duše. Zadržala me puka spoznaja da nemam kamo poći. Vrlo vjerovatno će ovo za mene biti jedno praznično slavlje, pa mogu i uživati u njemu. Prihvatila sam punč, poslužila se sirom i krekerima, pojela sam nekoliko kolačića s ružičastim i zelenim šećerom na vrhu, ljubazno sam se osmjehivala i općenito, bila sam prijazna sa svakim tko se našao u blizini. Oko tri sata, kad se društvo uistinu raspojasalo, ispričala sam se i krenula prema vratima. Tek sam stigla do ruba pločnika kad sam začula da netko dovikuje moje ime. Okrenula sam se, Heather je brzala za mnom, pružajući mi omot sa zaglavljem *Wood/Warren*.

– Drago mi je što sam vas sustigla – rekla je. – Držim da je gospodin Wood htio da dobijete ovo prije odlaska. Posve neočekivano je morao otići. Ovo sam našla na svom stolu.

– Hvala. – Otvorila sam preklop i zavirila u sadržaj: inventarske liste. – Oh, sjajno – izustih iznenađeno – što se sjetio usred žurnog odlaska. Nazvat ću u ponedjeljak da dogovorim vrijeme za razgovor.

– Žao mi je zbog ovoga danas. Svako dobro. Mahnula je u znak pozdrava i vratila se zabavi.

Ulazna vrata su sad bila širom otvorena. Kroz njih su podjednakom žestinom kuljali dim cigareta i buka. Ava Daugherty je sa zanimanjem motrila primopredaju omota, koji sam upravo gurala u torbici. Otišla sam do automobila i odvezla se u grad.

Zaustavivši se kraj ureda, prošla sam uz zamračena staklena vrata California Fidelity. Poput mnogih drugih poduzeća, i ovo je rano zatvorilo vrata u pretprazničku večer. Otključala sam vrata svog ureda, bacila spise na pisaći stol i provjerila ima li poruka. Nazivala sam šefa vatrogasaca da provjerim informacije, ali i on je otišao. Ostavila sam broj telefona, ali mi je rečeno da se vjerojatno neće vratiti do ponedjeljka.

Do četiri sata stigla sam u svoj stan, gdje sam provela cijeli vikend. Božić sam provela sama, ali ne i nesretna.

Dan nakon toga bila je nedjelja. Pospremila sam stan, pribavila sam zelenje, pripremila lončinu vrelog čaja i čitala.

U ponedjeljak, 27. prosinca, ponovo sam se vratila u kolotečinu. Sjedila sam za svojim stolom u sumornom raspoloženju, pokušavajući uklopiti pregled izgorjela skladišta u povezan tekst.

Zazvonio je telefon. Nadala sam se da me gospođa Brunswik iz banke obavještava kako je raščišćen nesporazum oko doznake od pet tisuća dolara.

– Oh, zdravo, Kinsey. Ovdje Darcey, iz susjedstva. Kad mogu svratiti po onaj predmet?

– Darcey, ta tek je deset i petnaest! Radim na njemu, jasno?

Molim da se uzme u obzir: nisam upotrijebila onu riječ s „j“, jer znam da je uvredljiva.

– Ne moraš se odmah narogušiti. Rekla sam Macu da izvještaj još neće biti gotov, ali on kaže da ionako želi naprije pregledati dokumentaciju.

– Pregledati dokumentaciju? Zašto?

– Ne znam, Kinsey. Odakle bih mogla znati? Nazvala sam jer sam našla poruku na mom pisaćem stolu.

– Oh, to si mi morala odmah reći. Dođi i odnesi mi to s očiju!

Zlovolja i intuicija nisu zdrava mješavina. Ma kakva me nelogičnost mučila, teško sam je mogla razriješiti s Darcy za vratom. Najprije sam ujutro napisala zahtjev Službi za sprečavanje zloupotrebe osiguranja, s molbom za kompjuterskom provjerom Lancea Wooda. Možda ću negdje u prošlosti naletjeti na prijašnji zahtjev za odštetom s naslova požara. To me proganjalo. Kompjuterski ispis neće stići barem deset dana, ali barem sam poduzela sve što se dalo. Uvukla sam papir u pisači stroj, otipkala naslov osiguranika, mjesto, datum i vrijeme kad je šteta počinjena. Kad je Darcey ušla, ne podižući glavu, rekla sam: – Na putu ovamo stavila sam film na razvijanje. Snimci će biti gotovi oko podne. Još nisam imala priliku za razgovor s Lanceom Woodom, niti sa šefom vatrogasaca.

– Prenijeti ću to Macu – izgovorila je hladno. Svašta, pomislila sam mrzovoljno. Uostalom, ona mi nikad nije bila prijateljica.

Dovršila sam izvještaj, izvukla ga iz stroja i potpisala. Imala sam još sat vremena do podizanja fotografija, pa sam pročistila skicu skladišta i prikvačila je uz izvještaj.

Zazvonio je telefon. Ovaj put se javio Andy.

– Možeš li za nekoliko minuta skoknuti u Maceov ured?

– Dakako, ali fotografije ću imati tek za jedan sat – odgovorila sam, upotrijebivši svu snagu volje da ga ne pošaljem dovraga.

– To smo shvatili. Ipak, ipak donesi sve što imaš. Spustila sam slušalicu, pokupila izvještaj i skicu, zaključala ured i otišla u susjedstvo.

Čim sam stupila u Macov ured, znala sam da nešto nije kako valja. Poznavala sam Maclina Voorhiesa otkako sam počela raditi za Californiu Fidelity prije gotovo deset godina. Sad je zašao u šezdesetu, mršava, ozbiljna lica. Ima rijetku sijedu kosu koja mu stoji oko glave poput pahuljice maslačka, velike uši s ovješanim uškama, lukovičast nos i sitne crne oči ispod kuštravih, bijelih obrva. Tijelo mu je bilo nezgrapno: duge noge, kratak struk, uzana ramena, ruke predugačke za prosječnu duljinu rukava. Bistar je, škrt na pohvalama, bez smisla za šalu, trideset pet godina u braku s osmero odrasle djece. Nikad ga nisam vidjela da puši cigaru, ali obično je žvakao opušak, rezultat čega je bilo žutilo zuba koje je podsjećalo na zahodsku školjku.

Procijenila sam situaciju ne toliko po izražaju njegova lica, koje nije bilo nimalo mračnije nego inače, nego po Andyu koji mu je stajao slijeva. Andy i ja se ni u najboljim okolnostima ne slažemo osobito. S četrdeset dvije on je dupelizac koji sve pokušava namjestiti tako da on ispadne nedužan. Ima lice u obliku puna mjeseca, ovratnik mu se doima pretijesan, a smeta mi i sve ostalo na njemu. Neki ljudi jednostavno ostavljaju takav dojam na mene. U tom trenutku doimao se uznemiren i samozadovoljan istodobno, ali brižljivo je izbjegavao da mu se pogled susretne s mojim.

Mac je listao po fasciklu. Nestrpljivo je pogledao prema Andyu.

– Zar ti nemaš nikakva posla?

– Molim? Oh da, dakako. Držao sam da ću vam biti potreban na ovom sastanku.

– Mogu i bez tebe. Vjerujem da si pretrpan poslom.

Andy je promrljao nešto što je zvučalo kao da je taj odlazak bila njegova sjajna zamisao. Mac je zavrtio glavom i blago uzdahnuo kad su se vrata zatvorila. Promatrala sam ga kako prevrće cigarete s jednog na drugi kraj usta. Iznenadeno je podigao glavu, kao da je tek tad shvatio da ja tu stojim.

– Hoćeš li me izvijestiti o ovome?

Ispričala sam što se do sad zbilom, zaobišavši činjenicu da je fascikl stajao na Darcynu stolu tri dana prije nego što mi je dopao u ruku. Nisam imala potrebu da je zaštitim, ali u poslu je bolje ne govoriti o suradnicima. Ispričala sam mu da sam snimila dva filma, koji zasad nisu nikakva procjena, ali po mojem je mišljenju sve ostalo rutinski postupak. Razmišljala sam da mu kažem o svojim nagađanjima, ali tu sam pomisao začas odbacila. Ni sama nisam znala pouzdano što me muči, pa sam zaključila kako je bolje da o tome šutim, sve dok ne utvrdim činjenice.

Duboka bora na Macovu čelu namreškala se otprilike trideset sekundi nakon početka mog izlaganja, ali mene je više zabrinjavala šutnja koja je popratila moj govor. Mac je čovjek koji postavlja pitanja u rafalu. Mac namješta vrhunske zamke. Rijetko sjedi i nijemo bulji preda se kao što je to učinio sad.

– Možeš li mi reći o čemu je riječ? – prekinula sam to neuobičajeno, stanje.

– Jesi li zamijetila cedulju zakačenu na prednji dio fascikla?

– Kakvu cedulju? Nije bilo ničega.

Pokazao mi je komadić papira istrnut iz službenog bloka, ispisan urednim Jewelinih rukopisom.

„Kinsey... ovdje nešto smrdi. Žao mi je što nemam vremena da ti objasnim, ali doznat ćeš iz izvještaja šefa vatrogasaca. Rekao je da ga nazoveš ako ti može biti od pomoći. J“

To nije bilo prikvačeno kad sam ga dobila.– Što je s izvještajem vatrogasaca? Zar ni on nije bio unutra?

– Kako ne! To je prvo što sam pročitala.

Pružio mi je fascikl, otvoren na mjestu gdje je stajao izvještaj vatrogasne službe. Ovlaš sam pogledala prepoznatljiv obrazac. Uvodni dio izvještaja bio je onakav kakav sam upamtila. Opis nezgode nikad prije nisam vidjela. John Dudley, šef vatrogasne

brigade, zaključio je svoju istragu s posve jasnom izjavom sumnje u podmetnuti požar. Novinski isječak koji je sad bio okačen za izvještaj završavao je rečenicom koja je upućivala na istovjetan zaključak.

Osjetila sam žarepje u licu i ledene žmarce straha koji su mi počeli kliziti niz kralježnicu.

– To nije izvještaj koji sam vidjela.

Jedva sam prepoznala vlastiti glas. Mac mi je uzeo izvještaj iz ruku.– Jutros sam imao telefonski poziv. Netko tvrdi da si potplaćena.

Zurila sam u njega u nijemu zaprepaštenju:

– Što?

– Imaš li mi što reći o tome?

– Pa to je smiješno! Tko je nazvao?

– Nećemo sad o tome.

– Molim te, Mac. Netko me optužuje za zločinački čin, želim znati tko je to.

Nije odgovorio, ali lice mu je poprimilo poznat tvrdokoran izražaj.

– Dobro, preskočimo to. – Učinilo mi se bolje da doznam od njega cijelu priču, a onda da se pobrinem za osobe u njoj. – Što je rekao nepoznati pozivatelj?

Nagnuo se u stolcu, zagledavši se u ostatak pepela na dnu cigare.

– Netko je vidio da si dobila oмотnicu od tajnice Lancea Woodsa.

– Kad je to bilo?

– Prošli petak.

Isti tren mi je sinulo da me Heather pozvala kad sam odlazila iz tvorničkog kruga.

– To su bile inventarske liste. Zamolila sam Lancea Woodsa da mi ih pripreme, pa mi je ostavio na tajničkom stolu.

– Kakve inventarske liste?

– Pa tu su u... u fasciklu.

Mac je okretao glavom prelistavajući spise. S mjesta na kojem sam stajala i sama sam mogla vidjeti samo nekoliko papira. Ništa

nalik na inventarske liste koje sam probušila i stavila u mehanizam. Mac je digao pogled.

– Gdje je prijepis intervjua s Woodsom.

– Još nisam uspjela obaviti razgovor. Iskrsnulo mu je nešto hitno, pa je nestao. Dogovoreno je da ćemo danas obaviti taj razgovor.

– U koje vrijeme?

Pa, ne znam. Još ga nisam nazvala. Pokušala sam najprije otipkati izvještaj. Činilo se da ne mogu izbjeći obrambeni prizvuk u glasu.

Mac je podigao omotnicu s utisnutim zaštitnim znakom Wood/Waren, samo što je sad na prednjoj strani bila ispisana poruka, „Vjerujem da će zasad ovo biti dovoljno. Obračun slijedi prema našem dogovoru.“

– Do vraga Mac! Ne vjeruješ valjda ozbiljno? Da sam uzela predujam, zar bih ga ostavila u fasciklu? –Šutio je. Pokušala sam ponovo. – Zar uistinu misliš da me Lance Wood isplatio?

– Ne mislim ništa, osim da se time valja pozabaviti. Zbog tebe kao i zbog nas...

– Da sam uzela novac, kamo bih s njim?

– Nemam pojma, Kinsey. To mi i ti reci. Ako je bila gotovina, nije ju baš teško sakriti.

– Ti me zaista, držiš budalom! Morala bih biti pravi kreten, a on isto tako. Da me htio podmititi, zar bi bio toliko glup da gotovinu stavi u omotnicu i na njoj napiše ovakvu poruku? Mac, posve je jasno da je ovo čista namještaljka!

– Zbog čega bi to netko učinio? – Barem zakratko me nije promatrao optužujućim pogledom. Bio je iskreno zapanjen pri samoj pomisli na moj prijedlog. Tko bi išao tako daleko?

– Odakle ja znam? Možda ja znam. Možda sam se samo našla u zamci. Možda je meta Leance Wood. Dobro znaš da nikad ne bih učinila nešto takvo. Donijeti ću izvode iz banke. Možeš temeljito proučiti moj bankovni račun. Provjeri ispod madraca, ako baš hoćeš...

Prekinula sam potpuno zbunjena. Vidjela sam da mu se usne pomiču, ali nisam čula ni jednu izgovorenu riječ. Osjećala sam da se

stupica zatvara. Nešto je odjednom dobilo smisao. U jutarnjoj pošti prispjela mi je obavijest o pet tisuća dolara doznačenih na moj račun. Činilo mi se da sad znam što je posrijedi.

4.

Spakirala sam svoje stari i predmete koji su bili u toku. California Fidelity obustavlja daljnju suradnju sve dok se ne „razjasni“ slučaj *Wood/Warren*, što god je to trebalo da znači do podne sam morala isprazniti radne prostorije. Nazvala sam poštu i zamolila da do daljnjega sve pozive prebacuju na moj stan. Iskopčala sam automatsku tajnicu i stavila uređaj na vrh kartonske kutije koju sam nosila u prtljažnik automobila. Zamolili su me da prije odlaska vratim ključeve, ali nisam se htjela pokoriti tom zahtjevu. Nije mi palo na pamet da ostavim slobodan pristup dokumentaciji u koju je bilo uloženo mojih pet godina mukotrpnog rada. Bila sam uvjerenjena da Mac neće ustrajati na tome, a sumnjam da će netko žuriti da promjeni bravu. Uostalom, bila sam vješta u obijanju brava.

U međuvremenu sam analizirala slijed događaja. Fascikl u kojem je bilo slučaj *Wood/Warren* cijeli je vikend stajao na mom pisaćem stolu, dakle izvještaj vatrogasaca mogao je biti zamijenjen u bilo koje vrijeme. Tog sam jutra radila prema bilješkama, pa nisam imala potrebu da otvaram fascikl kako bih utvrdila jesu li svi spisi na broju. Uredska vrata, kao ni vrata balkona, nisu pokazivala znakove provaljivanja, ali moja torbica, sa svim ključevima, stajala je u petak puna tri sata u Lanceovom uredu. Svatko je mogao pročeprkati po njoj i izraditi duplikat ključeva. I moja čekovna knjižica je bila unutra pa čovjek nije morao biti osobito mudar da zaključi kako je netko mogao izvući uplatnicu, ispuniti je i zajedno sa pet tisuća dolara staviti u omot koji je nađen u sabirnoj kutiji moje matične banke.

Odvezla sam se do *Wood/Warrena*. Mozak mi je grozničavo radio tjeran adrenalinom. U trenutku kad sam shvatila što se događa, ljutnja je prošla, a zamijenila ju je hladna znatiželja, u tren oka isključili su se osjećaji, a razum se izbistrio kao radio namješten na pravu valnu dužinu. Netko je utrošio mnogo truda da me okalja. Prijevara osiguravajućeg društva težak je prekršaj kažnjiv sa dvije, tri ili četiri godine boravka u državnom zatvoru. To se meni neće dogoditi, dragi moji!

Heather me promatrala s neskrivenim čuđenjem dok sam, ne usporavajući korak, jurila kroz predvorje.

– Je li unutra? Zbunjeno je spustila pogled na knjigu dogovorenih sastanka.

– Imate li dogovoreni sastanak.

– Ovaj tren.

Kratko sam zakucala i ušla. Lance je imao sastanak s Johnom Salkowitzem, kemijskim inženjerom kojeg sam upoznala prilikom mog prvog posjeta tvornici. Bili su nagnuti nad papire koju su u bezbroj točkica prikazali nešto nalik na divovsku pribadaču.

– Moramo razgovarati – rekoh.

Lance me kratko pogledao; a onda je dao znak Salkowitzu da će razgovarati nekom drugom zgodom. Pričekala sam da se vrata zatvore, a onda sam se prijeteci naslonila na Lanceov pisaći stol.

– Netko nam pokušava nešto oštro navaliti na leđa. Objasnila sam mu situaciju, stavljajući naglasak točno na mjesta koja nisu trpjela prosvjed. Shvatio je. S lica pomalo mu je nestajala boja. Utonuo je u svoj pokretni stolac.

– Grom i pakao! To mi jednostavno ne ide u glavu.

Vidjela sam da procjenjuje mogućnost na isti način kao ja. Povukla sam stolac i sjela.

– Kakva Vas je hitnja u petak odvukla odavde? Zacijelo je u nekakvoj vezi s ovim, je li tako?

– Kako to mislite?

– Vrlo jednostavno. Da sam vas ispitala kao što sam namjeravala, vi biste morali spomenuti požar, a onda bih doznala da je izvještaj vatrogasne brigade bio krivotvoren.

– Zvala me nadstojnica. Naime, ja sam usred ružnog razvoda braka. U kući se pojavila Gretchen sa dva golijata i kamionom za selidbe. Do trenutka kad sam stigao kući, očistila je dnevnu sobu, i dio blagovaonice.

– Ima li ona motiv za ovako što?

– Zbog čega bi to učinila? Baš suprotno. U njezinu je interesu da budem živ i zdrav, te da mogu zarađivati novac šakom i kapom, jer dio toga najprije odlazi njoj. Prijevara osiguravajućeg društva je

posljednje što bi mi navalila na leđa. Osim toga, od ožujka ove godine bila je u Tulsi. Ili to samo govori.– Ta je žena nesposobna, kad biste je poznavali, zaključili biste da oblizuje olovku svaki put kad se mora potpisati.

– Svejedno, netko je namjeravao ocrniti vaše ime.

– Odakle vam zaključak da sam ja u pitanju? Možda to ide na vaš račun?– Zbog toga što nitko nije mogao naslutiti da će baš mene dopasti ovaj zadatak. Odštetni zahtjev za požar obično se dodjeljuje nasumice, ovisno o tome tko je trenutačno slobodan. Kad bi se netko htio osvetiti meni, zacijelo bi odabrao drukčiji put, ne vjerujem da bi netko zapalio vaše skladište u nadi da ću baš ja voditi istragu.

– Imate pravo.

– Kako je s vama? Što se, osim razvoda, događa u vašem životu?

Podigao je olovku i počeo se igrati njome. Činilo se da ga silno zanima hoće li je preokrenuti jednom *rukom* a da ne ispadne. Iznenada mi je dobacio zagonetan pogled.

– Imam sestru koja je došla iz Pariza prije tri mjeseca. Priča se da želi preuzeti upravljanje poduzećem.

– Je li to Ebony? – Doimao se iznenađen.

– Poznajete li je?

– Ne baš dobro, ali znam tko je.

– Ne slaže se s načinom na koji ja vodim poslove.

– Toliko da bi učinila nešto ovako?

Blenuo je u mene, a onda je posegnuo za telefonom.

– Radije ću pozvati odvjetnika.

– I ja svog.

Ostavila sam ga i otišla u grad.

*

Koliko je meni bilo poznato, okružni tužilac još *nije* bio obaviješten, niti je podnesena tužba. Valjana dozvola za hapšenje morala se temeljiti na pritužbi potkrijepljenoj činjenicama koje pokazuju, prije svega, da je počinjeno zlodjelo i drugo, i da je tužitelj pouzdana osoba. U ovom slučaju, Mac je imao samo anonimani telefonski poziv i neke dokaze na temelju indicija. Morao je nešto

poduzeti. Ako je optužba imala osnova, tad je morao zaštititi osiguravajući zavod. Slutila sam da će temeljito proučiti sve moje prijašnje slučajeve, jedan po jedan, da utvrdi ima li igdje natruha lošeg vođenja posla. Možda će uposliti i privatnog detektiva da pogleda poslove *Wood/Warrena*, *Lancea Wooda* i vjerojatno... mene. Pitala sam se kako ću proći ako se moj život podvrgne stručnom ispitivanju. Doznaka na pet tisuća dolara nedvojbeno će izaći na vidjelo. Ni sama nisam znala što da počnem s tim. Doznaka je sama po sebi značila prokletstvo, ali pokušam li je otkloniti, djelovat će još gore.

Ostatka dana sjećam se u djelićima. Razgovarala sam sa Lonniem Kingmanom, sucem za prekršaje za kojeg sam obavljala neke poslove. Prešao je četrdesetu i imao je lice nalik na boksača slomljenog nosa. Kosa mu je čupava i gusta, a odijela koja je nosio obično su bila tijesna u predjelu lopatica. Diže utege i vježba u dvorani gdje i ja, pa ga viđam redovito. Diplomirao je pravo sa odličnim uspjehom. Uza sve to nosi svilene košulje s monogramom na orukavlju.

Suci za prekršaje su ljudi koji mogu izgovoriti nešto najblažim glasom, a vi poželite da vrištite ili da trgate odjeću sa sebe. Činilo se da poput liječnika osjećaju obvezu da vas upoznaju sa svim pojedinostima užasavajuće istine s kojom ćete se suočiti nastavite li putem kojim ste krenuli. Kad sam mu ispričala što me muči, izbacio je dva moguća dodatka pozivanju na prijeveru osiguravajućeg zavoda: da ću biti imenovana kao zamjenik uz *Lancea Wooda* ili, kažnjena kao sudionik i pomagač podmetanja požara poslije utvrđenja. I baš to je smisao tek tako, napamet.

Osjetila sam da mi krv nestaje s lica.

– Ne želim ni čuti te gluposti! – rekoh. Nehajno je slegnuo širokim ramenilpa.

– Kako hoćeš – izgovorio je. – Da sam ja tužilac, tome bih posvjetio pažnju. Kad bih raspolagao s golim činjenicama, zacijelo bih smislio još nešto.

– Koješta! Nikad prije nisam vidjela *Lancea Wooda*.

– Može biti, ali čime ćeš to dokazati?

– Dabome da ne znam! Čime bih mogla? – Lonnie je uzdahnuo kao da se unaprijed grozi mog jasnog izgleda u bezličnoj zatvorskoj haljini. Dovraga, Lonnie, kakva je to usrana pravda koja uvijek štiti nepoznatog počinitelja? Kunem ti se da je to pravilo u mojoj praksi. Što da radim?

Uputio mi je ohrabrujući osmijeh.

– Nije vrug toliko crn. Moj prijateljski savjet je da se kloniš Lancea Wooda.

– Kako? Ne mogu sjediti prekriženih ruku i čekati što će me dalje snaći. Želim doznati tko mi je ovo namjestio.

– Nisam ti rekao da to ne smiješ. Naposljetku, ti si istražitelj. Idi, istražuj! Ali, na tvom mjestu bio bih oprezan.

Prijevara osiguravajućeg društva sama po sebi je dovoljno gadna. Ne treba ti da ti netko nakalemi još nešto. Nisam se usudila upitati na što cilja. Otišla sam kući i raspakirala kutije pune uredskih spisa. Trebalo mi je nekoliko trenutaka da odgonetnem poruku na automatskom sekretarskom uređaju kod kuće. Nazvala sam Jonaha Robba u Odjelu za izgubljene osobe policije Santa Terese. Kao žena u nevolji, u pravilu se ne oslanjam na muškarce. Iskustvo me je naučilo da se u naše doba žena sama brine o sebi, što sam bila spremna učiniti uvijek kad bih znala odkud valja započeti.

Jonaha sam upoznala radeći na jednom slučaju prije šest mjeseci. Susretali smo se ne jednom odnedavna i u mom krevetu. Na domak četrdesetoj, Jonah je otvoren, osjećajan, smiješan, zburjen, izmučen muškarac s plavim očima, sa crnom kosom i ženom Camillom te dvije djevojčice imena kojih nisam upamtila. Odolijevala sam privlačnosti među nama koliko god sam mogla, prepametna (govorila sam sebi) da bi se uvalila u neprilike s oženjenim muškarcem. A onda sam jedne kišne večeri naletjela na njega, vraćajući se kući s ubitačnog razgovora s omraženim klijentom. Jonah i ja smo počeli trusiti koktele u lokalu na plaži. Plesali smo uz stare melodije Johnnya Mathisa, čavrljali, ponovo plesali i naručivali piće. U neko zlo doba moja odlučnost se rasplinula, pa sam ga pozvala kući.

Trenutno smo bili u vezi u kojoj su oba partnera oprezna i sklona ranjivosti, željna međusobna upoznavanja pod uvjetom da slabosti

karaktera ostanu skrivene. Osjećaj izvrgavanja opasnosti činio je dobro, ali isto tako i sklad koji je proistjecao iz toga. Smješkala sam se kad god bih pomislila na njega, katkad sam se i glasno smješila, ali toplinu je podrivala neobična bol. Bila sam udana dvaput, prevarena više puta nego što sam voljna priznati. Nisam više povjerljiva kao što sam bila, s vrlo jakim razlogom, dakako. Kroz to vrijeme Jonah je neprestano bio u promjenjivu raspoloženju, ovisno o Camillinim hirovima. Njen najnoviji zahtjev bio je da želi „otvoren“ brak, iz čega je on naslutio da su seksualne slobode namijenjene više njoj nego njemu. – Odjel za izgubljene osobe, narednik Schiffman. – Rudi? Kinsey pri telefonu. Gdje je Jonah?

– Oh, zdravo, Kinsey. Nije u gradu. Odveo je *obitelj* na skijanje preko praznika. To je nekako *iskrslo* iznenada, ali... bio sam uvjeren da te uspio obavijestiti. Zar se nije javio?

– Činilo se da nije. Znaš li kad se vraća?

– Samo trenutak da provjerim. – Načas me ostavio čekam, slušajući prigodne pjesme. Zar ljudima nije *jasno* da su praznici iza nas? – Ovdje piše treći *siječnja*. Hoćeš li ostaviti poruku?

– Reci mu da ću se objesiti. – Prekinula sam vezu.

Moram priznati da sam se u osami svog stana splakala kao kišna godina. Suze su mi tekle točno šest minuta, a onda sam se prihvatila posla. Jedina napadačka linija koju sam mogla smisliti bila je preko Ash Wood. Nisam je vidjela od srednje škole, gotovo četrnaest godina. Pokušala sam s telefonskim imenikom. Pronašla sam njenu majku, *Helen Wood*, Lanceov broj također, ali ne i Ashin, što je moglo značiti da je odselila ili se udala. Okrenula sam broj obiteljske kuće. Odgovorio mi je *Ženski glas*. Predstavila sam se i rekla da pokušavam *pronaći* Ash. U ovakvim prilikama često se služim lažju, ali mi se u ovom slučaju istina činila primjerenijom.

– Jesi li to doista ti, Kansey? Ovdje Ash. Kako si? Sve Wooddove kćeri imaju vrlo sličan glas, promukao i dubok, obojen gotovo južnjačkim naglaskom. Majka im je iz Alabame, ako sam dobro upamtila.

– Ne mogu vjerovati vlastitim ušima – rekoh. –Kako si ti?

– Ah, draga, živimo u svijetu patnje, i baš zato mi je posebno drago da si se javila. Lance je spomenuo da te prošli petak sreo u

tvornici. Što se događa?

– Nazvala sam da to pitam tebe.

– Oh, ljudi moji! Rado ću ti pomoći što god mogu. Jesi li kojim slučajem slobodna u vrijeme objeda?

– Za tebe jesam.

Predložila je hotel „Edgewater“ u 12.30, što mi je odgovaralo. Jedino ću morati presvući odjeću. Moja uobičajena oprema sastoji se od čizama ili tenisica, tijesnih traperica i dolčevitke ili košulje, ovisno o sezoni. Katkad nosim vjetrovku ili kaputić od traperica i obavezno golemu torbu, prebačenu preko ramena u kojoj je katkad, ali ne često, skriven moj mali pištolj. Mogla bih se zakleti da se Ashley ne bi u javnosti pojavila u sličnom izdanju. Izvukla sam stoga jednu, od rijetkih svenamjenskih haljina i cipelice s niskom petom. Uskoro ću biti prisiljena da promjenim način odijevanja.

5.

Hotel „Edgewater“ smješten je na golemom kompleksu uz more, s travnjacima koji sežu tik do obale. Glavna zgrada izgrađena je u španjolskom stilu, s nadsvođenim ulazima i duboko uvučenim prozorima. Vodoravne linije od crvene opeke označavaju krov. Ostakljena terasa izbačena je prema moru, s bijelim suncrobranama koji štite goste od prejakog sunca i morskog povjetarca. Okoliš je ukrašen nasadima borovice i palmi, hibiskusa, vretenika i paprati, lijevama cvijeća koje se cijele godine pretapaju Šarenilom. Dan je bio hladan, nebo oblačno.

Uniformirani čuvar parkirališta bio je odveć diskretan da bi čak pogledom pokazao kako je zamijetio otrcanost mog automobila. Ušla sam u prostrano predvorje i krenula duž širokog hodnika, opremljenog golemim sjedalima između kojih je *utisnuto* plastično tropsko raslinje. Strop je bio prošaran drvenim gredama, zidovi dopola oblijepljeni pločicama boje opeke, a buka je bila prigušena *debelim* sagom sa cvjetnim uzorkom veličine– plitkih *tanjura*.

Ash je rezervirala stol u glavnoj blagovaonici. Sjedila je znatiželjna lica, okrenuta prema vratima *kroz* koja sam ušla. Nije se mnogo promijenila.

Blijedocrvenkasta kosa, plave oči na širokom dobrodušnom licu s pjegicama. Imala je izrazito bijele i pravilne zube te osmeh koji je privlačio. Zaboravila sam da se odijevala jednostavno. Imala je haljinu sa naramenicama od plave vune i široki bijeli džemper preko toga. Sa žaljenjem sam pomislila na svoje traperice i dolčevitku.

Još i sad je imala možda desetak kilograma viška i kretala se sa svim ushitom nezgrapna psića, ali je žustro i radosno skočila na noge kad sam prišla stolu i srdačno me zagrlila. Uvijek ju je krasila prostodušnost. Usprkost tome što je potjecala iz bogate obitelji, nikad se nije ponašala snobovski ili izvještačeno. Dok se Olive doimala suzdržano, a Ebony zastrašujuće, Ash je bila jedna od djevojaka koja je svakome draga. Od druge godine školovanja sjedile smo u istoj klupi i često čavrljale prije početka nastave. Prijateljstvo koje se rodilo među nama, premda iskreno, nije dugo

trajalo. Upoznala sam njezinu obitelj. Ona je upoznala moju tetku. Otišla sam u njenu kuću i poslije toga sam lukavo izbjegla da ona dođe k meni. Iako su Woodsovi uvijek bili dobri prema meni, bilo je očito da Ash živi na vrhu, a ja negdje pri dnu društvene ljestvice. Naposljetku mi je od razlike postalo toliko neugodno da sam počela zapuštati naše druženje. Ako je Ash bila pogođena neobjašnjivim odbacivanjem, vješto je to prikivala. Osjećala sam grižnju savjesti zbog svog ponašanja i laknulo mi je kad je iduće godine sjedila na drugomu mjestu.

Sjajno izgledaš, Kinsey. Tako sam sretna što si zvala. Naručila sam nam bocu chardonnaya. Nadam se da nemaš ništa protiv toga.

– Ma kakvi – uzvratila sam uz osmijeh. – Ti se nimalo nisi promijenila.

– Još imam veliku stražnjicu, htjela si reći – nasmijala se. Ti si mršava kao uvijek, samo sam bila gotovo uvjereni da ćeš doći u trapericama. Ne sjećam se da sam te ikad vidjela u haljini.

– Činilo se da se moram odjenuti primjerenije godinama. Kako si? Kako ti nisam našla ime u telefonskom imeniku, pomislila sam da si se vjerojatno udala ili odselila iz grada.

– Zapravo, izbivala sam punih deset godina i tek sam se vratila. Kako je s tobom? Ne mogu vjerovati da si privatni detektiv. Uvijek sam se plašila da ćeš završiti u zatvoru. Vječno si se zbog nečega bunila. Nasmijala sam se. U srednjoj školi bila sam nestaško i družila sam se s momcima koje su zvali „zidari“, jer su se uvijek okupljali uz niski zidić u dnu školskog igrališta.

– Sjećaš li se Donana, onog malog sa zlatnim zubom što je sjedio ispred tebe? On je čuveni ginekolog. Dotjerao je zub i otišao u medicinsku struku.

Ash je prasnula u smijeh.

– Svatko ima svoj način da gurne ruku u onu stvar. A što je bilo s onim malim crnomanjastim koji je sjedio kraj tebe? Bio je silno duhovit. Sviđao mi se.

– Tu je. Čelavi debeljko. Drži prodavaonicu pića u Bluffsu. A ona tvoja prijateljica koja je krala po prodavaonicama? Francesca... ne sjećam se prezimena.

– Palmer. Živi u Santa Feu s tipom koji dizajnira pokućstvo. Vidjela sam je prije otprilike godinu dana kad je prolazila gradom. Vjerovala ili ne, još i sad je kleptomanka. Jesi li udana?

– Bila sam.

Podigla sam dva prsta da joj pokažem broj muževa koji su bili prošli.

– Djece?

– Ne, zaboga. Nije to za mene. Imaš li ih ti?

– Katkad mi je žao što ih nemam.

Ash me promatrala blistava pogleda, i negdje u dubini duše znala sam da pred njom mogu reći sve što me tišti.

– Kad smo se nas dvije posljednji put srele? Zacijelo je odtad prošlo mnogo godina.

Kimnula je.

– Na Bassovoj proslavi dvadeset prvog rođendana u klubu, tad si bila s najljepšim muškarcem kojeg sam u životu uspjela vidjeti.

– To je bio Daniel. Moj drugi muž.

– Što je s prvim? Kakav je bio on? –Bolje da prije nešto popijem.

Pojavio se konobar s pićem, pokazavši etiketu prije nego što ga je otvorio. Odmahnula je rukom, odbivši da omiriše čep, i pustivši ga da nam ulije piće. Opazila sam da se konobar prikriveno osmjehuje, zacijelo poput mnogih šarmiran Ashinim neusiljenim ponašanjem i njenim nepoštivanjem formalnosti.

Prepustila sam Ash da naruči jelo za oboje. Poznala je sve konobare po imenu, a s našim je završila u opširnom razgovoru o tome što bismo morale kušati. Odlučila se za školjke u vinu, blago začinjenu miješanu salatu, a za desert ćemo se odlučiti poslije.

Za vrijeme jela pričala sam joj o svojoj vezi s *Wood/Warrenom* i nepravilnostima koje su izbile na vidjelo.

– Oh, Kinsey! Osjećam se grozno. Iskreno se nadam da te nije Lance uvalio u te nevolje.

– Vjeruj mi da ni meni nije lako. Kakav je on uopće? Je li kadar spaliti obiteljsku imovinu? Nije ga počela braniti kao što sam očekivala.

– Da je to učinio, ne vjerujem da bi potkazao samog sebe.

– Imaš pravo. Ali tko bi mu želio toliko nauditi?

– Nemam pojma. Cijela ta situacija prilično se zamrsila poslije tatine smrti. Obožavao je svoje sinove, ali ga baš nisu usrećili. Bass je bio nestručnjak, a Lance je neprestano izazivao urnebes svojim nepodopšinama.

– Čini mi se da se toga sjećam. Tvoj otac je zacijelo imao česte napadaje bjesnila.

– Oh, itekako. Znaš koliko je bio strog. Tata je uistinu imao stroge nazore o roditeljstvu, ali pretežno su bili pogrešno usmjereni. Ili ih nije znao primjenjivati. Silno je želio nadzirati, oblikovati i dominirati, ali čak mu ni to nije polazilo za rukom. Djeca se ne znaju ponašati kao njegovi radnici u tvornici, i u tome je bio cijeli nesporazum. Tata je vjerovao da će uspješnije rukovoditi u kući, a ispalo je obrnuto. Lance i Bass su neprestano nastojali da mu pobrkaju račune. Bass se nikad nije popravio.

– Je li još u New Yorku?

– Oh, dolazi kući tu i tamo...bio je tjedan dana ovdje za Dan zahvalnosti, ali veći dio godine je odsutan. New York, Boston, London. Proveo je godinu dana u Italiji i kune se da će se vratiti bnamo. Koliko god mi je drag, on je prava protuha. Ne vjerujem da će se ikad smiriti. Dakako, i Lance je godinama bio takav. Obojica su razboriti momci, ali su skloni razuzdanu i lakomislenu životu. Lance je fcaak imao nekoliko nevolja sa zakonom. Tatu je to tjeralo u ludilo.

Stigle su školjke. Pred svaku je postavljen tanjur s hrpom malih, savršenih školjaka umotanih u krpu da se ne ohlade. Ash je nabola komadić mesa i stavila u usta te sklopila oči progutavši ga. Promatrala sam je kako sa golemim užitkom maže hruskavi kruh s maslacem i uranja ga u zdjelicu slasna umaka da se dobro natopi. Zagrizavši ga, zastenjala je od zadovoljstva.

– Prija li ti jelo? – upitala sam hineći zabrinutost.

– Vrlo. – Sa zakašnjenjem je shvatila da je zadirkujem, pa se osmjehnula dobrodušno, a obrazi su joj se zarumenjeli u nelagodi. – Jednom me netko upitao bih li radije imala dobar seks ili kolač s toplim preljevom od čokolade. Mogu ti reći da se još nisam odlučila.

– Opredijeli se za kolače. Njih možeš ispeći sama. Obrisala je usta i ispila gutljaj vina.

– Da se vratimo našem razgovoru, u posljednjih šest ili sedam godina Lance je manje-više preuzeo rukovođenje i počeo pokazivati zanimanje za posao. *Wood/Warren* je bio tatin život. Nas je volio, ali sa nama nije mogao izaći nakraj. Posao mu je išao bolje. Kad je došao Bass, tata je uglavnom izgubio svaku nadu da će imati pravog nasljednika u poslu.

– A *Ebony*?

– Oh, ona je odmalena bila opsjednuta kompanijom, ali nije vjerovala da će joj tata ikad pružiti priliku da preuzme posao. On je bio staromodan. Posao se ostavlja najstarijem sinu i točka. Bilo mu je jasno da je *Ebony* bistra, ali nije ju smatrao dovoljno žilavom i nije vjerovao da će ustrajati. Žene se udaju, imaju djecu i troše novac. Takvo je bilo njegovo uvjerenje. Žene se učlane u mjesni klub, gdje igraju tenis i golf. Ne idu rame uz rame s kemijskim inženjerima i ekonomistima. Čak je otišla u Cal Poly i počela studirati kemiju ali joj je tata jasno pokazivao da joj to neće nimalo pomoći, pa je otišla u Evropu i udala se.

– I potvrdila njegovo proricanje.

– Baš tako. Doduše, u toj fazi se tata već promijenio i kleo se kako bi joj ostavio kompaniju da je to jasno zahtijevala. Mrzila ga je zbog toga i nimalo joj ne zamjeravam. Katkad je znao biti uistinu okrutan.

– Ona se sad vratila, je li?

– Tako je. Vratila se u kolovozu, bez Juliana, što ne smatram velikim gubitkom. Ako sam ikad vidjela ništariju, onda je to bio on. Nasmrt dosadan čovjek. Nije mi nikad bilo jasno što je našla u njemu. –Lance kaže da bi preuzela posao.

– I ja sam to čula ali ne od nje. *Ebony* i ja se slažemo, no nismo bliske.

– A *Olive*? Je li ona zainteresirana?

– Možda, ali samo površno. Udala se za jednog kemijskog inženjera koji je radio kod tate. On je sad potpredsjednik, ali upoznali su se dok je ona još bila na školovanju a on se upravo bio zaposlio.

– Terry Kohler?

– Poznaješ li ga?

– Upoznala sam ga kad sam bila u tvornici. Kakav je to čovjek?

– Oh, ne znam što bih ti rekla. Pronicljiv. Uporan. Čudljiv. Prilično ugodan, ali bez smisla za humor. Vrstan stručnjak. Lud za svojom ženom. Obožava tlo po kojem ona gazi.

– Sretna žena. Je li ambiciozan?

– Bio je, jedno je vrijeme mislio o odlasku i osnivanju vlastite firme, ali nije uspio. Poslije toga je izgubio volju... ne znam, možda se zadovoljio time što je oženjen gazdinom kćerkom.

– Kako se slaže s Lanceom?

– Sukobe se povremeno, Terry je lako uvredljiv. Znaš te tipove. Objesi nos i za najmanju sitnicu.

A John Salkowitz?

– Srce je. Tata je priželjkivao da takav bude Lance.

– Spomenula si da je Lance imao neke neprilike sa zakonom.

Koje vrste?

– Ukrao je neke stvari iz tvornice.

– Ma nemoj! Kad je to bilo?

– U srednjoj školi. Smislio je plan da zaradi novac, ali mu to nije pošlo za rukom. To je bilo dio nekakve njegove zadaće iz ekonomije i vjerojatno mu je cijena ovisila o tome koliko će načiniti uspješan plan. Kad je shvatio da njegov mali pothvat nema izgleda za uspjeh, ukrao je neku opremu... ništa značajno... ali to je pokušao prodati ortaku. Momak se uplašio i pozvao murju.

– Nije baš domišljato.

– Bojim se da je baš to razjarilo staroga.

– Je li ga predao policiji?

– Još pitaš! Rekao je kako je to jedini način da se Lance opameti.

– Je li uspio?

– Opet je zapao i škripac, ako si na to mislila, bezbroj puta. Tata je naposljetku digao ruke i poslao ga u internat.

Promienili smo temu. Završili smo s jelom čavrljajući o drugim stvarima. U dva sata Ash je pogledala na ručni sat.

– Jao, moram poći! Obećala sam mami da ću je danas poslije podne povesti u kupovinu. Pođi s nama ako želiš. Znam koliko bi se obradovala da te vidi.

– Moram obaviti još neke poslove, ali rado bih porazgovarala i s njom.

– Nazovi i dođi k nama kad god hoćeš.

– Živiš li sad s njom?

– Privremeno. Upravo sam kupila vlastitu kuću koja se preuređuje. Ostat ću kod mame još šest tjedana. –Kad je stigao račun, posegnula sam za svojom torbicom ali mi je dala znak rukom da se ne miješam. – Ovo smatram poslovnim objedom pa ću ga napisati na teret kompanije. To je najmanje što mogu učiniti.

– Zahvaljujem.

Pribilježila sam Ebonyn telefonski broj, pa smo zajedno izašle iz hotela. Bilo mi je drago što su najprije dovezli njezin automobil. Promatrala sam je kako se udaljuje u malom alfa-romeu. Dala sam čuvaru veću napojnicu nego što je trebalo i sa osobitom pažnjom sam sjela u svoju krtiju. Ruku na srce, upalila je od prve što me ispunilo ponosom.

Odvezla sam se kući i odahnula kad sam skinula haljinu i navukla hlače. S obzirom na to da je Rosie bila zatvorena, smislila sam sendviče za večeru. Pretipkala sam bilješke i sjela uz knjigu.

6.

U utorak ujutro u šest sati krenula sam u gimnastičku dvoranu. Budući da više nisam odlazila u ured, mogla sam pričekati pa doći kasnije, ali volim vježbati u to doba dana. Dvorana je mirna i napola prazna, pa nema gužve na spravama. Tikvice su uredno složene na stalku. Zrcala su čista i zrak ne vonja na smrdljive čarape. Razmišljala sam o pojedinostima lažne optužbe... vješto smišljena prijevarena s nekoliko događaja koji su se odigrala u pravom trenutku. Vjerojatno je Ava Daugherty telefonirala Macu, ali tko ju je nagovorio na to? Zacijelo nije sve smislila sama. Netko je imao pristup do dokumentacije *Wood/Warren* i premda je previdio da su ključevi mog ureda mogli biti izvađeni iz torbice, tko li je u *Wood/Warrenu* znao toliko da je mogao izmijeniti izvještaj vatrogasne brigade? To je mogao učiniti samo dobar poznavalac vođenja posla u poduzeću California Fidelity. Istražni postupak osiguravajućeg društva obično ima svoj određeni slijed. Netko izvana jednostavno ne može znati kojim redoslijedom kolaju papiri. Mogla je to izvesti Darcy. Andy je imao priliku, pa čak Mac. Ali zbog čega?

Radila sam na svojim bicepsima i tricepsima. S obzirom na to da trčim šest dana u tjednu u gimnastičkoj dvorani prvenstveno posvećujem pažnju rukama, trbuhu i stražnjici...na te vježbe trošim četrdeset minuta, tri puta tjedno. Završila sam u sedam i petnaest. Otišla sam kući na tuširanje presvukla se u svoju uobičajnu odjeću i ponovo izašla. Darcy počinje sa radom u devet sati, ali sam je tri dana za redom vidjela na doručku u kavani, preko puta.

Stigla sam u osam, ali nje još nije, bilo. Kupila sam novine i smjestila se u pregradak u kojem obično sjedi ona. Prišla mi je Claudine, pa sam joj naručila doručak. U osam i dvanaest minuta na vratima se pojavila Darcy u laganom vunenom ogrtaču. Zastala je kad me je ugledala i smjestila se u prazan pregradak na drugom kraju prostorije. Mirno sam podigla svoju šalicu s kavom i pridružila joj se, nemalo uživajući u kiselu izražaju njena lica kad je prozrela moje namjere.

– Smeta li ti ako sjednem?

– Istini za volju, radije bih bila sama – odgovorila je, izbjegavajući moj pogled.

Stigla je Claudine, noseći tanjur s kojeg se pušila pržena slanina s jajima. Spustila je tanjur pred mene. Pedesetogodišnja konobarica imala je gromki glas i listove prošarane vanjskim venama.

– Dobro jutro, Darcy. Što ćemo danas? Nestalo nam je danskog sira, ali pripremila sam kolač od trešanja.

– Izvrsno. I malu čašu soka od naranče, molim. Claudine je pribilježila narudžbu i zataknuta blok u džep svoje pregače. Opazila sam da Darcy pogledom šara po maloj prostoriji u potrazi za slobodnim mjestom ali je zakasnila. Prostorija se brzo punila.

Shvatila je da je uhvaćena u stupicu.

Jedući, promatrala sam je na način koji ju je morao zbuniti. Skinula je ogrtač, zastajkujući dulje nego što je trebalo. Pripadala je tipu žena koju bi rado zaposlio i modni časopis. Ima krasnu kosu, visoko izražajno čelo, svijetloplave oči. Koža joj je mliječnobijela i gotovo prozirna. Čula sam da je Darcyn momak raznosač pošte, usputno rasparčava i drogu. Bilo je potpuno jasno da sam joj pokvarila dan, što mi je popravilo tek.

– Vjerojatno si čula u kakvom sam škripcu.

– Bilo bi čudno da nisam.

– Imaš li predodžbu o tome tko mi je to namjestio? – zapitala sam, predano razmazujući pekmez po komadiću kruha.

Prišla je Claudine, noseći tanjurić i šalicu te vrč s kavom. Darcy je prkosno odlučila šutjeti sve dok nam obje šalice nisu bile pune. Čim se Claudine udaljila, Darcy je opet poprimila neprirodno držanje. Odavalo je samo rumenilo na obrazima, koje joj je čak dobro pristajalo. Bila je velik poklonik pastelnih boja, uvjeren da njenom bljedilu bolje pristaju od jarkih. I sad je na sebi imala svijetložutu majicu, boja koje me podsjećala na neke uzorke urina koji nisu obećavali dobru dijagnozu. Ali rumenilo na obrazima vratilo je malo zdravlja u nju.

– Ništa ti nisam učinila – nagnula se povjerljivo.

– Utoliko bolje. Onda ćeš mi možda moći pomoći.

– Mac nam je posebno naglasio da ne razgovaramo s tobom.

– Kako to?

– Pa, očito ne želi da dođeš do podataka i obavjesti koje te se ne tiču.

– Naprimjer?

– Ne želim razgovarati o tome.

– Hoćeš li čuti moju verziju? – zapitala sam razgovorljivo. Gotovo sam očekivala da će prstima začepiti uši i početi pjevati da me zagluši, ali zamijetila sam da nije posve nezainteresirana, a to je bio dobar znak. – Sumnjam da se iza svega ovoga možda krije Andy. Ne znam što time dobiva, ali pretpostavljam da je neka vrst novčanog dobitka. Možda mu netko gura kakav unosan posao ili mu daje novac za uslugu. Ruku na srce, pomislila sam da bi mogla biti ti, ali sad više ne vjerujem u to. Da si to učinila, bila bi ljubazna prema meni da me uvjeriš u svoju dobronamjernost, ako ništa drugo.

Darcy je otvorila papirnatu vrećicu sa šećerom i usula ga u kavu. Nastavila sam svoje, govoreći glasno kao da mi prijateljica gori od želje da pomogne.

– CD angažira i druge istražitelje vanjske suradnike, *pa* je vjerojatno svatko od nas mogao nadrljati. Moja je loša sreća što sam ja naletjela. Vjerujem da je Andy vrlo zadovoljan time. Nikad mi nije bio sklon, a posebno ga je boljelo to što mi je Mac ustupio radni prostor. Andy je namjeravao srušiti zid i zaposjesti taj kutak. Na svaki način, vjerujem da je Lance Wood u središtu te namještene igre, ali još ne znam razlog. U ovom slučaju radit ću paralelno obje strane pa ću vidjeti gdje se ukrižuju putovi. Moglo bi biti zabavno. Nikad prije nisam radila za samu sebe i iskreno se radujem tome. Barem ne treba pisati izvještaje. Provjerila sam njenu reakciju. Blijede oči bile su prikovane za moje. Gotovo se vidjelo koliko se trudi *da* ne progovori.

– Hajde, Darcy! Pomozi mi da se izvučem –navaljivala sam. – Što ti možeš izgubiti? Čak me ne trpiš.

– Kao ni ti mene. Kakve to veze ima s ovim slučajem? Obje mrzimo Andya. U tome je stvar. Momak je govнар.

– To je istina.

– Ne vjeruješ ni ti da je Mac umiješan, je li? Pa, ne vjerujem.

– Tko bi onda mogao biti? Pročistila je grlo.

– Andy se mnogo motao oko mog pisaćeg stola. Govorila je tako tiho da sam se morala nagnuti prema njoj.

– Nastavi.

– Počelo je onog dana kad je Jewel otišla na odmor, a Mac mu je rekao da preuzme njene poslove. Andy je predložio tebe za odštetni zahtjev *Wood/Warrena*.

– Vjerojatno je smatrao da će na mene lakše vršiti pritisak.

Počela se zagrijavati na temu Andy Motycke, kojemu očito nije bila nimalo draža nego ja.

– Najviše me ljuti to što sam imala neprilika s Macom samo zato što mu je Andy rekao da je predmet ležao na mom stolu tri dana prije nego što sam ga predala tebi. To je prokleta laž! Andy ga je odnio kući. Vidjela sam kako ga je stavljao u svoju aktovku u utorak kad je prispio izvještaj vatrogasaca.

– Jesi li to kazala Macu?

– Nisam. Ispalo bi kao da se želim obraniti, prebacujući svu krivnju na njega.

– Imaš pravo. Ja sam se našla u istom položaju. Slušaj, ako je Andy krivotvorio izvještaj vatrogasaca, onda je tu podlost jamačno obavio kod kuće. Ne misliš li tako?

– Vjerojatno.

– Onda bismo možda ipak mogle pronaći kakav dokaz pogledamo li malo okolo. Ja ću pronjuškati po njegovu stanu, a ti pokušaj u uredu.

– Znaš li da se preselio? Nije u onoj kući. On i Janice su u fazi rastave braka.

– Razvodi se?

– Da. To već traje mjesecima. Ni ona ga ne trpi.

– Ma nemoj. To je vrlo zanimljivo. Gdje sad stanuje?

– U jednom od stambenih blokova u blizini Sand Castlea.

Vidjela sam taj kompleks, sto šezdeset stanova u nizu nedaleko od javnog igrališta za golf iza Colgatea u maloj općini Elton.

– A njegov ured? Postoji li ikakav način da to doznaš?

– Svakako. Učinit ću to. Pravo mu budi. Pribilježila sam njezin broj telefona kod kuće i obećala sam da ću je nazvati u toku dana.

Platila sam oba računa i otišla, zaključivši kako baš ne bi bilo uputno da me netko vidi u društvu s Darcy. Dok sam bila u središtu grada, svratila sam u kreditni ured i diskretno porazgovarala sam s prijateljicom, šeficom službe za analizu. Prije nekoliko godina učinila sam joj uslugu, provjerivši porijeklo stanovitoga gospodina koji je pokazao spremnost da je oslobodi brižljivo skupljane uštedevine. Imala je novac pripremljen da plati moju uslugu ali ocijenila sam da bismo obje imale više koristi od obostrane suradnje... malih „profesionalnih usluga“ kako se to zove.

Sad ja provjeravam svakog tipa u njezinu životu a za uzvrat ona povremeno krijumčari važne kopije kompjuterskih izvadaka. Jedan od nedostataka jest što moram čekati da se programira periodički obračun glavne dokumentacije, što se obavlja jednom na tjedan. Zamolila sam je da mi prikupi sve podatke o Lanceu Woodu. Obećala je da će još u toku dana nešto imati. Nagonski sam zatražila da provjerim i Andya Motycku, kad već radi na tome. Finacijsko stanje *Wood/Warrena* dobit ću iz sličnog izvora na drugomu mjestu. Moj najbolji izvor obavještenja bit će osiguravajući zavod California Fidelity, za koji je Lance Wood nedvojbeno ispunio nebrojene obrasce za naknadu štete. Nadala sam se da i u tome mogu opet računati na Darcynu pomoć. Čudno, kao da mi je odjednom postala simpatična.

Izvlačila sam se s parkirališta iza zgrade kad je stigao Andy i zaustavio se ired automata za naplatu. Glumio je da me ne vidi.

Odvezla sam se u stan. Nikad nisam poklanjala osobitu pažnju golemoj važnosti ureda u mom životu. Možda četrdeset posto svojih poslova obavljam u pokretnoj stolici, s telefonom na ramenu, spisima na dohvat ruke. Šezdeset posto vremena vjerojatno sam na cesti, ali ne volim osjećaj odsječenosti od svakodnevice. To me stavlja u podređen položaj.

Bilo je tek deset i pet minuta. Cijeli dugi dan bio je preda mnom. Iz navike sam izvukla stroj za pisanje i počela pretipkavati bilješke. Učinivši to, sredila sam neke spise, pripremila uplatnice za neke račune i napravila reda na pisaćem stolu. Mrzim dokolicu pogotovo kad bih mogla rješavati predmete. Nazvala sam Darcy i dobila Andyevu novu adresu i telefonski broj. Uvjeravala me da je i sad u svom uredu.

Birala sam broj njegova stana i obradovala se kad sam čula da se uključuje automatski uređaj za primanje poruka. Obukla sam plavosive hlače s uzanom svjetlijom prugom po šavu, te svijetloplavu košulju s našivenim znakom Uslužne djelatnosti Južne Kalifornije na rukavu. K tome sam obula teške crne cipele koje su mi ostale– iz dana kad sam bila policajac prometnik, a za pojas sam zataknila imponozantan kolut za ključeve sa dugim lancem. Pokupila sam još neka pomagala i pogledala se u zrcalu. Izgledala sam kao propisno uniformiran serviser u državnoj službi, spreman da obavi uobičajenu provjeru kućnih uređaja... nisam znala pouzdano kojih. Sudeći po opremi, mogla sam očitavati brojila i ispisivati važne poruke, provjeravati instalacije i pozivati ekipe za hitne popravke iz svoje pokretne radionice u automobilu. Uskočila sam u automobil i krenula prema Andyevu stanu.

7.

Naselje je bio opasano visokim kamenim zidom s elektronskim vratima kojima je zadatak bio da sav ološ drže vani. Stanari su bili popisani na ploči kraj interfona i telefona. Svaki stanar je imao svoju šifru koju je morao znati svatko tko je morao ući. To sam shvatila čim sam ostala bez rezultata i nekoliko pokušaja nasumice biranih šifara. Stala sam i pričekala da se približi prvi automobil. Vozač je ukucao svoju šifru. Vrata su se maknula u stranu, a ja sam se povukla iza njegova automobila. Nije se uključio nikakav alarm. Nitko nije nahuškao bijesne pse. Mjere sigurnosti i tobožnji otmjeni stil stanovanja uvelike su opterećivale ekipe za izgradnju i prodaju suvremenih zdanja.

Sve u svemu unutar zidina je možda bilo dvadesetak zgrada sa po osam stanova u svakoj. Tropsko raslinje još ukrašava teren. Vijugave ceste vodile su u dva smij era ali bilo je jasno da se obje sastaju negdje na zajedničkom parkiralištu okruženom garažama. Pronašla sam parkiralište za posjetioce i provjerila raspored zgrada s imenima stanara.

Andy Motycka imao je stan broj 364, u zadnjoj zgradi. Pokupila sam svoje rekvizite i uložila sam svoj trud da se doimam što službenije. Prošla sam kraj rekreacijskog centra, kupališta, praonica rublja, gimnastičke dvorane i trgovine. Nigdje nije bilo djece. Sudeći po broju praznih parkirališta, dalo se zaključiti da su mnogi stanari negdje drugdje. Nije moglo bolje. Skupina vještih lopova pročešljala bi i očistila naselje za pola dana.

Zaobišla sam kante za smeće i uspela se vanjskim stubama na drugi kat zgrade s brojem 18. Ulaz u stan kraj Andyevog bio je ukrašen fikusima i lončanicama, što je davalo dojam topline. Veranda kraj Andyeva stana bila je prazna. Čak bez otirača. Zavjese su bile razmaknute, ali nikakvo svjetlo nije dopiralo iznutra. Nisu se čuli nikakvi zvuči televizora, stereo ili video uređaj, puštanje vode ili bilo koji od znakova da je netko u kući. Pritisnula sam zvonce. Pričekala sam pristojno vrijeme, odmaknuvši se od vrata da mogu

provjeriti i susjede. Nikakvih tragova života. Činilo se da mi cijela zgrada stoji na raspolaganju.

Brava na ulaznim vratima bila je tipa Weiss. Pregledala sam svoju zbirku ključeva i pokušala jedan ili dva, bez uspjeha. Bilo mi je jasno da ne mogu dugo ostati pred vratima i petljati po ključevima. Netko bi ipak mogao proći i zapitati se zbog čega vrtim taj komadić metala po ključaonici i potiho psujem. Nagonski sam podigla ruku i s lakoćom okrenula ručicu, kao da mi je Andy ostavio ključ. Ušla sam.

Obožavam boravak u prostorima gdje ne bih smjela biti. Potpuno suosjećam s provalnicima, lopovima i sitnim kradljivcima koji, kao što sam čula, u trenutku obavljanja svog posla osjećaju kako im se podiže adrenalin, gotovo do vrhunca ravna seksualnom užitku. Srce mi je divlje udaralo, a svaki živac u meni bio je probuđen i napet poput strune.

Žustro sam prošetala kroz cijeli stan koji se sastojao od dviju spavaćih soba, ugrađenih ormara i dviju kupaonica, tek da se uvjerim da osim mene u stanu doista nema nikoga. Rastavila sam pomična stakla vrata i zaštitnu mrežu i izašla na balkon koji je spajao dvije spavaće sobe. Morala sam smisliti odstupnicu za slučaj da se Andy iznenada vrati kući. Uz bočni zid s desne strane bila je izrezbarena rešetka sa tek zasađenom povijušom u dnu. U nuždi ću spuznuti po njoj poput majmuna i nestati.

Vratila sam se u stan i počela s pretragom. Pod Andyeve spavaće sobe bio je gusto pokriven prljavim rubljem kroz koje je probijena uzana staza. Tipkala sam kraj čarapa, košulja i gaća s prostačkim uzorcima. U niši s ladicama držao je čistu odjeću. Njegovo novootkriveno momaštvo jamačno ga je vratilo u studentske dane. Utrošila sam petnaest minuta uvlačeći ruku u sve džepove kaputa, ali nisam našla ništa vrijedna pažnje. Druga spavaonica bila je manja. Na jednom zidu bio je prslonjen Andyev bicikl s praznom stražnjom gumom. Imao je spravu za veslanje i osam velikih kartonskih kutija, neoznačenih, ali još opremljenih vrpcom. Tko zna koliko je dugo razveden.

Andyevu ženu Janice srela sam na nekoliko službenih zabava u poduzeću California Fidelity i nisam osobito držala do nje sve dok nisam spoznala s čim ga je otpravila iz kuće. Gospođa je uistinu

temeljito obavila svoj posao. Andy se uvijek žalio na njenu rastrošnost i sklonost ekstravagantnosti nastojeći da svi znamo kako ona kupuje u najskupljim prodavaonicama u gradu. Bilo je to, dakako, mjerilo njegove uspješnosti da može nekažnjeno haraćiti. Sad je bilo očito da ga je izigrala zauvijek. Dopao ga je kartaški stol, četiri aluminijska stolca za balkon, madrac i nešto srebrnine s monogramom njegove majke. Činilo se da je Janice to godinama držala u stroju za pranje suda, jer je površina bila bez sjaja, a ručke na pojedinim mjestima potpuno izlizane. U kuhinjskim ormarićima bili su papirnati tanjuri i čaše za jednokratnu upotrebu, uz bijedan izbor jela u limenkama. Ovaj momak se hranio lošije nego ja. S obzirom na to da su stanovi bili posve novi, svi kućanski uređaji bili su najsvremeniji i besprijekorni, ali pretežno neiskorišteni.

Blagovaonica je zapravo bila u produžetku male sobe za dnevni boravak, a kuhinja je bila izdvojena samo bijelo obojenim roletama. Bila je vrlo oskudno namještena. Kartaški stol imao je ovdje višestruku namjenu. Trenutačno je služio kao dio uredskog pokućstva. Na njemu je bio telefon prikopčan na automatsku centralu, koja nije pokazivala da je bilo poziva. Stol je bio zatrpan priborom za tipkanje, ali nigdje se nije vidio stroj za pisanje. Koš za smeće bio je prazan.

Vratila sam se u kuhinju i otvorila prostor za smeće. Pažljivo sam ga prekopala. Stavila sam novu vreću ali sumnjam da će se Andy sjetiti je li ispraznio smeće ili nije. Vjerojatno je veći dio bračnog života proveo pod terorom, pa je kućanske poslove uzimao zdravo za gotovo. Sad je izgubio naredbodavca, a s njim i sav dobro organizirani život. Svrnula sam pogled na sat. Trideset pet minuta provela sam u stanu i nisam baš htjela izazivati sreću.

Zatvorila sam i zaključala pomična staklena vrata, još jednom prošla sam cijeli stan da nešto nisam previdjela, a onda sam izašla na ulazna vrata noseći sa sobom Andyevu vreću za smeće.

Oko podne sjedila sam na Henry evoj stražnjoj verandi s Andyevim smećem oko sebe kao vrijednim plijenom provalnika. Zapravo otpaci iz njegova kućanstva bili su potpuno bezopasni i nisam imala osjećaj da mi je potreban tetanus da bih vršljala po njemu. Bio je sklon maslinama, kiselim krastavcima, patišonima, feferonima i sličnim namirnicama u kojima ne mogu opstati nikakvi

bacili. Nije bilo narančine kore niti taloga od kave. Zapravo, nigdje tragova da je jeo išta svježije. Bezbroy limenki od piva. Hrpa reklamnih poruka i pismo od Janice koje ga je očito razjarilo do te mjere da ga je zgužvao u sasvim malu lopticu, koju je naposljetku još i zagrizao. Otisak zuba bio je savršen na zgužvanu papiru. Salijetela ga je zbog privremenog uzdržavanja, koje je opet kasnilo, dvaput potcrtano sa tri uskličnika u zagradi.

Na dnu vreće našla sam istrošenu čekovnu knjižicu s punim nazivom Andyeve banke i uredno ispisanim brojem njegova računa. Sačuvala sam to za buduće potrebe. Još prije sam stavila u stranu gomilu zgužvanih papira koje sam našla negdje na pola vreće. Sad sam ih izravnala i prepoznala... šest verzija pisma nekome kome se obraćao s „anđele“, „voljena“, „svjetlost mog života“, „ljubavi“ i „najdraža“. Činilo se da se s dužnom pažnjom sjećao svakog djelića njenatijela, nigdje se ne osvrćući na um. Činilo se da ga je njezin seksualni žar još grijao, a sudeći po neodlučnosti i zgužvanim papirima u kome se spominje „zajedno provedeno vrijeme“, moglo se naslutiti da je to bilo uoči ili na dan Božića. U oživljavanju doživljaja očito se borio s prikladnim pridjevima, ali glagoli su bili potpuno jasni.

– No, Andy, nepoznati razvratniče! – promrmljala sam za sebe.

Spominjao je kako žudi da mu nešto isisa, nešto iz njegova.... sve precrtano. Slutila sam da se to odnosilo na dijelove cvijeta u kojima mu je otkazalo znanje botanike. Ili je posrijedi neznanje ili ga je sama pomisao navela na maštanje. Uza sve to, bilo je očito da ne zna pouzdano kakav bi stav morao zauzeti. Kolebao se negdje između prigovaranja i strahopoštovanja. Spomenuo je ponešto o njenim grudima, i to me natjeralo na razmišljanje o tome da bi možda kiruška intervencija na smanjenju bila dobro djelo. Dobila sam komplekse čitajući, ali nastojala sam se zadržati u profesionalnom dijelu.

Dovršivši, napravila sam uredan omot svih papira. Razvrstat ću ih zaključim li da mi nešto od toga može biti korisno. Ostatak smeća vratila sam u vreću koju sam ugorala u Henryevu kantu za otpatke. Ušla sam u svoj stan i provjerila automatsku telefonsku sekretaricu. Našla sam jednu poruku.

– Zdravo, Kinsey. Ovdje Ash. Jučer sam razgovarala s mamom o ovom problemu s Lanceom. Rado bi se sastala s tobom, ako ti to odgovara. Nazovi me kada dođeš kući, pa ćemo se dogovoriti. Možda čak danas poslije podne, ako ti nemaš drugih obaveza. Hvala ti. Uskoro ćemo se vidjeti.

Okrenula sam njihov kućni broj, ali bio je zauzet. Presvukla sam se u traperice i pripremila objed.

Kad sam naposljetku uspjela dobiti Ash, njena majka se odmarala i nije ju smjela smetati, ali pozvana sam na čaj u četiri poslije podne.

Odlučila sam se usput odvesti do streljačkoga kluba i malo vježbati gađanje iz svog malog 0,32 koji držim zaključan u gornjoj ladici od pisaćeg stola, zamotan u staru čarapu. Ubacila * sam pištolj i municiju u prtljažnik. Dan je bio prohladan. Imali smo nekoliko dana neočekivanu kišu, pa je raslinje poprimilo tamnozelenu boju, stapajući se u daljini u jaku mornarskoplavu. Široka vrata na ulazu u streljanu bila su otvorena. Zaustavila sam se na pošljunčanom parkiralištu, opustjelom ako se izuzme jedan jedini kombi. Osim dežurnog službenika, bila sam jedini posjetilac. Uplatila sam četiri dolara i krenula za njim do spremišta, iz kojeg je izvukao pravokutnik od kartona na koji je bila pričvršćena meta.

– Vidljivost bi mogla biti slaba u ovoj magli –upozorio je.

– Pokušat ću.

Odmjerio me s nevjericom, ali mi je napokon pružio sve rekvizite.

Mjesecima nisam vježbala, ali sad mi je bilo drago što sam sama. Podigao se vjetar, raznoseći maglu kao u filmovima strave i užasa. Namjestila sam metu i začepila uši čepićima od meke plastike, a preko njih stavila štitnike. Svi vanjski zvuči bili su prigušeni na blagi šum, a moje disanje se doimalo kao da plivam. Napunila sam pištolj i počela pucati. Svaki pucanj odzvanjao je kao da je negdje u blizini pukao balon.

Ispalivši prvih osam metaka, prišla sam meti da vidim rezultat. Pogodila sam previsoko i previše ulijevo. Označila sam prvih osam rupa i vratila se na mjesto.

Do tri sata i četvrt bilo mi je hladno, a ispucala sam i veći dio municije. Ne mogu ustvrditi da je moj mali poluautomatski pištolj osobito precizan na razdaljini od dvadeset četiri metra, ali barem sam imala osjećaj da sam opet u toku.

8.

U tri sata i pedeset pet minuta ušla sam na zavojit prilaz obiteljskoj kući Woodovih, smještenoj na strmoj obali iznad Pacifika. U nju su se preselili otkako sam ih posljednji put posjetila. Ova je kuća bila golema, u stilu francuskog baroka, dvokatno središnje zdanje s dva bočna krila u obliku tornja. Sve je bilo čisto i glatko poput ukrasa na svadbenoj torti.

Dočekala me crna, krupna dvorkinja u škrobljenoj bijeloj haljini. Slijedila sam je poput zalutala psića kroz predvorje opločeno crnim i bijelim mramornim kockama.

– Gospođa Wood je zamolila da je. pričekate u sobi za čaj – izgovorila je, ne čekajući odgovor. Udaljila se na debelim gumenim potplatima koji nisu pravili buku na ulaštenim parketima.

Dabome, i ja se kod kuće najčešće zadržavam u sobi za čaj, a gdje drugdje?

Zidovi su bili boje marelice, strop visoka bijela kupola. Veliki lonci s paprati krasili su stalke između visokih, zavijenih prozora. Pokućstvo u francuskom stilu; okrugli stol, šest stolaca s naslonom od trske. Okrugli perzijski sag bio je svijetla mješavina breskvine i zelene boje. Stala sam uz prozor s pogledom na nasade zelenila koji su se terasasto pružali prema moru. Prostorija je bila izvedena u obliku slova C, pa je u donjoj krivulji zahvaćala pogled na ocean, a u gornjoj pogled na planine, tako da su prozori tvorili cikloramu. Nebo i more, borovi, obrisi grada, oblaci razasuti po brdima u daljini... sve u savršeno izrađenom okviru.

Kod bogataša me najviše oduševljava tišina u kojoj žive... puka veličanstvenost prostora. Novac kupuje svjetlost i visoke stropove, šest prozora tamo gdje bi dostajao jedan. Nigdje prašine ni isprugana stakla, nigdje ogrebotine na blago svinutim nogama pokućstva. Začula sam šum i okrenula se. Vratila se dvorkinja s kolicima za posluživanje, na kojima je bio srebrni pribor za čaj, tanjur s malim sendvičima i kolačićima koje je kuharica jamačno pripremila taj dan.

- Gospođa Wood će Vam se pridružiti za koji trenutak.
- Hvala – rekoh. – Oh, je li toalet negdje u blizini?
- „Zahod“ mi se čini pregrubim izrazom.
- Jest. Skrenite lijevo u hodnik, pa uđite na prva vrata slijeva.

Na vršcima prstiju otišla sam u zahod i pogledala se u zrcalo. Obuzeo me očaj. Dakako, bila sam neprimjereno odjevena. Kad je u pitanju odjeća, nikad nisam imala dobar nos. U hotel „Edgewater“ otišla sam u svojoj svenamjenskoj haljini da objedujem s Ashley, koja je došla odjevena strogo sportski. Sad sam se osjećala glupo. Nije mi jasno na što sam mislila. Znala sam da Woodovi imaju novac. Jednostavno sam smetnula s uma koliko.

Jednim pogledom promotrila sam kupaonicu obloženu mramorom, svijetloplavim porculanom i pozlaćenim ručkama. Ručnici su se doimali kao da su s njih netom skinute cijene. Pokraj umivaonika bila su složena četiri ručnika za goste, ali bila sam prebistra da bih pala na tu smicalicu. Kamo bih poslije s tim ručnikom? U smeće? Ovi ljudi ne proizvode smeće. Osušila sam ruke o stražnji dio hlača i vratila se u sobu za čaj, osjećajući da mi je stražnjica vlažna. Nisam se usudila sjesti.

Na vratima se pojavi Ash, vodeći gospodu Wood ispod ruke. Starica je hodala polako, zastajkujućim korakom, kao da su je natjerali da hoda u perajama umjesto u cipelama. Zabezegnula sam se shvativši da je zacijelo prevalila sedamdesetu, što znači da je kasno imala djecu. Sedamdeset godina nije starost u ovom kraju. Ljudi u Californiji, čini se, stare sporije nego u drugim krajevima. Možda je to zbog stravstvene sklonosti dijetama i vježbanju, ili zbog popularnosti estetske kirurgije. Ili smo možda ožalošćeni užasom od starenja do te mjere da smo zaustavili proces psihički. Gospođa Wood očito nije razvila tu vještinu. Godine su je shrvale, ostavljajući joj klecava koljena i drhtave ruke i jedan samoposprdan osmijeh na usnama.

- Zdravo, Kinsey! Dugo se nismo vidjele.

Podigla je lice i upiljila se u mene mrkim, zagrižljivim pogledom. Sva snaga ispijena iz njenih udova slila se sad u te oči. Imala je visoke jagodice i snažnu bradu. Koža joj je visjela s lica, izbrazdana dubokim borama. Bila je krupna poput Ashley... široka u ramenima,

debela u struku. Poput Ash je, možda, u mladosti bila crvenokosa. Sad joj je kosa bila potpuno bijela i prorijeđena, skupljena navrh glave i učvršćena češljevima od kornjačevine. Odjeća na njoj bila je besprijeekorna... lagano omotan kimono od mornarskoplave svile, preko tamnocrvene svilene haljine na preklop. Ashley joj je pomogla da sjedne, a potom je privukla kolica za posluživanje da bi njena majka mogla nadgledati čaj.

– Hoćeš li radije šeri? – obratila mi se Ash.

– Čaj je dovoljan.

– Ash je ulila čaj u tri šalice, dok je Helen odabirala sendviče i kolačiće za svaku od nas. Bijeli kruh premazan maslacem i ukrašen zelenom salatom. Raženi kruh sa salatom od piletine. Crni kruh s namazom od začinskih trava. U potpunoj predanosti tom obredu bilo je nešto što me navelo na zaključak da ni jedna ni druga nisu opterećene mojom odjećom ili strepnjom da moj društveni položaj ne odgovara njihovom. Ashley mi je pružila šalicu uz srdačan osmijeh.

– Mama i ja živimo za ovo – izgovorila je zadovoljno.

– Istina je – nasmiješila se i Helen. – Hrana mi je posljednji velik i nepopravljiv porok, i namjeravam griješiti sve dok me posluži volja za jelom.

Zvakale smo i pijuckale čaj, smijale se i brbljale o starim vremenima. Helen mi je pričala da su ona i Woody potekli iz prosječnih obitelji. Njegov je otac godinama držao prodavaonicu željezne robe. Njezin je otac bio klesar. Oboje su naslijedili skromne svote, koje su negdje četrdesetih godina ujedinili u *Wood/Warren*. Novac koji su zgrnuli nije ih iskvario. Wood je bio smrtno ozbiljan kad je upravljanje kompanijom bilo u pitanju, a dobitak im se činio pukom srećom. Ispričala nam je da je uložio gotovo dva milijuna dolara u svoje životno osiguranje, smatrajući to jedinim svojim ulogom sa zajamčenim dobitkom.

Točno u pet sati Ash se ispričala, ostavivši me na samu s Helen.

– Ispričaj mi sad o tom cirkusu s Lanceom – rekla je starica živnuvši.

Upoznala sam je s pojedinostima, premda je bilo očito da je to već učinila Ashley. Helen je sve još jednom htjela čuti iz mojih usta.

– Želim da radiš za mene – izgovorila je zapovjednim glasom kad me saslušala.

– Ne mogu to učiniti, Helen. Ponajprije, moj odvjetnik me ne želi vidjeti u Lanceovoj blizini, a s druge strane, u ovoj situaciji, nikako ne mogu prihvatiti posao za obitelj Woodovih. I bez toga postoji uvjerenje da sam potplaćena.

– Želim doznati tko stoji iza ovoga.

– I ja bih to željela znati. Pretpostavimo da ispadne netko od vas. Ne bih htjela vrijeđati, ali tu mogućnost zaista ne možemo isključiti.

– Onda to moramo zaustaviti. Ne volim prijaviti poslove, pogotovo kada to pogađa ljude koji ne pripadaju kompaniji. Hoćeš li me obavještavati?

– Kad god budem mogla. Spremna sam podijeliti s vama sve što doznam. Ovo je prvi put u mojoj praksi da ne moram štititi klijenta.

– Reci kako ti mogu pomoći.

– Ispričajte mi pojedinosti Woodyjeve oporuke, ako to nije odveć osobno. Kako je podijeljeno njegovo imanje? Tko upravlja kompanijom?

Sjenka zlovolje preleti joj licem:

– Svađali smo se jedino oko toga. Odlučio je da poslove ostavi Lanceu, sa čime sam se u osnovi slagala. Činilo se da je Lance od sve djece najpozvaniji da nastavi obiteljsku tradiciju nakon očeve smrti. Ali, smatrala sam da mu Woody uz to mora dati i vlast. Woody nije htio ni čuti o tome. Uporno je odbijao da mu prepusti vlast.

– Što to znači?

– Pedeset jedan posto dionica, eto što. Govorila sam mu: „Što će mu položaj ako mu uz to ne daš i vlast? Pusti momka da upravlja na svoj način, stari jarce!“ Woody za to nije imao sluha. Čak nije htio razmotriti tu mogućnost. Bila sam zelena od srdžbe, ali stara budala se nije pokolebala. Ljudi, kako je taj znao biti tvrdoglav kad je sebi nešto utuvio u glavu.

– Zbog čega se toliko brinuo?

– Plašio se da će Lance upropastiti dobro uhodan posao. Lanceova procjena katkad jest pogrešna. To se mora priznati. Čini se da nema osjećaj za tržište kakav je imao njegov otac. On nema

načina u ophođenju s dobavljačima, ili kupcima, da i ne spominjem namještenike. Lance je nagao, a sklon je grandioznim planovima koji nikad ne uspiju kako valja. Sad je mnogo bolji, ali onih nekoliko godina prije Woodyjeve smrti Lance se bio rastrgao, sav zaposjednut nekom smušenom idejom koja bi ga spopala. Dok je Woody bio živ, uspijevaio ga je obuzdati, ali užasavao se pomisli na to što će biti kad on umre, a Lance donese jednu od svojih kobnih odluka.

– Zašto mu je onda prepustio upravljanje? Zašto nije na kormilo stavio nekoga u koga je imao povjerenja?

– I ja sam mu to predlagala, ali nije htio čuti za to. To je morao biti jedan od sinova, a Lance je bio logičan izbor. Bass je bio... no, poznaješ Bassa. Nije imao trunka želje da krene Woodyjevim stopama, osim ako ne vode ravno u banku.

– A što je s Ebony? Ash je spomenula da je ona pokazivala veliko zanimanje za posao.

– Vjerujem da jest, ali u vrijeme kad je Woody sačinio tu svoju posljednju oporuku, ona je živjela u Evropi i nije pokazivala nikakvih znakova da se namjerava vratiti.

– Kako je razdijeljena imovina?

– Lance ima četrdeset osam posto, ja imam devet, naš odvjetnik tri, a Ebony, Olive, Ash i Bass po deset.

– Neobična podjela, ne čini li vam se?

– To je učinjeno stoga da Lance ne može odlučivati sam. Da bi imao većinu, treba uvjeriti barem jednoga od nas da je njegov prijedlog dobar u poslovnom smislu. U većini slučajeva ima slobodne ruke, ali kad god to želimo, možemo se dogovoriti i u odlučnom trenutku ga nadglasati.

– Zacijelo ga to izluđuje.

– Oh, možeš misliti koliko mu je to mrsko, ali moram priznati da počinjem shvaćati Woodyjeve motive. Lance je još mlad i s premalo iskustva. Neka još skupi koju godinu pa ćemo tad vidjeti.

– Znači li to da se situacija može izmijeniti?

– Dakako. Ovisi o tome što će biti s mojim dijelom poslije moje smrti. Tu je odluku Woody prepustio meni. Dovoljno je da samo tri dijela ostavim Lanceu. Tad bi bio dioničar s većinom dionica u svom vlasništvu. Nitko mu ne bi mogao braniti da radi što hoće.

– Zvuči kao scenarij za srce drapateljnu operu. Bacila je pogled na sat, prikačen za haljinu. Potom je ispružila ruku i pritisnula zvonce.

– Jesi li raspoložena za plivanje? Meni je sad vrijeme. Kupaći kostim imamo, a društvo mi je uvijek dobrodošlo. Još i sad mogu preplivati gotovo dva kilometara, ali mi je užasno dosadno.

– Možda drugom prilikom. Ako već mogu birati, sklonija sam kopnenim životinjama. – Ustala sam i rukovala se s njom. – Čaj je bio izvrstan. Hvala na pozivu.

– Dođi opet, u bilo koje vrijeme. Ja ću se u međuvremenu pobrinuti da od Ebony i Olive dobiješ sve potrebne podatke.

– Bila bih vam zahvalna. Sama ću izaći.

U predvorju sam sreća dvorkinju koja je gurala invalidska kolica. Iza nje se otvoriše ulazna vrata na kojima se pojavila Ebony. Nisam je vidjela od svoje sedamnaeste godine. Onda joj je moglo biti dvadeset pet, i činila mi se vrlo zrelo. Još i sad je imala onu zastrašujuću moć da pobuđuje strahopoštovanje. Bila je visoka i tanka kao šiba, visokih jagodica i s tamnocrvenim ružem na usnama. Kosa joj je bila crna kao ugljen, zalizana i stisnuta vrpcom svezanom u čvor na zatiljku. Otišla je u Evropu kao menekenka, pa je još i sad hodala kao po modnoj pisti.

Dvije godine je provela na sveučilištu, prekinula je studij, pokušala s fotografijom, plesom, školom za dizajn i novinarstvom, a onda je odlučila da radi kao model i manekenka. Bila je oko šest godina udana za čovjeka čije ime se odnedavna vezalo za Carolinu od Monaca. Koliko je meni bilo poznato, Ebony nije imala djece, a sa četrdeset godina davala je malo nade za majčinstvo.

Zastala je ugledavši me i za trenutak nisam bila sigurna zna li tko sam. Uputila mi je hladan osmijeh i produžila prema stubama.

– Zdravo, Kinsey. Dođi gore. Držim da bismo morale razgovarati – rekla je bezličnim glasom.

Krenula sam za njom. Bila je u crnom kostimu širokih ramena, uškrobljenoj bijeloj košulji i lakiranim crnim čizmama do koljena s tako šiljastim potpeticama da bi lako probušila jeftin sag. Oko sebe širila je jak miris, malo neugodan iz blizine, koji me ošamućivao kao

dizel-gorivo. Bilo mi je jasno da će me uskoro zaboljeti glava. Već mi je prisjelo, najblaže rečeno, zapovjedno ponašanje.

Iznenadila sam se što i ona živi kod kuće. Možda je, poput Ash, ovdje samo privremeno, dok ne pronađe stalni smještaj negdje drugdje.

Otvorila je vrata i stala u stranu da me propusti. Bila bi dobra direktorica škole, pomislila sam. S malim bičem u ruci mogla je napraviti blistavu karijeru. Čim sam ušla, zatvorila je vrata i ostala naslonjena na njih.

9.

Na lijevoj strani prostorije bila je udubina uređena kao mali salon, sa stolićem i dva naslonjača.

– Sjedni! – izgovorila je odvratnim načinom koji ne trpi prigovor.

– Ne bi li mi radije rekla što hoćeš od mene pa da završimo?

Stegla je ramenima i odlijepila se od vrata, krenuvši polako prema stoliću. Izvukla je cigaretu iz kristalne kutije na stoliću. Polako je pripalila cigaretu. Još sporije je otpuhnula dim. Svaka kretnja bila je zasebna i smišljena da privuče što više pažnje.

Krenula sam prema vratima i otvorila ih.

– Hvala ti što si me dovela ovamo. Bila mi je pučka svečanost – rekoh, krenuvši na hodnik.– Čekaj, Kinsey! Molim te.

Zastala sam i pogledala je iznenađeno.

– Oprosti, žao mi je. Znam da sam gruba.

– Ne zanima me tvoja grubost, Ebony. Samo požuri!

Hladno se osmjehivala.

– Molim te, izvoli sjesti. – Sjela sam. – Želiš li martini? – Odložila je zapaljenu cigaretu u pepeljari i otvorila je mali hladnjak ugrađen u stol. Izvukla je rashlađene čaše, zdjelicu zelenih maslina i bocu džina.

Vermut nije bio na vidiku. Nokti su joj bili tako dugi da su zacijelo bili umjetni, ali su joj barem omogućili da izvadi masline ne smočivši prste. Spravila je piće i pružila mi ga.

– Što se dogodilo između tebe i Lancea?

– Zašto to pitaš?

– Jer sam znatiželjna. Kompaniju pogađa sve što pogađa njega. Želim biti u toku događaja.

Opet je uzela cigaretu i povukla dim. Imala sam dojam kako su joj alkohol i nikotin potrebni da joj ublaže neki unutrašnji nemir.

– On zna isto koliko i ja. Zašto ne upitaš njega?

– Pomislila sam da ćeš mi ti reći kad si već ovdje.

– Nisam uvjerena da bi to bilo najbolje. Činilo se da bi, po njegovom, ti mogla biti umiješana.

Osmijeh joj se vratio na usne, ali krajnje beščutan.– U ovoj obitelji ja nisam umiješana ni u što. Voljela bih da jesam.

Obuzeo me novi val zlovolje.

– Zaboga, prestanimo se prenavljati! Mrzim ovakve razgovore. Evo ti priče. Netko me uvalio u škripac, i to mi se ne sviđa. Nemam pojma zbog čega i zapravo mi se fućka, ali namjeravam otkriti tko je to bio. Zasad radim za sebe, pa nemam kome polagati račune. Ako želiš detaljnija obavještenja, unajmi privatnog detektiva. Moje su usluge rasprodane.

Lice joj je bilo smrtno blijedo. Imala sam dojam da joj je koža ledena kao u mrtvacu.

– Očekivala sam da ćeš biti razumna.

– Zbog čega? Ne znam što se događa, a ono što sam dosad imala prilike vidjeti, nimalo mi se ne sviđa. Znam samo da ti u tome imaš udjela, a ako nemaš, znaš tko ima.

– Ne biraš riječi, je li?

– Zašto bih morala birati riječi? Ne radim za tebe.

– Postavila sam ti jednostavno pitanje. Ne razumijem zašto me napadaš.

Ugasila je cigaretu. Imala je pravo. Razbjesnjela sam se a ni sama ne znajući razlog. Duboko sam udahнула i pokušala se pribitati. Ne radi nje, nego radi sebe. Pokušala sam ponovo.

– Imaš pravo. Izvan sebe sam. Nisam mislila da sam toliko ogorčena, ali očito da jesam. Na neki čudan način upala sam u obiteljske igre, a to mi se nimalo ne sviđa.

– Odakle znaš da su to obiteljske igre? Pretpostavimo da je netko izvan kompanije...

– Tko, naprimjer?

– Mi imamo konkurente kao i svi ostali.

Gucnula je martini. Promatrala sam joj lice, lijepo i uzano, napete kože i glatko kao u voštane lutke Madame Alexander. Ili je već obavila plastičnu operaciju ili je naučila da ne izražava ikakve osjećaje kretnjama lica koje ostavljaju tragove. Bilo je teško zamisliti

da su ona i Ash sestre. Ash je bila prizemljena i otvorena, bezbrižna i dobronamjerna, jednostavna i opuštena. Ebony je bila tanka kao bič, sva napeta, hladna, nedokučiva, suzdržana, drska, naduta. Postoji mogućnost da su razlike među njima imale neke veze s njihovim položajem u obitelji. Ebony je bila najstarija kćerka, Ash najmlađa. Woody i Helen su zacijelo tražili savršenstvo u svom prvom djetetu. Dok su stigli do Ash, a poslije nje i do Bassa, jamačno su prestali išta očekivati.

Ebony je dotakla maslinu u svom piću i okrenula je. Izvukla ju je prstima i polako položila na jezik. Stisnula je usne oko prsta i počela ga glasno sisati.

Kretnje su joj imale nešto razbludno u sebi. Odjednom sam se uplašila da će krenuti na mene.

– Vjerojatno mi nećeš reći što je majka htjela od tebe. Osjetila sam da se u meni opet budi bijes.

– Zar vi u kući uopće ne razgovarate? Pozvala me na čaj. Smijale smo se na račun starih vremena. Ne pada mi na pamet da ti prepričam. Ako te baš zanima o čemu smo razgovarale, idi i pitaj nju. Kad otkriješ što je posredi sa zadovoljstvom ću ti reći. Dotad ne smatram kako bi bilo mudro da trčkaram od jednog do drugog i govorim sve što znam.

Ebony se zabavljala. Spazila sam kako joj se usne razvlače u nešto nalik na smijeh. Zastala sam.

– Imaš li nešto protiv mog načina? Sad je prasnula u smijeh.

– Oprosti. Ne želim ti laskati, ali oduvijek si bila takva. Da mi je samo znati odakle ti snaga! Vatrema i ratoborna. Zurila sam u nju, potpuno zbunjena. –Prava profesionalka – nastavila je prijazno. – To mi je jasno. Ne tražim od tebe da otkrivaš tajne. Ovo je ipak moja obitelj i nije mi svejedno što se u njoj događa. To je sve što mene zanima. Ako smatraš da ti na koji način mogu pomoći, samo reci. Ako nešto što saznam upućuje na mene, rado bi to znala. Zar je to toliko nerazuman zahtjev?

– Nipošto. Oprosti. – U mislima sam se vratila na naš razgovor.

– Spomenula si da je nevolju mogao zamijesiti netko izvan kompanije. Jesi li to nabacila tek tako ili si ciljala na nekoga?

Nehajno je slegnula ramenima.

– Rekla sam to općenito. Međutim, ja znam nekoga tko nas žestoko mrzi. – Ušutjela je kao da smišlja način za objašnjenje. – Kod nas je godinama radio jedan inženjer. Zove se Hugh Case. Počinio je samoubojstvo prije dvije godine... zapravo, nekoliko mjeseci prije nego što je umro moj otac.

– Ima li to ikakve veze? Doimala se zatečena.

– S tatinom smrću? Oh, ne, uvjerenam da nema, ali prema onome što sam čula, Hughova žena smatra da je Lance krivac.

– Kako to?

– Za pojedinosti moraš upitati nekog drugog. U to vrijeme ja sam bila u Evropi, pa ne znam mnogo. Sjećam se priče da se Hugh zatvorio u garažu i uključio motor, pustivši ga da radi sve dok se nije otrovao ugljičnim monoksidom.

Ušutjela je da pripali cigaretu, a onda je neko vrijeme ugašenom šibicom skupljala pepeo po pepeljari.

– Hoćeš li reći da ga je Lance natjerao na taj čin, prema uvjerenju njegove žene?

– Čak ni to. Smatrala je da ga je Lance usmrtio.

– Oh, koješta!

– Bio je vrstan stručnjak. U to se vrijeme pričalo da je Hugh Case namjeravao otići iz *Wood/Warrena* i osnovati vlastitu kompaniju, koja bi nam bila oštra konkurencija. Ovdje je bio šef istraživanja i razvoja i navodno je bio na tragu revolucionarno novog postupka. Njegov odlasak bi nam uvelike naškodilo. U cijeloj zemlji ima samo petnaest kompanija koje se bave ovim poslom, i to bi nas dobrano unazadilo.

– Ipak je to smiješno. Ne ubija se čovjek samo zato što želi promijeniti posao!

Ebony je blago izvinula obrve.

– Osim ako ne znači nenadoknadiv financijski gubitak za poduzeće iz kojeg odlazi.

– Ebony, ne mogu vjerovati! Sjediš tu mirno i ovako govoriš o svom bratu!

– Govorim ti samo ono što sam čula, Kinsey. Ni u jednom trenutku nisam rekla da ja vjerujem u to.

– Valjda je policija provela istragu. Što su otkrili?– Nemam pojma. To moraš njih pitati.

– Vjeruj mi da i hoću. Možda nema nikakve veze s ovim slučajem, ali vrijedi provjeriti. Što je s gospodom Case? Gdje je ona sad?

– Čula sam da je otišla iz grada, ali možda to nije točno. Radila je kao pipničarka u zračnoj luci. Možda oni znaju kamo je otišla. Zove se Lyda Case, ako se nije preudala ili ponovo uzela djevojačko prezime.

– Možeš li se sjetiti još nekoga tko bi se htio osvetiti Lanceu?

– Zaista ne mogu.

– A kako je s tobom? Čula sam da si bila zainteresirana za kompaniju. Nije li to bio pravi razlog tvom povratku?

– Djelomično. Lance je učinio nekoliko velikih gluposti, otkako je preuzeo rukovođenje. Zaključila sam kako je došlo vrijeme da se vratim kući i poduzmem sve što mogu da bih zaštitila svoje interese.

– Kako bih to morala protumačiti?

– Onako kako si čula. On je pogibeljan. Prava opasnost. Želim ga maknuti odande.

– Znači da nećeš previše žaliti ako ga optuže za prijevaru. – Pogotovu ako je kriv. Dobio bi ono što je odavno zaslužio. Pucam na njegovo mjesto. Ne pravim od toga nikakvu tajnu, ali mi nije potrebno da to činim na nepošten način, ako si na to mislila –zaključila je gotovo u šali.

– Cijenim tvoju iskrenost – protisnula sam, premda me cijelo njezino ponašanje nerviralo.

Očekivala sam da bude ratoborna. Umjesto toga, ona se dobro zabavljala. Dio nečega što me vrijeđalo u Ebony, bio je navještaj nadmoćnosti koji se provlačio kroz svaku njezinu riječ. Ash mi je rekla da su Ebony uvijek smatrala „brzopoteznom“. U srednjoj školi bila je odvažna, nepredvidljiva i divlja, od onih djevojaka koje su barem jednom sve morale iskušati. U dobi kad su se svi nekako nastojali prilagoditi, Ebony je činila sve što joj se svidjelo. „Pušila je, zavodila odrasle i ševila se okolo“, govorila je Ash. U sedamnaestoj se ponašala kao da joj nitko ne može ništa, a sad ju je krasio neizbrisiv osjećaj prezira. Njena snaga ležala je u činjenici da nije

imala želje da nikome udovolji i nije marila za tuđe mišljenje o sebi. Druženje s njom bilo je naporno, i odjednom sam bila odveć umorna da istražujem razlog osmjehu koji je titrao na njenim usnama.

Bilo je šest i petnaest i osjetila sam iznenadnu glad. Od martinija sam dobila glavobolju, a osjećala sam da zaudaram na cigarete.

Ispričala sam se i krenula kući, zaustavivši se usput u McDonald'su, gdje sam s tekom pojela velik hamburger i popila kokakolu. Ovo nije bio trenutak da svoje tjelesne stanice mučim gladovanjem. Nagradila sam tu odluku komadom sočne pite koja se topila u ustima. Pravo blaženstvo!

Vrativši se kući, osjetila sam isto melankolično raspoloženje koje me obuzimalo otkako je Henry sjeo u avion za Michigan. Nije mi u krvi osamljenost niti jadikovanje nad tužnom sudbinom. Sretna sam što sam sama. Sviđa mi se ta nezavisnost. Volim biti svoja. Samoća me smiruje, a kad je ne želim, znam tisuću načina da se zabavim. Nezgoda je u tome što mi niti jedan ne pada na pamet. Neću da priznam kako me obuzela duboka potištenost, ali bila sam u krevetu do osam sati uvečer... ne baš osobito pohvalno za okorjelog privatnog detektiva u liku žene, koja je sama poduzela rat protiv nepoznatih zlotvora.

10.

U rano poslijepodne idućeg dana uspjela sam telefonski ući u trag Lydi Case. Ona je istodobno točila piće za točionikom na aerodromu *Dallas/Fort Worth* i urlala u slušalicu takvom žestinom da sam pomislila kako moram provjeriti sluh. Lani u svibnju bila sam prisiljena pucati iz kante za smeće i otad se ne mogu osloboditi šuma u ušima. Lyda mi ga je svojom vikom još pojačala, pogotovu kad je izgovorila vrlo grube riječi prije nego što je tresnula slušalicom. Bila sam duboko ozlojeđena, utoliko više što sam uložila prilično truda da je pronađem, a ve&Sprije ponovljenog pokušaja da razgovaram s njom, prekinula je vezu.

Počela sam u deset sati ujutro pozivom Ugostiteljskom udruženju, gdje su odbili da mi pruže ikakvo obavještenje. U posljednje vrijeme sam opazila da su radne organizacije postale neuviđavne u tom pogledu. Prije je čovjek mogao nazvati, ispričati uvjerljivu priču i za minutu ili dvije dobiti potreban podatak. Sad ne možete dobiti imena, adrese ili telefonske brojeve. Ne možete dobiti podatke o radu ni potvrdu o duljini radnog staža, a kamoli o plaći. Najčešće na možete dobiti ni potvrdu onoga što već znate. Jednostavno neće ništa da kažu.

– Žao nam je, ali to je napad na privatni život našeg čovjeka – opravdavaju se.

Mrzim službeni ton kojim govore uredski štakori i vratari. Sretni su da vam ne kažu ono što želite doznati. Pritom se osjećaju silno važni i umni. Ne padaju, naime, na istu melodiju koja je palila prije nekoliko godina. To se riječima ne može ni opisati.

Stoga sam promijenila put. Kad ne uspije ništa drugo, valja pokušati u općini, javnoj knjižnici ili u policijskog kartoteci.

Zaputala sam se u knjižnicu i prelistala stare telefonske imenike, godinu po godinu, sve dok nisam našla Lydu i Hughu Casea. Pribilježila sam adresu i prema njoj sam otkrila tko su im bili susjedi prije dvije godine. Pozivala sam jednog za drugim, sve dok nisam

doznala da je Hugh umro, a činilo se da je njegova udovica preselila u Dallas.

Na trenutak sam se zabrinula da možda Lyda Case nema telefon, ali nazvala sam ured za informacije u Dallasu i isti tren dobila njezin kućni broj. Cijela me priča pomalo počela zabavljati. Biralala sam broj, na koji je netko odgovorio poslije trećeg zvona.

– Halo.

– Željela bih razgovarati s Lydom Case.

– Ja sam.

– Zaista?

Bila sam izuzetno zadovoljna svojom bistrinom.

– Tko je tamo? – Glas joj je zvučao bezbojno. Nisam očekivala da ću je tako brzo pronaći, pa nisam smislila dobru priču. Sad mi nije preostalo nego da kažem istinu. Golema greška.

– Zovem se Kinsey Millhone. Ja sam privatni detektiv iz Santa Terese u Kaliforniji...

Tres! Izravan napad na moje slušne kanale. Pokušala sam ponovo, ali nije podizala slušalicu. U toj fazi bio mi je potreban podatak o tome gdje je zaposlena, a sebi nisam mogla priuštiti da zivkam svaku krčmu u Dallas/Fort Worthu, ako je to uopće posao kojim se još bavi. Ponovo sam pozvala ured za informacije i doznala telefonski broj Udruženja ugostiteljskih radnika u Dallasu. Već sam ispružila kažiprst da ga okrenem kad sam se dosjetila da bih se morala poslužiti lukavstvom.

Sjela sam i razmislila. Pomoglo bi kad bih se dokopala broja socijalnog osiguranja Lyde Case, jer bi to dalo uvjerljiv ton mom prijetvornom lovu na obavještenja. To se nikad ne traži u ustanovi koja ga je izdala. Poznato je da su oni teški kad je u pitanju davanje ikakvih obavještenja. Do tog podataka moram doći na neki drugi način.

Dohvatila sam torbicu, ogrtač i ključeve od automobila te krenula u gradsku vijećnicu. Registar glasača bio je smješten u podrumu do kojeg se dolazilo niz široke stube popločene crvenom ciglom. Rukohvat ograde bio je od užeta debela poput udava.

Slijedila sam strelice kroz kratki hodnik koji je završavao pomičnim staklenim vratima. Iza tezge radila su dva službenika, ali

nitko, se nije osvrtao na mene. Utipkala sam ime Lyde Case u kompjuter i pričekala. Sklopila sam oči, upućujući nijemu molitvu svim bogovima koji preko sebe imaju birokraciju. Ako je Lyda bila na ijednom biračkom popisu u poslednjih šest godina, morala bih dobiti registarski broj njezine karte socijalnog osiguranja.

Ime je bljesnulo na ekranu, praćeno treperavim zelenim ispisom. Lyda Case je na biračkom spisku od 14. listopada 1974. Broj originalne izjave bio je u donjem redu. Prepisivala sam ga i pružila simpatičnoj službenici koja se odnekud pojavila videvši da imam teškoća. Iščekala je u drugi hodnik gdje su držali arhiv. Brzo se vratila noseći izjavu u ruci. Registarski broj socijalnog osiguranja Lyde Case bio je uredno unesen. Pribilježila sam usputno i datum njezina rođenja. Nisam mogla suspregnuti zadovoljan smijeh spazivši ga. Nasmiješila se i mala službenica. Po pogledu koji smo izmijenile, bilo je očito da gledamo isto neke stvari. Silno volim prikupljanje podataka. Katkad se osjećam poput arheologa koji ruje po dokazima i potvrdama. Pjevušeći od sreće, prepisivala sam sve što mi je bilo potrebno. Sad sam mogla prionuti na posao.

Ponovo sam otišla kući i zgrabila telefon. Okrenula sam broj Mjesne uprave ugostitelja u Santa Teresi.

– Mjesni ured četiri-devedeset-osam – javio se ženski glas.

– Oh, dobar dan. S kim razgovaram, molim?

– Ja sam pomoćna administratorica – izgovorila je važno. – Možda biste se predstavili?

– Oh, oprostite... dakako. Vicky iz Trgovinske komore. Šaljem pozivnice za svečanu sjednicu Upravnog odbora pa vas ljubazno molim vaše ime.

– Rowena Faldstaff – izgovorila je razgovjetno poslije kraće šutnje.

– Hvala.

Ponovo sam nazvala Teksas. Telefon na drugom kraju zvonio je četiri puta, i tek je onda netko podigao slušalicu. Mary Jane pri telefonu. Mogu li vam pomoći?

Imala je baršunast glas s blagim tekšaškim naglaskom. Ocijenila sam da bi joj moglo biti dvadeset godina.

– Svakako, Mary Jane. Ovdje je Rowena Feldstaff iz Santa Terese, Kalifornija. Ja sam pomoćni administrator u Mjesnom četrinaest-osam. Pokušavam srediti dokumentaciju Lyde Case. Tako je C-A-S-E... Izdiktirala sam joj datum rođenja i broj socijalnog osiguranja kao da to čitam iz kartoteke.

– Hoćete li ostaviti broj telefona da vas mogu nazvati? – oprezno je zapitala Mary Jane.

– Dakako.

Dala sam joj svoj broj. Nekoliko minuta nakon toga zazvonio je telefon. Javila sam se kao mjesni 498, i Mary Jane mi je vrlo ljubazno dala sadašnje radno mjesto Lyde Case, zajedno s adresom i telefonskim brojem. Radila je u jednom restoranu na aerodromu Dallas/Fort Worth.

Dobila sam broj i jedna me konobarica obavjestila da će Lyda preuzeti smjenu u petnaest sati po dalaskom vremenu što je bilo trinaest po mojem.

Poslije sam telefonirala i izgubila još nekoliko decibela sluh. Ljudi, što je ta žena brza! Zbog nje bih uskoro mogla hodati okolo sa slušnim aparatom.

Da sam radila za nekoga klijenta, već bih jurila na aerodrom i uskočila na prvi avion za Dallas. Prilično sam galantna s tuđim novcem. Kad je moj u pitanju, najprije dobro razmislim.

Sjela sam u automobil i odvezla se do policijske stanice. Jonah Robb, moj redovni izvor nezakonitih informacija, nije bio u gradu. Narednik Schiffman, koji ga je zamjenjivao, nije ni izdaleka bio tako okretan i voljan da krši propise, pa sam ga zaobišla i otišla ravno do Emerald u arhiv. Formalno, ona nije bila ovlaštena da mi izda obavijest koju sam tražila, ali obično je bila voljna pomoći ako nije u blizini bio netko tko joj je mogao nauditi.

Naslonila sam se na tezgju, čekajući da završi tipkanje zapisnika. Nije se osobito žurila, vjerojatno naslutivši da tražim nešto što mi ne bi smjela dati. Zašla je u četrdesetu, s kratko ošišanom kovrčavom kosom i dvadesetak kilograma previše, sve razmješteno u dijelu između struka i koljena.

– Uh, uh – stenjala je približavajući se. Glas joj je bio viši nego što bi se očekivalo po stasu. K tome je govorila kroz nos, uz blago

šušljanje. – Što sad hoćeš? Bojim se i pitati.

Bila je u uniformi, tamnoplavoj suknji i bijeloj košulji kratkih rukava, koja se doimala još blistavije na njezinoj duhanskosmeđoj koži. Natpis na rukavu pripadao je Policiji Santa Terese, premda je ona pripadala u civilne službenike.

– Zdravo, Emerald, kako si?

– Zaposleno. Stoga radije odmah prijeđi na stvar. Što trebaš?

– Samo da mi nešto pogledaš.

– Opet? Zbog tebe ću jednog dana ostati bez posla. Dakle, što te muči?

Ljutnja je bila neuvjerljiva zbog prikrivenog osmijeha, koji je stvorio jamice na njenu licu.

– Samoubojstvo prije dvije godine. Momak se zvao Hugh Case.

– Blenula je u mene. Ohoho, pomislila sam.

– Zar znaš. o kome je riječ?

– Dakako da znam. Čudi me da ti ne znaš.

– Što tu ima posebno? Vjerojatno je sve bilo uobičajeno.

Prasnula je u smijeh.

– Ma kakvi, dušo! Ni slučajno. Poručnik Dolan još i sad dobiva osip kad čuje to ime.

– Zbog čega?

– Zbog čega? Zbog toga što su nestali dokazi. Je li ti sad jasno? Znam pouzdano da je dvoje ljudi u bolnici Santa Teresa dobilo otkaz zbog toga.

– Koji su dokazi nestali?

– Krv, urin, uzroci tkiva, svi nalazi iz mrtvačnice. Ne samo njegovi. Kurir ih je toga dana preuzeo da ih odnese na sudsku medicinu i to je posljednje što se zna o cijelom slučaju.

– Nevjerojatno! Što je s lesom? Zar nisu mogli ponoviti posao?

Emerald je zavrtjela glavom.

– Gospodin Case je bio kremiran u vrijeme kad se otkrilo da uzorci nedostaju. Gospoda Case je već imala pepeo rasut po moru, kako kažu ljudi.

– Nemoj se šaliti.

– Kažem ti. Obavljena je autopsija i doktor Yee je već otpustio tijelo u mrtvačnicu. Gospoda Case nije htjela nikakav sprovod, pa je izdala nalog da ga kremiraju. Nestao je. Ljudi su podivljali od muke. Doktor Yee je okrenuo cijelu bolnicu. Ništa nije pronađeno. Poručnik Dolan se izbezumio od bijesa. Čujem da je sad posve druga organizacija. Služba sigurnosti je oštro uzela sve u svoje ruke.

– Što su pretpostavljali? Zar je to mogla biti prava krađa?

– Ne pitaj mene. Kao što rekoh, nestalo je dosta drugog materijala pa u bolnici ne mogu tvrditi što se dogodilo. Možda je posrijedi bila zabuna. Netko je slučajno mogao baciti sve te uzorke i odbiti da to prizna. – Zašto su umiješali Dolana? Shvatila sam da je to bilo samoubojstvo.

– Znaš i sama da netko ne donosi konačnu odluku o načinu i uzorku smrti dok se ne dobiju liječnički nalazi. – Pa... pomislila sam da je možda poručnik nešto sumnjao od samog početka.

– Poručnik uvijek sumnja. Sumnjat će još i više ulovi li te da njuškaš. Moram se latiti posla. I nemoj nikome reći da sam ti ispriopovjedila sve ovo.

Odvezla sam se na odjel za patologiju bolnice Santa Teresa. Obavila sam kratak razgovor s jednom laboranticom koju sam prepoznala otprije. Potvrdila je sve što sam doznala od Emerald, dometnuvši neke tehničke pojedinosti o neobjašnjivu nestanku. Prema njezinim riječima, kurir iz ureda službenog suca istražitelja svakodnevno je vozilom za transport krvi obilazio laboratorije i prikupljao uzorke. Uzorci koje je uzimao bili su zapečaćeni, uredno označeni i smješteni u izolirane rashladne kutije. Takve „košare“ pohranile bi se u laboratorijski hladnjak sve do dolaska kurira. Laboratorijski tehničar izvadio bi košaru, kurir obično potpisuje primku i odlazi. „Materijal“ Hugh Casea, kako se lijepo izrazila, više nikad nije pronađen pošto je izašao iz bolničkog laboratorija.

Nitko nije uspio doznati je li izgubljen putem ili pošto je isporučen u laboratorij suca istražitelja. Službenica u bolničkom laboratoriju zaklinje se da je predala košaru i za to je imala uredno potpisanu primku. Njezina je pretpostavka bila da je košara stigla na odredište kao što je stizala godinama prije. Kurir se sjećao da ju je stavio u vozilo i mislio je da je bila među pošiljkama koje je predao

pri kraju obilaska. Tek kad je nakon nekoliko dana doktor Yee počeo požurivati laboratorijske rezultate toksikoloških testova, utvrdilo se da su uzorci nestali. Dotad su, kao što je rekla i Emerald, ostaci Hugh-a Casea već pretvoreni u pepeo i razneseni u vjetar.

Iz javne govornice u predvorju bolnice nazvala sam putničku agenciju i raspitala se za avionsku vezu s Dallasom. Imali su još jedno mjesto u avionu koji u petnaest sati polijeće u Los Angeles, odakle sam nakon dvosatnog čekanja imala dalje vezu za Dallas. Prema redu letenja trebalo je da u Dallas stignem u deset i trideset pet uvečer. Ako je Lyda radila smjenu od osam sati i počela s radom u petnaest, tad bih je uz malo sreće mogla i uloviti. Zakašnjenje u bilo kojem dijelu puta značilo bi da stižem prekasno. Na svaki način morat ću prespavati u Dallasu. Avionska karta stajala je gotovo dvjesto dolara, a od pomisli da na sve to moram platiti i hotel stodolara, zavrtjelo mi se u glavi. Dakako, uvijek mi je ostajala mogućnost da se skupčam u jedan od plastičnih stolaca na aerodromu, ali ta me pomisao baš nije oduševila. Uza sve to nisam znala kako da se prehranim sa deset dolara gotovine koliko sam imala uza se. Još sam manje znala kako ću izvući svoj automobil s parkirališta kad se vratim kući.

Lupe, zadužena za organizaciju mojih službenih putovanja, strpljivo mi je puhala u uho dok sam izvodila munjevit računsku operaciju.

– Ne želim te požurivati, Millhone, ali imaš otprilike šest minuta da doneseš odluku o ovom putu. Pogledala sam na sat. Bilo je četrnaest i sedamnaest minuta.

– Oh, dovraga, pribilježi me!

– Učinjeno.

Rezervirala je mjesta. Račun sam stavila na kreditnu karticu koju sam netom podmirila. Šteta, ali moralo je tako. Lupe mi je obećala da će me karte čekati na aerodromskom šalteru. Prekinula sam vezu, izašla iz bolnice i krenula prema aerodromu.

Moja prekrasna putna garderoba tog se dana sastojala od čizama, otrcanih traperica i mornarskoplave pamučne dolčevite. Imala sam staru vjetrovku na stražnjem sjedalu. Imala je sreće da se u posljednje vrijeme njome nisam služila za brisanje prozorskih

stakala. Dobro je što na stražnjem sjedalu uvijek imam mali kovčežić sa čistim donjim rubljem i četkicom za zube. Ukrcala sam se u avion u posljednjem trenutku i gurnula kovčežić ispod sjedala ispred mojeg. Svih petnaest mjesta u malom avionu bilo je zauzeto. Samo je zavjesa dijelila putnike od pilotske kabine. S obzirom na to da sam sjedila u drugom redu, mogla sam lijepo vidjeti cijelu komandnu ploču, koja mi se nije činila ništa zamršenijom od upravljačke ploče u novom „Peugeotu“. Vidjevši da se navirujem, stjuardesa je navukla zavjesu, kao da su pilot i kopilot činili neke nedopuštene radnje za koje je bolje da putnici ne znaju.

Motori su zvučali kao kosilice za travu, podsjećajući me na rano djetinjstvo kad sam se u nedjeljno jutro budila uz zvuk kosilice kojom je tetka uređivala tratinu. Zvučnici su bili preslabi u toj buci. Nisam razumijela ni riječi od svega što je govorio pilot, ali slutila sam da je deklamirao uobičajenu pjesmicu o tome što treba učiniti u slučaju „neželjnog“ spuštanja na vodu. Znam da se avioni uglavnom obrušavaju i eksplodiraju na kopnu. To je bila potpuno nova okolnost za mene. Uopće nisam vjerovala da će se moje sjedalo u tom slučaju napuhnuti u uređaj za spašavanje. Jedva je bilo toliko da mi zaštiti stražnjicu od metalnog kostura stolca. Dok je pilot mumljao svoje, zagledala sam se u plastificirane upute u džepiću prednjeg sjedala, sa šarenim crtežom unutrašnjosti aviona. Netko je u crtež unio dva velika X-a. Jedan je kazivao „Vi ste ovdje“; a drugi je pokazivao gdje je zahod.

Let je trajao samo trideset pet minuta, pa stjuardesa u uniformi nalik na izviđačku nije imala vremena da nas ponudi pićem na račun kuće. Umjesto toga, pronijela je košaricu sa slatkišima i gumama za žvakanje. Cijelo vrijeme letenja borila sam se sa začepljenim ušima, što se po svojoj prilici doimalo kao da imam živčane smetnje u predjelu vilice.

Avion za Dallas poletio je točno u predviđeno vrijeme. Sjela sam u odjeljak za nepušače, uz duet rasplakanih beba. Objed se sastojao od komadića pilećih prsa na hrpi riže s preljevom nalik na ljepilo. Desert je bila kocka kolača s ukrasom koji je mirisao na Coppertone. Pojela sam sve i kekse u celofanu gurnula u svoju torbicu. Tko zna kad ću opet imati priliku za jelo. Čim smo se spustili u Dallasu, dohvatila sam svoje stvari i pohrlila prema vratima. Stjuardesa nas je

pustila s olakšanjem, kao da se oslobađa jata bučne školske djece. Dok sam se na kraju dočepala terminala, bilo je skoro jedanaest sati uvečer.

Restoran koji sam tražila bio je smješten u drugoj zgradi, na najudaljenijem mjestu. Počela sam trčati, zadovoljna što sam u dobroj kondiciji. Stigla sam točno u jedanaest i dvije minute. Lyda Case je otišla. Zakasnila sam samo pet minuta. Dolazi na posao tek za vikend. Neću ponoviti što sam rekla u sebi.

11.

Odlučila sam pozvati Lydu preko razglasa. Pritrčala sam šalteru za pomoć putnicima. Pedesetogodišnja žena prijazna lica i razrokih očiju upravo je zatvarala radnju i u prvi mah se nije osvrnula na moj vapaj za pomoć.

– Slušajte, upravo sam doletjela iz Kalifornije da porazgovaram sa ženom koja je negdje na izlazu iz zgrade. Nemam pojma na koji će izlaz izaći, a moram je uhvatiti prije nego što stigne do parkirališta. Postoji li ikakav način da je pozovete preko razglasa?

Žena me je promotrila jednim okom, dok je drugo prikovala za interni telefonski imenik zalijepljen na radnu plohu njenog pisaćeg stola. Bez riječi je podigla slušalicu i okrenula broj.

– Kako se zove? – upitala je.

– Lyda Case.

Ponovila je ime i za nekoliko trenutaka čula sam da se ime Lyda Case poziva na šalter za pomoć putnicima u terminalu broj dva. Nisam znala kako da joj se zahvalim premda mi je jasno pokazala, da joj nije stalo do zahvale. Završila je spremanje stvari i otišla uz kratak pozdrav.

Nisam imala pojma hoće li se pojaviti Lyda Case.

Možda je već izašla iz zgrade u vrijeme kad je pozvano njezino ime. Ili je možda bila preumorna i zasićena da bi se vratila iz nepoznatog razloga. Ne razmišljajući, obišla sam oko tezge i sjela. Prošao je muškarac s kovčegom na kotačiće, koji se vukao za njim poput psa na putu za pišanje. Pogledala sam na sat. Prošlo je dvanaest minuta. Dokono sam zavirila u nezaključanu gornju ladicu. Olovke, blokovi za pisanje, aspirini, papirnati rupčići u omotu od celofana, rječnik španjolskog jezika. Okrenula sam stranicu svakodnevnih fraza na stražnjem ovitku. „Buenas tardes“, izgovorila sam ispod glasa. „Buenas noches“. Laku noć. Bila sam gladna kao pas.

– Netko me zvao preko razglasa? Čula sam svoje ime i da se javim ovdje.

Glas s tekstaškim naglaskom. Lyda Case stajala je ispred mene, s težinom na jednom boku. Sitna. Bez šminke. Sva u pjegama i kosom u sitnim kovrčama. Na sebi je imala crne hlače i sličan gornji dio... jednoobraznu pipničarsku uniformu koja se, po svoj prilici, naručuje izravno iz tvornice. Njeno ime bilo je šivaćim strojem izvezeno na lijevoj dojci. Na ruci je imala sat optočen dijamantima, a u desnoj ruci je držala pripaljenu cigaretu koju je spustila na pod i ugasila nogom.

– U čemu je problem, mala? Jesam li došla na pogrešno mjesto?

Sredina tridesetih. Živahno lice. Pravilan mali nos i oštra, ratoborna brada. Njen osmijeh je otkrivao svinute očnjake i rupe gdje su morali biti prvi kutnjaci. Njeni se roditelji nisu zadužili da joj srede zubalo.

Ustala sam i ispružila ruku.

– Drago mi je gospođo Case. Kako ste?

Nakratko je ostavila ruku u mojoj. Oči su joj bile nemirne, s neprirodnim plavetnilom leća. Nepovjerenje joj je titralo na licu.

– Čini mi se da vas ne poznam.

– Zvala sam vas iz Kalifornije. Dvaput ste mi prekinuli vezu.

Osmijeh joj je iščezao s lica.

– Čini mi se da sam vam jasno pokazala kako nisam zaintresirana. Nadam se da niste doletjeli čak ovamo samo radi mene.

– Ruku na srce, jesam. Upravo ste završili s poslom kad sam doputovala. Nadam se da ćete mi pokloniti nekoliko trenutaka. Možemo li negdje porazgovarati?

– U mom rodnom kraju ovo se zove razgovorom.

– Mislila sam... u miru.

– O čemu?

– Zanima me smrt vašeg muža. Zapanjeno je zurila u mene.

– Jeste li vi neka vrst novinara?

– Privatni detektiv.

– Ah, da. Spomenuli ste to preko telefona. Za koga sve radite?

– Trenutno samo za sebe. Prije toga za osiguravajući zavod. Istraživala sam uzrok požara u Wood Warena kad se pojavilo Hughovo ime. Učinilo mi se najrazumnijim da od vas dobijem podatke o njegovoj smrti.

Opazila sam da se bori sa sobom, dovedena u iskušenje. Bila je to po svoj prilici jedna od opetovanih noćnih mora koje se javljaju negdje između dva i tri sata izjutra kad nas napušta san i kad se neprekidno ponavljaju iste žalopojke, a minute se vuku u beskraj. Mozak oživi u to doba jutra, i to ponajčešće vrlo razgovorljivo.

– Kakve veze s tim ima Hugh?

– Možda baš nikakve. Ne znam. Učinilo mi se neobično da su iščezli njegovi laboratorijski uzorci.

– Čemu se brinuti o tome? Drugi se nisu brinuli.

– Ne mislite li da je krajnje vrijeme?

Odmjerila me drugim, procjenjivačkim pogledom. Izražaj lica promjenio se od mrzovolje u puko nestrpljenje.

– U blizini je mali bar. Netko me čeka, pa ću najprije nazvati kući. Trideset minuta. Toliko vam dajem. Danas sam se naradila kao konj i želim što prije ispružiti noge.

Krenula je, a ja sam cupkala za njom, pokušavajući da je dostignem.

Sjele smo za stol kraj prozora. Na nebu su visjeli niski oblaci. Iznenadila sam se spazivši da vani kiši. Tamno staklo bilo je prošarano kišnim kapima koje je nanio vjetar. Pista se sjajila kao namazana uljem. Tri DC-10 stajala su ispred ulaza u zgradu. Vani je još vladala živost. Projurila je prikolica nakrcana prtljagom s koje je na moje oči pao platneni kovčeg. Tresnuo je u mlaku, ali nitko to nije opazio. Netko će očitro provesti mukotrpne trenutke ispunjavajući obrazac „nestala prtljaga“.

Dok je Lyda otišla obaviti telefonski razgovor, naručila sam čašu vina za sebe i koktel „bloody mary“ za nju, po njezinoj želji. Konobarica je donijela piće i nešto za grickanje.

– Lyda je poželjela nešto za grickanje, pa sam vam donijela ovo.

Promet je počeo jenjati. Čak se i restoran počeo prazniti, ali dim je ostao visjeti u prostoru poput velike mrlje na fotografiji. Čula sam lupkanje visokih potpetica. Lyda se vratila. Skinula je gornji dio

uniforme, a njena bijela bluza bila je raskopčana do razdjeljka među grudima. Prsa su joj bila posuta pjegama poput ptičjeg jajeta, pa se činilo da je preplanula od sunca.

– Oprostite što sam se zadržala. Uхватила sam svoju sustanarku usred živčanog sloma, ili bar ona tako misli. – Promiješala je koktel i potegnula gutljaj. Potom je dohvatila limenku i slane oraščiće stresla u šaku. – Okrenite ruku da vam dam.

Njena nestrpljivost je iščezla. Vidjela sam to već prije... ljude čije nepovjerenje poprima oblik agresivnosti s odbojnošću, što je neprobojna poput stijene u kojoj se posve neočekivano pojavljuje prolaz. Odlučila je da razgovara sa mnom i čini se da nije nalazila razlog za ljutnju. Osim toga, ja sam plaćala račun za piće. Sa deset dolara u džepu ionako sebi nisam mogla priuštiti više od pola sata razgovora uz piće.

Izvukla je zrcalo i provjerila šminku. Namrštila se nezadovoljno.

– Užasno sam umorna – izustila je kao da se opravdava.

Stavila je torbicu na stol i prekapala po njoj sve dok nije pronašla kozmetičku torbicu. Iz nje je izvlačila kojekakve preparate i počela se preobražavati pred mojim očima. Za manje od dvije minute grube crte lica su iščezle, a ona je zablistala kao model s naslovne stranice.

– Što kažete?

– Nemam riječi.

– Oh, za tren oka bih i od vas napravila ljepoticu. Trebalo bi da povedete malo više računa o sebi. I ta se kosa doima zapušteno poput psećeg repa.

Nasmijala sam se:

– Radije krenimo na posao ako nemam više nego trideset minuta.

Odmahnula je rukom.

– Ne brinite za to. Predomisliła sam se. Betsy će popiti preveliku dozu sredstva za umirenje, i zaista mi se još ne mili ići kući.

– Sustanarka sklona samoubojstvu?

– Ona to neprestano čini, ali nikad dokraja. Mislim da ima priručnik hitne pomoći i da uvijek uzima pola od doze koja bi mogla

biti smrtonosna. Uglavnom, nadrljam ja, jer s njom samo imam posla. Istinski mrzim da mi se bolničari motaju po stanu poslije ponoći. Najčešće su mlađi od trideset godina i toliko besprijekorno čisti da se čovjeku smuči. Nerijetko se poslije sastaje s nekim od njih. Kune mi se kako je to jedini način da upozna brižljiva muškarca.

Promatrala sam je kako ispija koktel.

– Pričajte mi o Hughu.

Izvadila je kutiju guma za žvakanje i ponudila me. Odbila sam odmahnuvši glavom, a ona je razmotala štapić i, prepолоvši ga, strpala u usta. Potom je pripalila cigaretu. Pokušala sam zamisliti kombinaciju okusa... pepermintu i dima. Čak i posredno doživljen osjećaj bio je odbojan. Zgužvala je papirić i spustila ga u pepeljaru.

– Bila sam još dijete kad smo se upoznali. Devetnaest godina. Zaputila sam se u Kaliforniju na svoj osamnaesti rođendan i upisala se u ugostiteljsku školu u Los Angelesu. Stajala me šesto dolara. Zapravo su me oderali. Istina, naučila sam miješati piće, ali to sam mogla naučiti i iz neke knjižice. No, dobila sam posao i otad radim u restoranima na aerodromima. Ne pitajte me zašto. Zapela sam i gotovo. Jedne večer pojavio se Hugh. Počeli smo razgovarati i sve što znam, jest da smo se zaljubili i vjenčali. Bilo mu je trideset devet godina prema mojih devetnaest. Proveli smo zajedno šesnaest sretnih godina. Dobro sam poznavala tog čovjeka. On se nije ubio. Hugh to meni ne bi učinio.

– Odakle vam tolika uvjerenost u to?

– Kako vi možete biti uvjereni da će sunce svakog dana izaći na istoku? Ono izlazi, i naviknete se da računate s tim, kao što sam ja mogla računati na njega.

– Držite li da ga je netko ubio?

– Posve razumno. Učinio je to Lance Wood. Uvjerena sam u to kao što znam da sad sjedim ovdje.* Samo, on to nikad u životu neće priznati, a isto tako ni njegova obitelj. Jeste li razgovarali s njima?

– S nekima. Zapravo sam tek jučer saznala za Hughovu smrt.

– Uvijek sam držala kako su potplatili murjake da zataškaju stvar. Imaju obilje novca i poznaju svakoga u gradu. To je zabašureno.

– Lyda, ljudi o kojima govorite vrlo su ugledni u društvu. Ne vjerujem da bi prešutjeli niti bi zaštitili Lancea ako vjeruju da je s tim imao ikakve veze.

– Zaboga, ženska glavo, vi ste gluplji od mene ako razmišljate tako! Zašto ste prevalili cijeli ovaj put ako niste posumnjali?

– Ne znam ni sama što da mislim. Stoga vas i pitam.

– Kako hoćete. Nije bilo samoubojstvo. Hugh nije bio potišten. Uopće nije bio tip koji pokazuje sklonosti k samoubojstvu. Zbog čega bi to učinio? To je nepojmljivo. Oni su ga dobro poznavali. Znali su kakav je čovjek.

Nisam skidala pogled s nje:

– Čula sam da je namjeravao otići iz kompanije i započeti vlastiti posao.

– Pričao mi je o tome. Pričao je o koječemu. Radio je za Woodya punih petnaest godina. Hugh mu je bio privržen i pouzdan, ali svi su znali da stari namjerava rukovođenje kompanijom prepustiti Lanceu. Hugh nije mogao podnijeti ni samu pomisao na to. Lancea je smatrao glupanom i nipošto nije htio ostati u blizini kad ovaj napravi zbrku.

– Jesu li se porječkali?

– Ne znam pouzdano. Znam da je dao otkaz i da ga je Woody nagovorio da ga povuče. Upravo se natjecao za velik i značajan posao i nije mogao bez Hugh-a. Vjerojatno je Hugh obećao da će ostati dok se ne sazna je li Woody prošao na natječaju ili nije. Dva dana nakon toga vratila sam se kući s posla, otvorila vrata od garaže i našla ga. Činilo se kao da je zaspao u automobilu, ali koža mu je bila crvena poput trešnje. Nikada to neću zaboraviti.

– Postoji li ikakva mogućnost da je posrijedi bio nesretan slučaj? Nagnula se prema meni.

– Već sam rekla, ali mogu i ponoviti. Hugh se ne bi ubio. Nije imao razlog i nije bio potišten.

– Odakle znam da ipak nešto nije krio pred vama?

– Očito ne znam kad vi tako kažete.

– Pomisao na ubojstvo jednostavno se ne čini razložnom. U to vrijeme Lance još nije bio na položaju, a ne mogu ni pomisliti na to

da bi ubio čovjeka samo zato što ovaj želi napustiti kompaniju. To je smiješno. Lyda je slegnula ramenima, nepokolebana mojim sumnjama.

– Možda se Lance plašio da će Hugh sa sobom odnijeti i poslove ako ode.– Čak i uz činjenicu da još nije bio otišao, na nalazim pravi motiv.

– Zatražili ste moje mišljenje. Ja sam vam ga iznijela.

– Posve mi je jasno da vjerujete u to što ste rekli, ali bit će potrebno nešto više da uvjerite i mene. Ako je Hugh ubijen, nije li počinitelj mogao biti netko drugi?

– Dakako. Uvjerena sam da je to Lance, ali ne bih se mogla zakleti. Nemam nikakav dokaz. Kadkad mi se čini da ne vrijedi razbijati glavu s tim. Zlo je učinjeno, njega više nema, čemu onda sve to?

Naglo sam promijenila predmet razgovora.– Zašto ste ga tako brzo kremirali? Zapanjeno se upiljila u mene.

– Da možda ne mislite da sam ja u tome imala prste?

– Samo pitam. Odakle da znam?

– On je želio biti kremiran. Dakle, ni ta zamisao nije bila moja. Bio je mrtav već dva dana. Sudac istražitelj za slučajevne naprasne smrti otpustio je tijelo, a mrtvozornik je predložio da ga pokopamo. Poslušala sam ga. Možete razgovarati s njim ako meni ne vjerujete. Hugh je bio omamljen. Kažete da se to moglo zataškati samo novcem. Laboratorijski uzorci su nestali i nitko živ nije vidio rezultate testova.

– Možda je bio pijan. Mogao je ući u garažu i zaspati.

Odlučno je zatresla glavom.

– Nije pio. Prestao je.

– Je li imao problema s alkoholom?

– Nekoć davno. Mi smo se upoznali u baru. U dva sata poslije podne, usred tjedna. Nije čak ni putovao. Jednostavno je volio doći i promatrati avione, kazao je. Trebalo je da posumnjam isti tren, ali znate kako je kad se čovjek zaljubi. Vidite samo ono što želite vidjeti. Trebalo mi je nekoliko godina da spoznam koliko je duboko zaglibio. Naposljetku sam mu najozbiljnije zaprijetila da ću ga napustiti ako se

ne sredi. Pošao je na liječenje... ne protiv alkoholizma, nešto slično. Rastrijeznio se i tako je ostao.

– Postoji li mogućnost da je ponovo počeo piti? To se često događa.

– Ne u njegovu slučaju... uz antabus. Bilo bi mu užasno zlo. – Jeste li uvjereni da je uzimao lijek?

– Ja sam mu ga davala. Bila je to naša mala igra. Svako jutro uz sok od naranče. On bi ispružio dlan i uzeo pilulu, a ja sam promatrala kako ju guta. Bilo mu je stalo da vidim kako me ne vara. Na dan kad je prestao piti, zakleo se da nikad više neće okusiti alkohol.

– Koliko je ljudi znalo da je na antabusu?

– Nemam pojma. Nikad o tome nije mnogo pričao. Ako su ljudi oko njega pili, jednostavno bi rekao: „Ne, hvala.“

– Pričajte mi što se dogodilo u tjednu kad je umro.

– Ništa. Meni je to bio tjedan kao svaki drugi. Razgovarao je s Woodyem. Dva dana poslije bio je mrtav. Poslije ukopa spakirala sam stvari, strpala ih u auto i krenula kući. Otad sam ovdje.

– A među njegovim stvarima nije pronađeno ništa što bi upućivalo na to da se nešto događa? Nikakvo pismo? Poruka?

Zavrtjela je glavom.

– Na dan njegove smrti temeljito sam pregledala njegov pisaći stol, ali ništa nisam našla.

12.

Povratni let protekao je bez događaja. Prije toga sam sat i pol provela s Lydom, a ostatak noći u aerodromskoj zgradi sa crvenim sagovima, visokim staklenim stropom, pravim drvećem i pravom pticom, koja je neumorno letjela amo-tamo i još neumornije cvrkutala. Osjećala sam se kao u kampu, jedino što sam noć prosjedila „u stolcu i nisam imala ništa za roštilj.

Načinila sam zabilješke o svom razgovoru s Lydom, koje ću nakon povratka kući pretipkati za dokumentaciju. Bila sam sklona povjerovati da je Hugh Case ubijen, premda nisam imala nikakvu predodžu kako, zašto i tko je počinitelj. Isto tako sam bila sklona pomisliti da je sve to bilo u vezi s trenutačnim događajima u *Wood/Warrenu*, premda nisam mogla dokučiti vezu.

Lyda je obećala da će mi se javiti ako se sjeti ičega važnog. Sve u svemu, put je bio vrlo plodonosan. Nametnuo je, doduše, više pitanja nego što je dao odgovara, ali meni to nije smetalo. Sve dok ima nerazriješenih končica, za mene će biti posla. Nezadovoljstvo počinje kad svi tragovi presuše, a putovi se pretvore u slijepe ulice. U slučaju Hugh Case, činilo se da sam netom pronašla jedan kut slagaljke. Nisam mogla ni zamisliti kako će izgledati konačna slika, ali imala sam bar mjesto za početak. Ukrcala sam se u avion u četiri i trideset i u Los Angeles stigla u pet i četrdeset pet. Morala sam čekati do sedam sati da se ukrcam u avion za Santa Teresu, a do trenutka kad sam svoje jadno izmoreno tijelo unijela u kuću, jedva sam stajala na nogama. Provjerila sam ima li poruka (nijedna), svukla čizme i zamotala se u pokrivač, potpuno odjevena.

Otprilike u devet i dvije minute začula sam kucanje na vratima. S mukom sam otvorila oči, izvukla se iz kreveta i krenula prema vratima, vukući pokrivač za sobom poput vjenčanog vela. Osjećala sam neugodan miris u ustima, a kosa mi je stršala uvis kao u pankera. Provirila sam kroz rupicu, dovoljno prisebna da se ne dam nasamariti ranojutarnjem provalniku. Na mom pragu stajao je glavom moj drugi bivši muž... Daniel Wade.

– Sranje! – promrljala sam.

Načas sam naslonila glavu na vrata, onda sam ponovo provirila. Uspjela sam vidjeti njegovo lice u profilu, plavu kosu koja je poput aureole u kovrčama okruživala lice. Daniel Wade je vrlo vjerojatno najljepši mušarac kojeg sam ikad vidjela... loš znak. Lijepi mušarci obično su ili pederi ili su krajnje narcisoidni.

(Oprostite za uopćavanje, narode, ali obično jest tako.) Volim vidjeti dobroćudno ili zanimljivo ili karakterno lice, ali ne ovo isklesano savršenstvo kao u njega.. pravilan nos, visoke jagodice, snažna vilica, jaka brada. Kosa mu je izbljedjela na suncu, oči su mu bile neobične nijanse plave boje, istaknute crnim trepavicama. Imao je pravilne i izrazito bijele zube, osmijeh malo prevarantski. Možete li ga zamisliti?

Nevoljko sam otvorila vrata.

– Zdravo.

– I tebi.

Ošinula sam ga bijesnim pogledom u nadi da će otići. Visok je i vitak i može jesti što god hoće a da se ne udeblja. Stajao je uz dovratok u ispranim trapericama i tamnocrvenoj košulji sa zavrnutim rukavima. Koža mu je imala preplanulu boju. Još jedan dosadni kalifornijski zlatni dečko. Dlake po rukama bile su mu gotovo bijele. Zabio je ruke u džepove. I bolje. On je džez-pijanist s dugim koštunjavim prstima. Najprije sam se zaljubila u njegove ruke, a onda sam krenula nagore.

– Bio sam u Floridi.

I glas je bio dobar... tek za slučaj ako zakažu sve ostale vrline. Pjeva poput anđela, svira šest instrumenata. – Što te dovuklo natrag?

– Ne znam. Možda nostalgija. Prijatelj je išao ovim putem pa sam se ubacio. Jesam li te probudio?

– Ne, često hodam ovakva.

Osmjehnuo se jedva zamjetno, programirano. Ponašanje mu je bilo kolebljivo, potpuno neuobičajeno za njega. Pažljivo me proučavao, tražeći (možda) neki trag djevojke kakva sam bila.

– Sviđa mi se frizura.

– Hej, baš zgodno! I meni tvoja.

– Bojim se da sam te zatekao u lošem raspoloženju. Žao mi je zbog toga.

– Čuj, Daniele, možemo li sad prijeći na stvar? Spavala sam samo jedan sat i osjećam se grozno.

Bilo je očito da je izvježbao sve što mi namjerava reći, pa je moja reakcija za njega zvučala nježno umjesto krajnje grubo.

– Želio sam da znaš da sam čist – rekao je. – Već godinu dana. Nema droge. Nema pića. Nije bilo lako, ali uistinu sam se sredio.

– Fantastično! Ushićena sam. Bilo je zaista krajnje vrijeme.

– Možeš li zatomiti zajedljivost?

– To je moj uobičajeni način govora otkako si otišao. Pali kod muškaraca.

Lagano se zaljuljao na petama, zagledavši se preko dvorišta.

– Čini se da ljudima ne pružaš priliku da se poprave. – Nisam se potrudila da odgovorim na to. Okrenuo je ploču. – Slušaj. Imam psihoterapeutkinju imenom Elise. Ona mi je predložila da raščistim nesređene odnose u svom životu.

– Pa, krasno. Ostavi mi njezinu adresu da joj pošaljem zahvalnicu.

– Smijem li ući?

– Grom i pakao, Daniele! Dabome da ne možeš! Zar ti to još nije sjelo? Nisam te vidjela osam godina, a čini se da još nije dovoljno.

– Kako možeš biti toliko netrpeljiva poslije toliko godina? Ja prema tebi ne gajim ružne osjećaje.

– Zašto i bi? Nisam ti učinila ništa nažao.

Licem mu preleti bolan izražaj, a njegova zbunjenost, doimala se iskreno. Postoji određen soj ljudi, koji će vas raniti, a onda im ostaje vječnom zagonetkom dubina vašeg bola. Prebacio je težinu tijela na drugu nogu. Razgovor očito nije tekao onako kao što je zamislio. Podigao je ruku i otkinuo krhotinu s dovratka.

– Nisam očekivao toliku gorčinu. To tebi ne dolikuje, Kinsey. Imali smo lijepih trenutaka.

– Godinu. Jedanaest mjeseci i šest dana, da budemo točni. Možeš maknuti ruku prije nego što tresnem vratima. Pomaknuo je ruku.

Tresnula sam vratima i vratila se u krevet.

Nekoliko trenutaka poslije čula sam cvilenje vanjskih vrata.

Neko sam se vrijeme prevrtala po postelji, ali bilo je očito da više neću moći zaspati. Ustala sam i oprala zube, istuširala se i oprala kosu, obrijala noge. Običavala sam smišljati duge monologe u kojima sam izlivala svoju tugu i bijes. Sad sam poželjela da se vrati, pa da mu kažem sve što mu pripada.

Teško je biti odbačen na ovakav način. Čovjeku ostaje emocionalni teret koji iskrcava gdje god stigne. Nije posrijedi samo osjećaj da je čovjek izdan... postaje se posve nova ličnost, najčešće ne baš dobra. Jonah je preživio moju osornost i zajedljivost. Čini se da je navrijeme shvatio kako to s njim nema nikakve veze. I sam je toliko iskren da mu malo grubosti nije smetalo. Što se mene tiče, doista sam smatrala da sam s prošlošću sklopila mir sve dok se nisam izravno suočila s njom.

Nazvala sam Olivu Kohler i dogovorila s njom sastanak. Potom sam sjela za radni stol i pretipkala bilješke. U podne sam odlučila obaviti neke poslove. Daniel je sjedio u automobilu parkiranom iza mogeg. Zavalio se u sjedalu, podigavši noge na upravljačku ploču. Kaubojski šešir bio mu je navučen preko lica. Automobil je bio barem deset godina star „pinto“, zahrđao, pun rupa, bez zaštitnih poklopaca na kotačima. Daniel je zacijelo čuo škripanje vrata kad sam izlazila. Okrenuo je glavu i lijeno odgurnuo šešir s lica.

Ne obazirući se na njega, otključala sam vrata i sjela. Uključila sam motor i krenula, ne okrenuvši se. Više se ne sjećam pola stvari koje sam obavila. Znam samo da sam izbjegavala povratak u stan. Uglavnom sam tratala vrijeme ljutita na činjenicu da ne samo što nemam ured nego mi je praktički onemogućen miran boravak u stanu.

U pet sati poslije podne, uz pomoć plana grada, uspjela sam pronaći kuću Kohlerovih. Imanje je bilo skriveno visokom živicom, a prilaz kući zaštićen elektronski upravljanim vratima od kovanog željeza. Parkirala sam na ulici i ušla kroz drvena vrata obrasla gustom živicom.

Pređa mnom je izronila dvokatnica u stilu Tudora, s vrlo iskošenim krovom pokrivenim sindrom, zabatima dopola pokrivenim

drvetom i krasnim uzorkom od okomito postavljenih greda na pročelju. Prostrani okoliš bio je zasađen platanama i eukaliptusima. Činilo se da tamnozeleni bršljan raste posvuda. Vrtlar, koji kao da je završio školu kod Walt Disneya, obrezivao je ukrasno grmlje u životinjske oblike.

Novine su ležale na otiraču ispred ulaznih vrata. Podigla sam ih i pozvonila. Očekivala sam dvorkinju, ali otvorila mi je Olive osobno u sivoj satenskoj haljini i niskim papučama iste boje. U mislima sam se prisjetila svog izgleda kod kuće.

– Zdravo, Kinsey. Uđi. Terry je na putu kući. Zaboravila sam da smo u šest pozvani na koktel.

Odmaknula se od vrata i pustila da uđem.

– Ovo možemo obaviti drugom zgodom, ako hoćeš. Pružila sam joj novine.

– Hvala. Ne, nipošto. Sve je dobro. Imamo ionako još sat vremena, a ljudi stanuju u blizini. Moram se dokraja obući, ali možemo razgovarati.

Bacila je pogled na novine, a onda ih je usput ostavila na stoliću u predvorju, na hrpi pisama.

Tapkala je tamnim optočenim hodnikom, prema golemoj prostoriji u stražnjem dijelu kuće. Olive je bila vitka, s plavom kosom do ramena, gustom i ravno rezanom. Katkad sam se pitala je li Ash bila jedina kojoj je kosa ostala prirodne boje. Olive je imala jasnoplave oči, crne trepavice i zlatnu boju puti. Moglo joj je biti trideset tri godine, nije bila krhka poput Ebony, ali i bez trunke Ashine topline. Govorila mi je preko ramena.

– Nisam te vidjela deset godina. Što si radila sve to vrijeme?

– Stvarala karijeru. Osnivala vlastitu agenciju.

– Jesi li udana? Imaš li djece?

– Ne, na oba pitanja. Imaš li ti djece? Prasnula je u razuzdani smijeh.

– Ne, za ime svijeta!

Uvela me u prostranu spavaću sobu. Strop prekriven gredama, velik kameni kamin, francuski balkoni s izlazom na nadsvođen trijem. Za oko mi je zapela golema, okrugla kupka za dvije osobe okružena

s paprati. Uz rub se skupčala bijela perzijska mačka, zabivši njušku ispod podvijena repa.

Pod u spavaćoj sobi bio je od lakirane tikovine, pokriven sagovima od duge bijele vune. Cijela stijena iza bračne postelje bila je u zrcalu, pa sam i nehotice pomislila na seksualne vratolomije Terry Kohlera. U što li je gledala Olive dok je on uživao u sebi? Bacila sam pogled na strop da provjerim nije li na njemu nalijepljen crtež kao u oridinaciji moga ginekologa „Smješajte se. Tako će vaše lice imati posla“. Nimalo duhovito.

Smjestila sam se u naslonjač, dok je Olive ušla u garderobu veličine garaže za dva automobila. Žurno je počela prebirati po šipki s večernjim haljinama. Zapazila sam zavidan broj cipela u plastičnim kutijama na polici, a na jednom kraju prečke visjeli su krznjeni ogrtači različitih vrsta i dužina. Odabrala je haljinu do koljena s trakama poput špageta i vratila se u spavaću sobu, gdje je pažljivo promotrila svoj odraz u zrcalu. Haljina je bila zelena kao avokado i davala je njenoj koži boležljivo žutu boju.

– Kako ti se čini? – upitala je, ne skidajući pogled sa svog odraza u zrcalu.

– Čini te bljeđahnom.

Promatrala se procjenjivački, zaškiljivši na jedno oko.

– Imaš pravo. Evo, uzmi je. Ja je ionako nikad nisam voljela. – Bacila je haljinu na postelju.

– Ali ja ne nosim takvu vrst odjeće – uzvratila sam u nelagodi.

– Uzmi je. Pripremit ću novogodišnju zabavu, pa je tad možeš obući.

Izvukla je haljinu od crnog tafta. Obukla ju je i povukla zatvarač kretnjom koja je svaki nabor postavila na svoje mjesto. Bila je toliko vitka da mi nije išlo u glavu kako su kuglaste dojke mogle i pripadati tom tijelu. Doimala se kao da je na grudi kiruškim putem dala ugraditi dvije kugle. Zagrli takvu ženu, i zacijelo će ti ostati uleknine!

Sjela je na klupicu ispred toaletnog stolića i navukla crne čarape s gaćicama, a potom je zavukla nogu u crne cipele sa šiljastim potpeticama visokim deset centimetara. Izgledala je predivno s besprijekornom puti i oblinama na mjestima gdje su predviđene. Svjetloplava kosa ovlaš joj je doticala ramena. Pregledala je kutiju

za nakit i odabrala je dijamantne naučnice u obliku tankih srebrnih grančica, s kojih je visjelo blještavo voće.

Vratila se u garderobu i izvadila meki, bijeli, dugi krzneni ogrtač. Osmjehnula se spazivši moj pogled.

– Jasno mi je o čemu razmišljaš, dušo, ali bile su mrtve kad sam stigla krznaru. Kupila ja ogrtač ili ne kupila, nije više bilo važno za njihovu sudbinu.

– Kad žene ne bi nosile krznene ogrtače, nitko ne bi ubijao jadne životinje.

– Oh, koješta! Ne zavarajte se. U divljini te iste životinje bivaju razderane na komadiće... danomice. Zašto se njihova ljepota ne bi sačuvala kao umjetničko djelo? Život je okrutan i za ljude. Ja se barem ne pretvaram. I ne prepiri se sa mnom! –zaključila je odrješito, uprijevši prst u mene. – Došla si da razgovaramo, onda pitaj!

Skinula je ogrtač i bacila ga na postelju, a potom je opet sjela na klupicu i prekrížila noge. Skinula je jednu cipelu i pustila da joj lupka po peti.

– Koliko znaš o situaciji u *Wood/Warrenu*? Nestrpljivo je odmahнула rukom.

– Posao mi je grozno dosadan. S poslovnim stranicama u novinama oblažem jedino kutiju za mačku.

– Zar te ne zanima raskol u obitelji?

– Kakav raskol? Misliš li s Lanceom? Nisam uložila ništa ni ovako niti onako. On i Ebony se ne slažu. Ona hoće da glasam za nju. Način na koji mi je to objasnila, trebalo bi da bude u moju korist. Lance će, dakako, podivljati od ljutnje, ali fućka mi se. Imao je svojih pet minuta.

– Hoćeš li pristati na njezinu stranu?

– Tko zna? Vrlo vjerojatno. Mudrija je od njega, a vrijeme je za malo malo svježije krvi. Glava mu je uglavnom u zahodu, toliko je blesav.

– Ne razumijem na što ciljaš.

– Da ti ispričam pravu istinu o svom bratu, mila moja. On je trgovac u srcu. Kad mu odgovara, oborit će svakoga s nogu. Oduševljava se svime što njega zanima, a to nije mnogo. Nema

mozak za brojke. Nimalo. Mrzi sjediti u uredu i nipošto ne podnosi uobičajene poslove. Sjajan je u izmišljanju posla i nedosljedan kada to treba provesti u djelo. Kraj analize.

– Je li to uvjerenje iz prve ruke ili si ga čula od Ebony?

– Svakodnevno slušam o događajima u kompaniji. Terry je radoholičar i uglavnom priča o poslu.

– Kako se slaže s Lanceom?

– Cijelo vrijeme padaju glave. Terry je opsjednut poslom. Pomahnita kad netko zajebe stvar. Oprosti na ovom stručnom izrazu. Lance slabo procjenjuje mogućnosti. Svi to znaju. Upoznaj ženu s kojom se vjenčao ako sumnjaš u moje navode.

– Što je s ostalim članovima obitelji? Zar ga ne mogu nadglasati?

– Nipošto. Svi mi zajedno posjedujemo samo četrdeset devet posto dionica. Ebony ga hoće pritijesniti, ali ga ne može istisnuti. Može ga upokoriti, ali vjerojatno to želi.

– Bass po svoj prilici nije zainteresiran s obzirom na to da živi u New Yorku.

– Povremeno se pojavljuje na sjednicama Upravnog odbora. Uživa u ulozi moćnika, ali potpuno je neškodljiv. On i Lance su obično istomišljenici.– S kim će se udružiti Ashley?

– Ona može na bilo koju stranu. Ebony očito računa s tim da nas sve može privoljeti na pobunu.

– Što kaže vaša majka na sve to? Ne vjerujem da je odveć sretna.

– Ona to mrzi iz dna duše. Želi da Lance ostane na vlasti. Ne stoga što je sposoban, nego je tako mirnije.

– Vjeruješ li da je potišten?

– Tko, Lance? Šališ li se? Nipošto.

– Kako se slažete vas dvoje?

– Ne mogu ga smisliti. Vrlo je napet i paranoičan. Ne volim mu biti u blizini. Užasno mi ide na živce. On mi je brat i ja ga volim, nemoj me pogrešno shvatiti. Jednostavno ga teško podnosim. – Frknula je nosom. – Uvijek zaudara na bijeli luk i znoj uz onaj

odvratni miris „Bruta“. Ne znam kako muškarci podnose tu kolonjsku vodu. Meni pozli od tog mirisa.

– Jesi li čula priče vezane za požar u tvornici?

– Samo ono što mi je kazao Terrey. Znaš li da je Lance prije dvije godine posudio novac na račun kompanije i sad mu je vatra? Milijun ili pola milijuna dolara uvelike bi mu dobro došli.

– Što to kažeš! To sad čujem prvi put. Nehajno je slegnula ramenima.

– Ušao je u tiskarski posao, što je samo po sebi glup pothvat. Čula sam kako su tiskare i restorani najbrži način da čovjek ode na bubanj. Imao je sreću što je izgorjelo skladište. Ili je u tome cijela igra?

– Zašto mi ne kažeš?

Nalaktila se na koljeno i šakom poduprla bradu.

– Ako tražiš odgovore, upravo sam gotova. Nije me brijala ni za *Wood/Warren*, da ti budem sasvim iskrena. Ponekad me posao zanima i zabavlja na način kako to prikazuju u „Dinastiji“, ali u suštini za mene je sve to silno dosadno.

– Do čega ti je stalo?

– Ah, imam tenis, putovanja, odjeća, golf. Što mi je još preostalo?

– Zvuči ludo zabavan život.

– Zapravo i jest. Ja se barem dobro zabavljam. Kad imam vremena, obavljam dobrotvorne poslove. Ima ljudi koji vjeruju da sam ja razmažena, lijena kučka, ali ja imam sve što mi je potrebno. To je više nego što imaju drugi. Ljude ubija ono što nemaju. To čini zabunu. U tom pogledu sam vrlo smirena.

– Ti si srećković.

– Ljudi kažu da ne postoji besplatna vožnja. Vjeruj mi da i ja plaćam svoju cijenu.

Uvidjela sam da joj je zadatak bio iscrpljujući. Čule smo nekog na ulazu, a onda korake po predvorju. Kad je Terry Kohler stigao do spavaće sobe, već je putem skinuo kaput i kravatu.

– Zdravo, Kinsey. Olive je spomenula da ćeš svratiti. Samo da se na brzinu istuširam, pa možemo razgovarati. – Pogledao je u

Olive. – Možeš li nam pripremiti piće? – upitao je glasom koji ne trpi prigovora. Nije baš poletjela i zadihala se, ali ostavila je takav dojam. Možda joj je život bio teži nego što sam mislila. Ja to ne bih činila ni za koga.

13.

Pričekala sam u sobi za dnevni boravak, dok je Olive otišla u kuhinju. Prostorija je bila lijepo uređena, skupo i s ukusom, ali hladna. Uza sav napor nisam mogla zamisliti da njih dvoje tu provode nekakve zajedničke trenutke. Nigdje nije bilo vidljiva znaka zajedništva kroz slušanje glazbe ili čitanje knjiga. Spazila sam, doduše, najnovije izdanje časopisa „Graditelj“, ali učinilo mi se da je to reklamni primjerak. Ne znam da li bogati ljudi ikad uzimaju popularna izdanja i općenito kad malo bolje razmislim, nemam pojma što oni rade noću.

Olive se vratila nakon deset minuta s pladnjem predjela i srebrnim kabličem u kojem se u ledu ugnijezdila boca bijelog vina. Njeno ponašanje se stubokom promijenilo otkako je Terry ušao u kuću. Kretnje su joj jednako odavale otmjenost, ali ponašanje joj je bilo obojeno uslužnošću. Izvukla je vezane male ubruse i aranžirala ih oko tanjura s lijepo složenim pršutom, kavijarom na polutkama rajčice, smokvama punjenim sirom, kolutićima maslaca na krekerima. Kad bih ovo nazvala obrokom bi li potrebe organizma za pravilnom ishranom bile zadovoljene?

Iz ormara je izvukla boce s pićem da u odabiru ne bi nešto nedostajalo. U prostoriju se počela uvlačiti tama, pa je upalila dvije svjetiljke.

Opazila sam Terrya na pragu, sveže obrijanog i presvučenog. Pogled mu je počivao na ženi. Naslutila sam jedvazamjetan tračak zadovoljstva posjedništvom u izražaju njegova lica. Nisam stekla dojam da je čovjek kojemu je lako udovoljiti.

– Krasna vam je kuća – rekoh.

Olive mi je uputila jedan od rijetkih osmijeha.

– Izvolite sjesti – ponudi mi Terry.

– Ne bih vas htjela zadržavati...

Terry je odmahnuo rukom, dajući prednost nedovršenu razgovoru. Kretnja je imala isti dodvorni učinak kao kad netko pred strankama kaže tajnici da zadrži sve pozive. Vjerojatno to nema

nikakve veze... možda poziva uopće i nema... ali posjetitelj ima osjećaj velike važnosti.

– Terry ne propušta nijednu priliku da razgovara o poslu – objasni Olive. Pružila mu je martini, a potom se obratila meni. – Što bi željela?

– Čašu vina, kad već pitaš.

Pružila mi je čašu, svukla cipele, podvila noge poda se i opustila se. Iznanadila me, smireno prihvativši tu ulogu domaćice. Olive očito u životu nije imala drugih ambicija osim da udovoljava sebi i skakuće oko „svog muškarca“. U svijetu žena od karijere i supermana ta se uloga doimala staromodnom.

Terry se naslonio na stranicu trosjeda, upiljivši se u mene sa suzdržanim zanimanjem. Preuzeo je razgovor u svoje ruke, možda iz navike. Crne, prodorne oči davale su njegovu licu mračan izražaj, ali ponašanje mu je bilo vrlo prijazno. Povremeno je prstom prelazio preko brkova, što mi je upalo u oči, jer sam poznavala mnoge muškarce koji su tom ukrasu pridavali toliko značenje, kao da je to posljednji znak teška oprostaja s djetinjstvom, pa ga stoga treba njegovati.

– Lance mi kaže da te netko pokušao lažno optuživati.

Ubacio je polovicu rajčice u usta i pružio mi pladanj. Uzela sam smokvu. Melem za jezik.

– Tako se čini. – Što trebaš od nas?

– Ponajprije, nadam se da mi možeš dati podatke o Avi Daugherty.

– A Vi? Dakako. Kakve veze ona ima s tim?

– Bila je u tvornici na dan kad sam obavila pregled zgarišta. Promatrala je kako mi Heather predaje omotnicu punu inventarskih spisa, koji su poslije netragom nestali.

Odvratio je pogled, očito smišljajući odgovor.

– Koliko je meni poznato, Ava je čista kao suza. Izuzetno savjesna, privržena kompaniji.

– Kako je s Lanceom? Slažu li se njih dvoje?

– Ne sjećam se da je među njima ikada pala gruba riječ. Zapravo, on ju je zaposlio kad je postalo očito da nam netko mora

voditi papirnate poslove.

– Kad je to bilo?

– Oh, možda prije dvije, tri godine... – Pogledao je u Olive koja je sjedila blizu njega. – Što ti misliš? Jesam li točan?

Olive slegne ramenima.

– Pa... ne bih rekla da je zaljubljena u njega. Smatra da se ponaša neozbiljno kad bi morao obaviti posao, ali ne vjerujem da bi skovala ikakav podmukli plan zato da ga dovede u škripac.

Olive je ponudila pladanj. Smatrala sam pristojnošću da kušam nešto drugo, pa sam dohvatila pola krumpira. Tko je to mogao učiniti?

U ustima mi se nakupila slina dok sam oblizivala namaz s prstiju. Ovo je sjajno. Kad bi se samo na trenutak oboje povukli iz sobe da sredim i ostatak...

Oboje su zatečeno buljili u mene.

– Ne pretvarajte se! Sasvim pouzano ima neprijatelja. Netko se uvelike potrudio da ovo zamiješa.

– Trenutačno mi nitko ne pada na um – oprezno će Terry – ali možemo razmisliti. Možda će nam nešto pasti na um.

– Što mi možeš reći o inženjeru koji je radio u *Wood/Warrenu* i ubio se?

– Hugh Case – umiješa se Olive. Terry se iznenadio.

– Odakle vam to? Baš danas me zvala Lyda Case.

– Zaista? Što je htjela?

– Nije me toliko zbunilo to što je htjela reći, nego njezino ponašanje. Bila je potpuno u transu, urlala je iz petnih žila. Ukratko, optužuje me za njegovu smrt.

Olive ga je gledala s nevjericom.

– Tebe? – zavapila je. – Koješta! Kako joj takvo što uopće može pasti na pamet?

– Nemam pojma. Možda je bila pijana. Bila je neobuzdana i bučna. Kriještalala je i izgovarala prostačke riječi. Nepojmljivo.

– To mi je čudno. Je li u gradu? Terry je zatresao glavom.

– Nije rekla. Prije bih rekao da je to bila međugradska.

– Gdje živi, uostalom? – Čini mi se u Dallasu.

- Stekao sam dojam da namjerava doći ovamo.
- Hoćeš li razgovarati s njom ako se pojavi?
- Da, vrlo rado – odgovorila sam, pažljivo izbjegavajući da spomenem kako sam sinoć bila s njom.

Nije me se doimala paranoično, a ni u jednom trenutku nije spomenula Terrya. Olive se počela gnijezditi na trosjedu.

- Upravo za novogodišnje slavlje! Svi će se skupiti. – Pogledala je Terrya. – Jesam li ti rekla da večeras dolazi i Bass?

Licem mu preleti tračak srdžbe.

- Shvatio sam da nema para. Nadam se da mu nisi ti platila put.
- Ja! Dabome da nisam. Ebony mu šalje novac, ali mene nećeš uhvatiti na djelu. – Okrenula se prema meni. – Bass i ja smo se zakačili na Dan zahvalnosti i otad nismo razgovarali. Ima pogan jezik u stvarima koje ga se ne tiču. Mrzak mi je a nadam se da on tako misli o meni.

Terry je pogledao na sat.

- Morala bih vas napustiti da se spremite za izlazak – rekoh, shvativši nijemu poruku.

- Nismo ti bili od velike pomoći – sa žaljenjem primijeti Olive.
- Ne brini. Imam ja i druge izvore obavještenja. Samo me obavijestite ako se dosjetite čega što bi moglo biti od pomoći.

Ostavila sam posjetnicu na stoliću. Terry me isprati«? do izlaznih vrata, a Olive se ispričala, jer je morala otići po ogrtač. Pričekao je da se izgubi u spavaćoj sobi.

- Nisam htio govoriti pred njom – rekao mi je –ali Lyda Case me dobrano preplašila danas poslije podne.

– Kako? Ne bih htio da se Olive uzrujava, ali ta mi je žena otvoreno prijetila. Ne vjerujem da to ima ikakve veze s Lanceom, jer bih to odmah rekao. Ovo je nešto sasvim drugo. Ne znam što je posrijedi, ali uistinu je zvučala suludo.

- O kakvoj je prijetnji riječ?
- Iz čista mira me zapitala koliko ću godina imati na svoj idući rođendan. Nisam imao pojma na što smjera, ali kad sam spomenuo četrdeset šest, rekla je: „Ne računaj s tim“.

Počela se smijati kao zloduh. Moram priznati da mi se od tog đavolskog smijeha krv sledila. Ne mogu vjerovati da se šalila, ali... dala mi je misliti.– Nemaš pojma zbog čega bi iznenada stupila u vezu s tobom?

– Godinama nisam razgovarao s njom. Od Hughove smrti.

– Navodno postoje neke sumnje u način na koji je umro.

– I ja sam to čuo, ali ne znam što da mislim.

– Jesi li ga dobro poznavao?

– Ne bih mogao reći da smo bili bliski prijatelji, ali surađivao sam s njim, pa... zapravo punih pet godina. Nikad nije ostavljao dojam čovjeka koji bi počinio samoubojstvo. Dakako, čovjek nikad ne zna što je sve kadar učiniti pod prisilom.

– Kakvom prisilom?

– Lyda mu je prijetila da će ga napustiti. Hugh je bio krasan čovjek, ali vrlo ovisan o njoj. Sama pomisao na to da bi mogla otići, vjerojatno ga je potpuno izbezumila...

– Zašto bi otišla?

– Nisam bio toliko povezan s njim da bih znao pojedinosti iz njihova života. Lance bi to mogao znati.

Pojavila se Olive, s krznenim ogrtačem preko ramena i zelenom haljinom prebačenom preko ruke. Terry i ja smo prekinuli razgovor o Lydi Case. Nije rekao ništa kad mi je predala haljinu. Možda je navikao na to da Olive šakom i kapom dariva svoje stvari. Zajedno smo izašli iz kuće, ćaskajući o bezveznim stvarima.

U međuvremenu je pao mrak i zahladilo je toliko da sam u autu uključila grijanje. Zastala sam kraj prve govornice i nazvala Darcy u namjeri da prije odlaska kući svratim k njoj. Andy je ostao u uredu dokasna, pa nije imala prilike da pogleda njegove spise. Namjeravala je ranom zorom otići u ured i telefonirati mi ako nešto otkrije.

Tek kad sam završila razgovor s njom, shvatila sam da sam potpuno iscrpljena. Imala sam iza sebe neprospavanu noć, a jedan sat jutarnjeg sna nije mi mnogo pomogao. Čim sam zakrenula za ugao, spazila sam Danielov inajmljeni automobil parkiran uz pločnik ispred kuće u kojoj sam stanovala. Parkirala sam na svom mjestu i izašla. Čak u mraku spazila sam ga sklupčana na prednjem sjedalu,

s nogama podignutim na upravljačku ploču kao prije. Već sam mirno stigla do vrata kad je spustio prozor i obratio mi. se: – Možemo li razgovarati?

Osjećala sam da me obuzima bijes, pa sam ga potisnula snagom volje. Priznajem da mi je teško pojmiti kako još i sad ima toliku moć da me uzruja.

– Dobro – rekoh popustljivo. – O čemu je riječ? Vratila sam se na nekoliko metara do automobila. Čak se potrudio da izađe iz vozila. Stajao je kraj otvorenih vrata. Svjetlost ulične svjetiljke osvjetljavala je njegove upale obraze i plave kovrče.

– U nevolji sam – izustio je.

Lice mu je bilo u sjeni, pa ga nisam mogla razabrati. Poslije osam godina razdvojenosti bilo mi je dovoljno bolno da se nađem u njegovu društvu. Ocijenila sam kako je najbezbolniji način komuniciranja da ponovim već izrečeno.

– U nevolji si – ponovih njegove riječi. Zavladao je šutnja u kojoj se, iz običajnog prava, od mene očekivalo da ustrajem dok ne doznam u čemu je teškoća.

Stisnula sam zube, čekajući. Njegov osmijeh bio je pun nepotrebna suosjećanja.

– Ne brini. Neću ti tražiti novac niti ću te napastovati.

– Ovo mi je zaista veliko olakšanje, Daniele. Što te, zapravo muči?

Zajedljiv prizvuk u mom glasu bio je izvan moje moći. Zapravo, vjerojatno ne postoji ništa više ponižavajuće nego kad čovjek koji se jednom poigrao vašim osjećajima smatra da to može učiniti ponovo. Još sam se jasno sjećala naboja koji je strujao u prvim danima naše veze, elektriciteta kojim je bio nabijen zrak što smo ga udisali. Morale su proći godine da shvatim kako sam veći dio tog naboja stvorila iz vlastite gladi. Možda sam zbog toga bila toliko surova u retrospektivi. Zapravo sam kažnjavala samu sebe zbog gluposti.

– Potreban mi je prostor da pohranim opremu.

– Kakvu opremu?

Nemoćno je slegnuo ramenima.

– Imam akustičnu gitaru vrijednu dvije tisuće dolara koju ne mogu ostaviti u prtljažniku iznajmljena automobila. Opljačkat će me.

– I tako vrijednu gitaru nosio si cijelim putem iz Floride?

– Vjerovao sam da ću usputno možda naći kakav posao. Novac mi ne bi bio naodmet. Što se dogodilo s tvojim prijateljem? Shvatila sam da si se povezao s nekim. Zašto ne ostaviš vrijednu imovinu u njegovu stanu? Ili je to možda žena? To te čak nisam ni pitala.

– Ne, momak je. Teškoća je u tome što on zapravo ne živi u gradu. Bio je samo u prolazu, na putu u San Francisco i vraća se tek u nedjelju uvečer. Zato sam unajmio automobil na nekoliko dana.

Zurila sam u njega u nedoumici.

– Ništa se nisi promijenio. Upetljao si se u kućine i nemoćno se premećeš s noge na nogu, u nadi da će te netko ispetljati. Dakako, praznici su i u gradu nema smještaja. Pokušaj možda u Crvenom križu. Ili s kakavom ženskom. To bi možda bilo najjednostavnije. Uostalom prodaj tu gitaru. Kakve sve to veze ima sa mnom?

– Nikakve. Tražim od tebe malu uslugu. Ne vidim nikakva razloga uzbuđenju.

Sve mi je dozlogrdilo. Slične razgovore vodili smo bezbroj puta i jednostavno me nikad nije čuo. Sad sam pogotovu mogla štedjeti riječi. Mogla sam ga odbiti i time bismo riješili sve. Ovo je i tako vjerojatno bilo samo opravdanje da se na neki način produlji naša veza.

– Dobro, ostavi to svoje čudo negdje u kutu do nedjelje, a onda mi se miči s očiju!

– Kako ti kažeš. Hvala ti.

– Opominjem te, Daniele! Smjestiš li se negdje u blizini, bez razmišljanja ću pozvati policiju. Čist sam. To sam ti već rekao.

– Dobro.

Bila sam potpuno mirna, svjesna kako me poznaje dovoljno dobro da zna da bih ga bacila u zatvor kad bih imala dokaza za to.

14.

Uzela sam nekoliko blagih sedativa i spavala mirno cijelu noć. Probudila sam se u šest sati, redovito vrijeme za moje jutarnje trčanje. Pogled kroz prozor uvjerio me da nigdje u blizini nema Daniela.

Trčanje mi je godilo. Nebo je bilo sivkasto, jedva prošarano ružičastim zrakama jutarnjeg sunca. Krenula sam putem uz more, uživajući u šumu valova, svježini povjetarca i kretanju galebova.

Bio je posljednji dan u godini, pa sam trčala puna nade da će mi Nova godina donijeti nešto bolje. Naći ću način da riješim sve sadašnje teškoće: Lancea, Macove sumnje u mene, pa čak Danielovo iznenadno pojavljivanje na mom pragu. Rosie će ponovo otvoriti u ponedjeljak. Henry će se vratiti za šest dana. Imala sam otmjenu zelenu haljinu koju sam dobila na dar, a i poziv za novogodišnju zabavu, ako sam to dobro shvatila. Pretrčala sam uobičajenih pet kilometara i usporila, prelazeći polako u korak, hladeći se na putu prema kući.

Istuširala sam se i presvukla. Još je bilo tek sedam izjutra, prerano za ikakve poslovne telefonske razgovore. Pojela sam zobene pahuljice i pročitala jutarnje novine uz dvije šalice kave. Danielova gitara bila je naslonjena u kutu, kao podsjetnik da je nešto nepoznato ušlo u moj život.

Darcy me nazvala u sedam i trideset pet iz poduzeća California Fidelity. Obavila je temeljit pregled Andyevog ureda. Nije našla ništa.

– Šteta. Što je s pisaćem strojem. Nadala sam se da ćemo pronaći slova nalik na ona na krivotvorenom izvještaju vatrogasaca, ali u stanu mu nisam pronašla ništa slično pisaćem stroju.

– Možda ga drži u prtljažniku automobila.

– Oh, to ti je dobra zamisao! Moram smisliti način da to provjerim. U međuvremenu, drži otvorene oči. Možda nešto iskrсне. Andy je na ovaj ili onaj način upleten u ovu zbrku. Pomoglo bi kad bismo znali s kim je povezan u *Wood/Warrenu*...

– Oh, poznajem sve, jer je godinama surađivao s njima. Bit će teško ući u trag nečemu. Mogu jedino obećati da ću ga držati na oku.

U osam sati okrenula sam broj Lyde Case u Teksasu. Njena sustanarka je rekla da je izvan grada, možda u Kaliforniji. Ostavila sam broj telefona i zamolila da me Lyda nazove, ako se u međuvremenu javi kući. Nazvala sam svoju prijateljicu u banci, ali sam doznala da je nema. Imala sam osjećaj da će se cijeli dan sve odvijati na sličan način. Bila je Stara godina. Uredi se zatvaraju rano. Ljudi odlaze kućama već u podne. U deset sati nazvala me Olive da me obavijesti da ipak sprema proslavu u kući.

– Pozvala sam uglavnom obitelj i nekoliko bliskih prijatelja. Svi drugi koje sam namjeravala pozvati već su unaprijed načinili planove. Jesi li slobodna? Rado bismo da si s nama, ako već nemaš drugi dogovor.

– Nemam. Radujem se da ću doći. – Nisam htjela pokazati preveliku žučljivost, ali istina je bila da novogodišnju noć nisam željela provesti sama. Strahovala sam da bi mi se Daniel mogao ponovo svidjeti.

– Mogu li nešto ponijeti?

– Istini za volju, pomoć bi mi dobro došla. Domaćici sam dala slobodno, tako da je sad sve #palo na moja leđa. Dvije ruke zaista su uvijek dobrodošle.

– Ne mogu se pohvaliti osobitim smislom za kuhanje, ali rezati i sjeckati uvijek mogu.

– Molim te, dođi u četiri i pol. Dotad ću se vratiti iz kupovine. Ash mi je obećala doći oko pet, da pomogne i ona. Svi ostali će doći oko sedam. Ostajemo slaviti sve dok nam ne ponestane hrane ili pića.

– Sjajno. Hoće li zelena haljina biti dovoljno svečana?

– Dakako. Uostalom, jedan od razloga što spremam zabavu jest taj da ti možeš obući tu haljinu.

Nazvala sam Lancea. Nisam bila oduševljena što ga moram pozvati prva, ali željela sam čuti njegovu verziju situacije s Hughom Caseom. Čim sam dobila vezu, ispričala sam mu što sam čula. Zavladala je duga šutnja.

– Lance?

– Tu sam. – Duboko je uzdahnuo. – Zaboga, ne znam kako ću s ovim izaći nakraj. Što se događa? Sjećam se da su u ono vrijeme kolale nekakve priče o njenu uvjerenju da ja s tim imam nekakve veze. To su gluposti. Puka neistina, ali ja nemam nikakva načina da to dokažem. Zašto bih to učinio? Što bih mogao dobiti njegovom smrću?

– Zar nije namjeravao otići iz kompanije?

– Jest. Jedno ga je vrijeme to opsjedalo. Rekao je da želi osnovati vlastitu kompaniju. Čak je dao i otkaz, ali tata ga je pozvao k sebi i porazgovarao s njim. Ponudio mu je mjesto potpredsjednika kompanije. Dao mu je veliku povišicu, i Hugh je bio sretan kao prase.

– Kad je to bilo?

– Ne znam. Nekoliko dana prije njegove smrti.

– Nije li to tebi bilo čudno?

– Itekako! Ona se klela da se nije ubio. Složio sam se s njom. Hugh po prirodi nije bio sklon malodušnosti, a osim toga, netom je dobio sjajno unapređenje. Ne znam odakle je sebi zabila u glavu da sam ga ja ubio. Nikom živom ne bih učinio nešto nažao. Moraš mi vjerovati. Netko se debelo trudi da me makne s položaja.

– Kad smo već kod toga, jesu li se javili iz Californie Fidelity.

– Jesu, jučer – izgovorio je promijenjenim glasom. – Odlučili su stvar predati policiji.

– Zaista? – I ja sam osjetila iznenadno grčenje u želucu. – Imaju li osnova za prijavu?

– Nemam pojma. Nadam se da nemaju. Slušaj, rado bih porazgovarao s tobom u četiri oka. Ne mogu to ovdje. Važno mi je. Možemo li se negdje sastati?

Rekla sam mu da ću kasnije biti kod Olive, pa ćemo ondje uhvatiti priliku za razgovor. Nije mi bilo u interesu da me vide u njegovu društvu, ali činilo se da ga nešto uvelike muči. Uostalom, nisam više imala što izgubiti.

Izašla sam u grad i kupila par cipela s visokom potpeticom. Zabrinutost koja mi je tištila grudi pretvarala se u veselje. Samoća kojoj sam bila izložena taj tjedan kad su se svi družili u nekakvu slavlju, probudila je u meni svijest da u meni tinjaju porivi za društvenim životom... duboko zakopani i prigušeni, pokriveni

slojevima opreza, ali svejedno dio mene. Silno sam se radovala izlasku. Osjećala sam sve veću sklonost prema Olive, čiji mi se način života još jučer činio izvještačen i krajnje samousmjeren. Tko sam ja da joj sudim? Ne tiče me se na koji se način pomirila sa svijetom. Gajila je pomodan život između tenisa i kupovine, ali povremeno je imala napadaje dobrotvornog rada, s čime se ja ne bih mogla pohvaliti. U jednome je imala potpuno pravo: zlo na svijetu čine samo ljudi koji se osjećaju zakinuti ili na bilo koji način uskraćeni povlastica. Zadovoljni ljudi (u pravilu) ne krivotvore čekove, ne obijaju banke ili ne ubijaju sugrađane.

Razmišljala sam o tome da pođem u dvoranu, ali odlučila sam preskočiti tu aktivnost. Istina je da nisam vježbala od utorka, ali mi to nije smetalo. Jalovo sam trčila vrijeme i ljenčarila do poslijepodneva.

U petnaest sati sam napravila pjenušavu kupku... upotrijebila sam sredstvo za pranje posuđa, ali jednako se pjenilo. Oprala sam kosu i počešljala je, za promjenu. Nanijela sam na lice nešto što se moglo smatrati dotjerivanjem, a onda sam se uvukla u čisto donje rublje i čarape. Haljina je bila prekrasna. Pristajala mi je kao salivena, a šuštalala je jednako kao sinoć na Olive.

Nikad nisam imala razvijen osjećaj za te ženstvene stvari. Poslije smrti mojih roditelja, kad mi je bilo pet godina, odgajala me tetka usidjelica, koja ni sama nije imala smisla za žensko. Dane svog djetinjstva provela sam među knjigama i alatom, učeći se samostalnosti koja je obavijala njezin život. Potkraj osnovne škole bila sam prava divljakinja, a u srednjoj školi sam se družila s besprizornima, uglavnom momcima koji su kleli i pušili drogu, dvije stvari koje sam zarana svladala. Usprkos činjenici da sam počela kao društveno čudovište, tetka je uspjela, negdje usput, ugraditi u mene nekoliko čvrstih vrijednosti koje su prevladale na kraju krivudava puta. Do diplome sredila sam svoju nestašnu narav i sad sam prototip čestita građanina. Uduši sam uvijek bila strog moralist. Posao privatnog detektiva samo je moj vid ponašanja prema vanjskom svijetu.

U šesnaest i trideset stajala sam ispred vrata Kohlerove kuće i slušala kako unutra odzvanja zvonce. Činilo se da nitko nije kod kuće. U prorez na vratima bila je gurnuta pošta i novine, a na otiraču je stajao paket zamotan u smeđi papir. Zavirila sam kroz dugo tamno

staklo na vratima. Predvorje je bilo mračno, a niti iz stražnjeg dijela kuće nije dopiralo nikakvo svjetlo. Olive se vjerojatno još nije vratila iz kupovine. S drugog kraja kuće pojavila se mačka. Pokušala sam joj se umiliti, ali nisam je se dojmila. Čula sam trubu automobila. Elektronska vrata su se otvorila i na prilazu se pojavio bijeli mercedes 380 SL. Olive mi je mahnula, pa sam krenula prema parkiralištu. Izašla je i žustro krenula prema prtljažniku, vrlo otmjena u bijelom krznenom ogrtaču.

– Oprosti što kasnim. Jesi li već dugo tu?

– Pet minuta.

Otvorila je prtljažnik i izvukla veliku torbu s puno namirnica, a onda se počela boriti s drugom.

– Čekaj da ti pomognem.

– Oh, hvala ti. Terry bi mogao začas biti tu. On nosi piće. Prihvatila sam torbu i sad sam se ja počela boriti s drugom. U prtljažniku su bile još dvije vrećice, a druge dvije su se vidjele na sjedalu.

– Zaboga, koliko si to ljudi pozvala?

– Oh, četrdeset. Bit će zgodno. Unesimo ovo unutra, a ostalo ćemo prepustiti Terryu. Nas još čeka sva sila posla.

Krenula je prema ulaznim vratima, a ja za njom. Čulo se škripanje šljunka pod gumama, a i Terryev automobil se pojavio na ulazu. Vrata su se zatvorila kad je prošao. Čekala sam da Olive isprazni poštanski sandučić. Nabacila je hrpu pisama na vrh torbe. Onda je podigla novine, pa je ugurala i njih. Podigla je i omot s otirača.

– Je li ti potrebna pomoć? Mogu prihvatiti još nešto.

– Uspjela sam.

Položila je omot preko vrećice, pridržavajući ga bradom dok je tražila ključeve.

U dvorištu su zazveckale boce kad je Terry spustio svoje torbe na betonsku stazu. Počeo je motati crijevo za polijevanje vrta, koje je vrtlar ostavio na putu.

– Slomio svoj vrat na tome! – promrljao je.

Olive je u međuvremenu uspjela otključati vrata i odgurnuti ih nogom. Uto je zazvonio telefon. Pojurila je i putem je bacila omot prema stoliću u predvorju.

Poslije toga sve se odvijalo prebrzo da bi se usjeklo u pamćenje. Bljesnula je svjetlost, žestoka eksplozija koja mi je ispunila vidokrug poput sunca, a potom oblak bijelog dima. Šrapnele su se iz središta rasprsnule na sve strane smrtonosnom brzinom. Zapaljiva kugla kotrljala se preko kućnog praga silinom vodene stihije, izbacujući plamen po travi. Svaki komadić zelenila na njenu putu pretvorio se u crnilo. Istodobno sam podignuta uvis i izbačena na dvorište. U djeliću sekunde našla sam se kako sjedim uz drvo, poput krpene lutke, bez cipela. Nožni palci stršali su mi uvis. Olive je proletjela pokraj mene, kao da je snažno povučena uvis. Padala je u visokom, smiješnom luku, koji ju je nosio do živice gdje se složila u hrpu. Slika mi je titrala i bistrila se, kao da mrežnica ima svoj neobičan vatromet, popraćen isprekidanim udaranjem mog srca. Moj mozak, zanijemio od čuđenja, nije uspio registrirati ništa osim prodorna i oštra vonja baruta. Eksplozija me zagušila, ali nisam osjećala ni iznenađenje niti strah. Emocije ovise o moći poimanja, a ja sam samo registrirala događaj, sve ostalo je bilo izvan pameti. Da sam umrla u tom trenutku, ne bih osjetila ni trunka žaljenja. Tek sad shvaćam da iznenadna smrt može biti olakšanje. Puki osjet, bez procjenjivanja. Pročelje kuće je nestalo, a na mjestu gdje je u predvorju stajao stolić, pojavila se duboka rupa. Predvorje se pretvorilo u terasu, na kojoj su veselo plamtjeli vijenci pougljenjena drveta i žbuke. Veliki komadi svijetloplavih i svijetlosmeđih tapeta plovili su zrakom poput divovskih snježnih pahulja. Živežne namirnice bile su razasute po cijelom dvorištu, dodajući miris ukiseljenih krastavaca, lučica i viskija. Povezala sam opažaj i zvuk, ali organ prosuđivanja još nije djelovao. Nisam imala pojma što se dogodilo. Nisam se mogla sjetiti što se zbilo maloprije ili kakve bi to veze moglo imati s proteklim događajima. Bili smo u novom položaju, ali kako je došlo do toga?

Prema promjeni svjetla, naslutila sam da su mi obrve i trepavice nestale, a bila sam svjesna osmuđene kose i opržena mesa. Podigla sam ruku, iznenadivši se da se miče. Krvarila sam iz nosa i iz oba uha, gdje je bol bila nepodnošljiva. Na lijevoj strani vidjela sam da

Terry pomiče usnama, ali nikakav zvuk se nije mogao čuti. Krv mu se obilato slijevala niz lice. Okrenula sam se da vidim gdje je Olive.

U jednom trenutku potpune zbunjenosti učinilo mi se da vidim hrpu rastrganih lisica. Njihova okrvavljena krzna bila su potvrda Olivinih riječi od prethodnog dana. Istina je, te životinje u divljini stradaju danomice. Krvlju poprskano meko bijelo krzno doimalo se odvratno i neprimjereno. Naposljetku mi je postalo jasno u što gledam. Slika se izoštrila. Eksplozija joj je rasporila tijelo, izloživši ispremiješano, rastrgano, krvavo meso, žućkasto salo i nazubljenu kičmenu kost. Sklopila sam oči. Miris baruta nadjačalo je miris spaljena drveta i pečena mesa. Oprezno sam počela povezivati trenutačno stanje.

Olive je jamačno mrtva, ali Terry je bio dobro, pa će mi valjda priskočiti u pomoć. Nema žurbe, zasad sam dobro. Deblo mi je pružalo oslonac za leđa, što je bilo dobro, jer sam osjećala silan umor. Ne znam gdje su mi nestale cipele. Osjetila sam gibanje i kad sam ponovo otvorila oči, spazila sam unezvjerena lica oko sebe. Nisam mogla smisliti šta da kažem. Već sam zaboravila što se dogodilo. Bilo mi je samo hladno.

Vrijeme je prolazilo. Ljudi u žutim kombinezonima upirali su mlazove vode u plamen koji je gutao kuću. Zabrinuta lica čučala su ispred i neprestano pomicala usne. Bilo ih je smiješno gledati. Kao da nisu svjesni da ne kazuju baš ništa. A tako ozbiljni, napeti, zabrinuti. Onda sam se našla na leđima, pogleda uprta u grane drveća koje su mi izmicale iz vidokruga kao da me nekamo nose. Ponovo sam zatvorila oči, želeći da se zemlja prestane vrtjeti kako mi ne bi pozlilo. Usprkos vatri tresla sam se od zime.

15.

Sluh mi se postupno vraćao, glasovi iz daljine dolazili su bliže sve dok nisam shvatila da se netko saginje prema meni. Daniel, blistav kao arhanđel, nadvio se nad lice. Pogled na njega me zbunio, pa sam osjetila neodoljivu želju da stavim ruku na čelo poput filmske dive koja se budi iz nesvjestic i slabašnim glasom pita: „Gdje sam?“ Vjerojatno sam mrtva. U paklu s bivšim mužem... koji očijuka s bolničarkom. Ah, tu je rješenje. Nalazim se u bolničkom krevetu. Ona mu je stajala s lijeva, djevičanski čista u uškropljenom bijelom ogrtaču, pogleda prikovana na savršene obrise njegova profila. Zaboravila sam koliko je bio lukav osvajač. Hineći požrtvovnost i duboku zabrinutost za mene, on je zapravo bacao paukovu mrežu svojih čari da ulovi novu mušicu. Pomaknula sam usne a on se sagnuo bliže.

- Čini se da se osvijestila.
- Pozvat ću liječnika – rekla je i iščezla. Daniel me pomilovao po kosi.
- Što je, mila? Boli li te? – Ovlažila sam usne.
- Šupak – izustila sam, ali toliko iskrivljeno da nisam bila uvjerena da je razumio. Tad sam se zarekla kako ću ojačati toliko da ga izbacim van. Sklopila sam oči.

Prisjetila sam se bljeska, zaglušujućeg praska, Olive koja je proletjela kraj mene poput krojačke lutke. Doimala se nestvarno. Svinutih ruku, raširenih nogu, teška poput vreće pijeska bačene uvis.

Olive je zacijelo mrtva. Ne postoji način da se zakrpa utroba potpuno raznijeta eksplozijom.

Sjetila sam se Terryeva lica oblivena krvlju. Je li i on mrtav? Pogledala sam u Daniela, pitajući se kako smo prošli.

Naslutio je moje pitanje.

- Ti si dobro, Kin. Sve je kako valja. U bolnici si. Terry je također ovdje. – Malo je oklijevao. – Olive nije preživjela.

Ponovo sam sklopila oči, nadajući se da će otići.

Usredotočila sam pažnju na različite dijelove svog tijela u nadi da na sve mogu računati u daljnjem životu. Mnogi dragocjeni dijelovi moje anatomije istinski su boljeli. U prvi mah sam pomislila da sam u nekoj vrsti krevetskog korita ali pokazalo se da je to imobilizirajuća kombinacija sredstva za umirenje bolova i opekotina, te liječenje nagnječenja i modrica. S obzirom na to da sam stajala tri metra dalje od Olive moje su ozljede bile zanemarive. Smještena sam u bolnicu preventivno zbog šoka.

Još nisam uspjela povezati što se dogodilo, ali čovjek nije morao imati kvocijent inteligencije 160 da bi zaključio kako je nešto odletjelo u zrak. Možda je bila eksplozija plina. Vjerojatno bomba. Zvuk i udar bili su karakteristični za eksploziju. Sad znam, jer je moj put od ulaza u Olivinu kuću do podnožja drveta bio bliži slobodnom letu nego što ću ikad postići.

Ušla je liječnica. Jednostavna žena, neupadljiva lica, ali dovoljno razumna da zamoli Daniela da napusti sobu dok me pregleda. Svidjela mi se jer nije razjapila usta od ushićenja kad ga je ugledala. Promatrala sam je s puno djetinjeg povjerenja dok je pipala moje vitalne organe. Moglo joj je biti četrdeset godina, imala je lijepu kosu, nenašminkano lice, sive oči iz kojih su zračile dobrota i inteligencija. Uхватила me za ruku i ispreplela hladne prste s mojima. – Kako se osjećate?

Navrle su mi suze. Lice moje majke utisnulo se u njeno, meni su opet bile četiri godine, operirala sam krajnike. Zaboravila sam kako izgleda toplina koju zrače ljudi zaduženi za njegu bolesnika. Potpuno me prožela nježnost koju nisam osjetila od majčine smrti. Uložila sam silno mnogo truda da ugušim potrebu za nekim, a sad sam odjednom bila nemoćna da obuzdam taj poticaj. Svi moji brižno njegovani obrambeni mehanizmi su zakazali. Ruku na srce, bilo mi je veliko olakšanje da mogu ležati u toj kupki i prepustiti se tuđoj brizi.

Dok je ona obavila svoj pregled, ja sam se uspjela pribрати. Nastojala sam doznati u kakvu sam stanju. Doznala sam da sam u bolnici Santa Teresa, kako sam sinoć dopremljena kolima hitne pomoći. Počela sam se sjećati nekih djelića događaja: zavijanje sirene dok su kola hitne pomoći jurila kroz grad, oštrog svjetla iznad moje glave u ambulanti, prigušenih glasova medicinskog osoblja

koje je bilo zaduženo da procijeni moje povrede. Sjećam se da mi je bilo vrlo lijepo kad su me nakon svega smjestili u krevet: opranu, umotanu, punu lijekova, ali bez osjećaja boli. Sad je bilo prije podne na samu Novu godinu. Još sam uvijek bila omamljena i sa zakašnjenjem sam shvatila da svako malo tonem u san, a da toga uopće nisam svjesna. U idućem buđenju ispod mene je maknuto korito s ljekovitom kupkom, a na mjestu liječnice stajala je bolničarka koja mi je pomogla da se nasadim na gusku, ponovo me oprala, promijenila mi spavaćicu i stavila čistu posteljinu na krevet. Namjestila me u polusjedeći položaj da vidim malo svijeta oko sebe. Bližilo se podne. Izgladnjela sam, pa sam s užitkom izgutala žele od višanja koji je bolničarka ukrala negdje putem. To me održalo do dolaska kolica s hranom. Daniel je otišao na objed u bolnički restoran, a ja sam se u međuvremenu dovoljno oporavila da zatražim da na vrata objese znak „Zabranjeni posjeti“.

Zabrana se nije ticala poručnika Dolana, jer kad sam idući put stvorila oči, sjedio je na stolcu kraj moje postelje i prelistavao časopis. Krupan, gegav pedesetogodišnjak s oguljenim cipelama i laganim, svijetlim odijelom. Doimao se potpuno iscrpljen, a taj dojam je pojačala loše obrijana brada. Prorijeđena kosa bila mu je razbašurena. Imao je kesice ispod očiju i općenito je izgledao nezdravo. Morala sam zaključiti da je bio vani dokasna i da se danas radovao utakmicama na TV umjesto razgovoru sa mnom.

Podigao je pogled sa časopisa i spazio da sam budna. Poznajem Dolana možda već pet godina i premda se uzajamno cijenimo, ne osjećam se ugodno kad smo zajedno. On je šef Odjela za umorstva policije Santa Terese, pa se povremeno nađemo u prilici da ukrstimo mačeve. Nije osobito sklon privatnim detektivima, a mene ne oduševljava pomisao na to da neprestano branim svoj stručni status. Kad bih mogla pronaći način da ga nekako izbjegnem.

– Jesi li budna?

– Manje-više.

Odložio je časopis i ustao. Zabivši ruke u džepove, stajao je uz rub moje postelje. Sva moja uobičajena drskost doslovce je bila otpuhnuta. Poručnik Dolan, činilo se, nije znao kako da mi se obrati u tom neravnopravnom položaju.

– Osjećaš li se dovoljno dobro da porazgovaramo o sinoćnjoj nesreći?

– Pokušajmo.

– Sjećaš li se što se dogodilo?

– Djelomično. Događila se eksplozija u kojoj je smrtno stradala Olive.

– Trenutačna smrt. Njezin muž je preživio, ali se gubi. Liječnici kažu da će mu se pamćenje vratiti kroz dan-dva. Ti si prošla izvanredno, s obzirom na to da si stajala samo nekoliko koraka dalje.

– Bomba?

– Svakako. Vjerojatno barut. Vidjet ćemo kad dobijemo nalaz stručnjaka za eksplozive. Možeš li mi reći išta o omotu? Jesi li išta zapazila?

– Na pragu je bio omot kad sam došla.

– U koje vrijeme?

– U četiri i pol. Možda koju minutu prije. Kohlerovi su pripremali novogodišnju zabavu, pa me zamolila za pomoć.

Ukratko sam mu ispričala sve što sam znala o proslavi. Osjećala sam da se oporavljam, misli su mi postajale povezanije.

– Pokušaj mi ispričati sve što si upamtila o omotu.

– Ne mogu baš mnogo. Ovlaš sam ga pogledala. Smeđi omotni papir. Bez vrpce. Velika tiskana slova ispisana flomasterom. Bio je postavljen naglavce, pa nisam baš dobro vidjela.

– Hoćeš reći da je adresa bila okrenuta prema vratima?

Izvukao je blok i kemijsku olovku.

– Tako je.

– Kome je bio upućen?

– Terryu, čini mi se. Nije bilo naslovljeno s gospodin i gospoda, jer ispisana linija nije bila toliko duga. Čak i u tom položaju zamijetila bih „O“ u Olivinu imenu.

Žustro je pravio bilješke: – Povratna adresa?

– Ummm-m. Ništa. Čak ni poštanske marke. Možda je bio kakav broj, ali ne sjećam se da sam ga uočila.

– Sasvim dobro ti ide. Stalni poštar je izjavio da je jučer uručio samo redovitu poštu, nikakve preporučene pošiljke. U odjelu za hitne

pošiljke nemaju pribilježem tu adresu. Njihov kamionet jučer nije ni bio u tom kraju. Nisi li možda vidjela koga da odlazi s imanja?

Pokušala sam se prisjetiti, ništa.

– Ne mogu ti pomoći. Ne sjećam se da je netko pješice prošao kraj mene. Možda je prošao automobil, ali ga ne vidim.

Zatvorila sam oči i pokušala predočiti verandu. Narandžasto-ružičaste begonije krasile su ulaz s jedne i s druge strane.

– Ah, da. Novine su bile na otiraču. Ne znam koliko blizu prilazi raznosač novina, ali možda je vidio omot.

– Pokušat ćemo i to – rekao je i pribilježio. – A dimenzije? – Veličina kutije za košulje. Svakako veća nego knjiga. Je li od nje išta ostalo?

– Više nego što misliš. Čini se da je ispod smeđeg omotnog papira bio i sjajni papir za umetanje darova. Plave boje.

– Oh, dabome – rekoh iznenađena. – Sjećam se da sam vidjela listiće smeđeg i plavog. I još nešto... –Sjetila sam se što mi je Terry rekao. – Terry je primio telefonsku prijatnju. Pričao mi je o tome kad sam večer prije bila u posjetu kod njih. U tvornici ga je nazvala žena imenom Lyda Case. Upitala ga je kad mu je rođendan i kad joj je rekao odgovorila mu je da ga neće dočekati.

Isripovjedila sam mu i ostalo, slijedeći tok događaja od samog početka. Prvput otkad surađujem s njim, sa zadovoljstvom sam mu davala obavještenja. Upala sam u ozbiljnu igru... prežestoku da bih sama mogla izaći nakraj. Kad su u pitanju bombe, ne snalazim se baš najbolje. Poručnik Dolan je brižljivo zapisao sve na papir. Lice mu je bilo krinka naučene ravnodušnosti koju gaje svi pajkani... uzmi sve i ne pokaži ništa. Razgovarao je sa mnom kao da je već u sudnici.

– Znači, postoji mogućnost da je već u Santa Teresi. Hoćeš li mi to reći?

– Ne znam. Stekla sam dojam da bi mogla doći ali on je bio prilično neodređen na tu temu. Je li i on ovdje?

– Isti kat. Na drugom kraju hodnika.

– Ima li kakve prepreke da razgovaram s njim?

– Naprotiv. Možda će mu to pomoći da vrati pamćenje. Čim je poručnik Dolan zatvorio vrata, pomaknula sam se u sjedeći položaj

na rubu postelje, puštajući da mi noge vise preko ruba. U glavi mi je zabubnjalo od iznenadna napora. Čekala sam da mi prestanu svjetlaci u glavi. Proučavala sam vidljive dijelove svog tijela.

Noge su mi izgledale krhke ispod lake pamučne spavačice. Lice mi se doimalo kao da je netko uzeo jastučić za pudranje i naprašio me tamnocrvenim talkom. Ruke su mi bile u zavojima, a samo pod pazuhom spazila sam komadić jarkocrvene kože. Uхватила sam se za ogradu i skliznula s postelje, pridržavajući se za stolić kraj kreveta. Noge su mi drhtale. Mogla bih se okladiti da se nisu slagale s mojim nastojanjem.

Što sam više razmišljala, sve manje mi se sviđalo to ustajanje. Vrtloglavica i slabost pridružile su se mahnitu bubnjaru u glavi, a pred očima mi se počelo mračiti. Za ovo jamačno neću dobiti nagradu, pa sam ponovo sjela.

Nakon kratkog kucanja ušla je boničarka.

– Vaš muž je vani. Kaže da mora ići, a želio bi vas vidjeti prije odlaska.

– On mi nije muž – rekoh bez razmišljanja. Stavila je ruke u džepove uniforme koja se sastoji od tunike iznad bijelih hlača. Nije nosila kapicu. Znala sam da je boničarka samo po oznaci na plastičnoj pločici na kojoj je pisalo i ime Sharie Wright. Potajice sam je proučavala, znajući koliko su Danielu mile žene s takvim imenom. Debbie, i Tammie, i Cindie. Candie je isto kotirala dosta visoko. Čini se da Kinsey također prolazi. Pretvoreno u Kinsie, dakako. Nevjera se smanjuje i iščezava, ne ostavljajući ništa ondje gdje je nekoć postojalo samopoštovanje.

– Izbezumljen je od zabrinutosti – dometnula je. –Znam da me se ne tiče, ali proveo je ovdje cijelu noć. Morala sam vam to reći.

Opazila je kako se mučim da bih se opet smjestila u krevet, pa mi je pomogla. Ocijenila sam da bi joj moglo biti dvadeset šest godina. Meni su bile dvadeset tri kad sam se udala za njega, dvadeset četiri kad je otišao. Bez objašnjenja, bez razgovora. Razvod je bio sporazuman, riješen u rekordnom roku.

– Bih li nekako mogla dobiti kolica? Morala bih do jednog pacijenta u ovom hodniku. Primljen je kad i ja.

– Gospodin Kohler. On je u sobi 306, na kraju hodnika.

- Kako je?
- Dobro. Danas poslije podne ide kući.
- Policajac koji je maloprije bio kod mene želi da porazgovaram s njim.
- Što ćemo s vašim mužem? Rekao je da će vas zadržati samo dvije minute.
- On mi nije muž – ponovih poput papagaja. Pošaljite ga. Hoćete li mi naći kolica kad on ode? Pokušam li hodati, past ću na njušku i morat ću tužiti ovu ustanovu.

Nije smatrala da sam duhovita niti joj se svidjela moja opaska o tužbi. Izašla je bez riječi. Moj muž, pomislila. sam. I to je trebalo doživjeti.

16.

Doimao se umorno... utoliko bolje, pomislila sam. Daniel je stajao uz rub moje postelje. Na licu mu se ocrtavala svaka minuta njegove četrdeset dvije godine.

– Jasno mi je da ćeš podivljati, ali liječnica je rekla da te neće otpustiti iz bolnice ako nemaš osiguranu kućnu njegu.

Osjetila sam da me prožima nešto nalik na paniku.

– Sutra će mi već biti dobro. Ne mora se nitko brinuti za mene. Maska mi je i sama ta pomisao.

– To mi je unaprijed bilo jasno. Govorim ti ono što sam čuo.– Meni to nije spominjala.

– Nije imala priliku. Bila si napola ošamućena. Razgovarat će s tobom prilikom idućeg obilaska pacijenata.

– Ne mogu me držati ovdje. To je grozno. Poludjet ću.

– To sam joj već priopćio. Htio sam samo da znaš da bih ti rado pomogao. Mogao bih te izvući odavde i smjestiti te kući. Ne bih čak morao neprestano biti uz tebe. Tvoj stan je ionako premalen za dvije osobe. Ali mogao bih svratiti dvaput na dan, da vidim imaš li sve što ti je potrebno.

– Pusti da razmislim.

Bila mi je posve jasna stupica u kojoj sam se našla. Henry nije u gradu. Rosie je na odmoru, Jonah na skijanju, istina je da bih bila sama. Objektivno, nisam se osjećala toliko snažnom. Nisam mogla natjerati tijelo da me sluša. Ostarjeli i onemoćali zacijelo osjećaju istu strepnju i očaj. Prvi put moja odlučnost nije imala nikakve veze s mogućnostima. Izmorila sam se samo pokušavajući da sjednem, pa mi je bilo savršeno jasno da kod kuće ništa neću moći napraviti sama. Ostajanje ovdje nije dolazilo u obzir. Bolnice su opasne. Ljudi načine grešku. Pogrešna krv, pogrešna terapija, pogrešni kirurški zahvati.

Daniel me pogladio po kosi.

– Učini kako želiš. Vratit ću se poslije.

Otišao je prije nego što sam se dospjela usprotiviti. Pozvonila sam u sestrijsku sobu.

- Da? – javio se metalni glas preko interfona.
- Može li gospodin Kohler u 306 primiti posjet?
- Koliko je meni poznato, može.

Glas je zvučao kao da je govorila u staru limenku.

– Mogu li dobiti kolica? Rado bih otišla do njega. Punih dvadeset minuta trebalo im je da pronađu kolica.

U međuvremenu sam postala svjesna da se borim s potištenošću kao posljedicom Olivine smrti. Prvi put sam je vidjela u srednjoj školi kad sam upoznala Ashley, ali je ubrzo nakon toga otišla. Poslije sam je više znala iz pričanja nego što sam je viđala. Bila je sestra koja je uvijek negdje: internat, Švicarska, skijanje s prijateljima u Utahu. Ne sjećam se da smo do prije dva dana izmijenile više od nekoliko površnih riječi, a ipak mi je sjela u dušu. Sad ju je smrt zgnječila kao bubu, udarcem iznenadnim kao što je stradala muha na prozorskom staklu. Učinak je bio jezovit, a šok nije blijedio. Nehotice sam prevrtala ružne slike po mislima, pokušavajući upiti konačnost. Bilo mi je jasno da se dugo neću moći osloboditi težine u grudima, ne samo zbog boli nego i zbog neizmjerne žaljenja.

Odvezla sam se kolicima niz hodnik do sobe 306. Vrata su bila zatvorena, a na hodniku je stajao Bass. Lijeno je okrenuo glavu prema meni. Bass se doimao kao lik s uljene slike iz osamnaestog stoljeća. Lice ovalno, djetinje, čelo bez bora, smeđe oči. Usta čulna, ponašanje naduto. Imao je lijepu smeđu kosu, začušljanu od sljepoočnica, poludugu i blago kovrčavu na čelu. nedostajao mu je samo aristokratski pas uz nogu pa da slika bude potpuna.

- Zdravo, Bass. Ja sam Kinsey Millhone. Sjećaš li me se?
- Kako ne.

Sagnuo se i ovlaš me poljubio u obraz. Bio je to više zvuk nego dodir. Imao je sumoran izražaj lica. Zavladao je beskrajno duga, neugodna šutnja, kad čovjek grčevito smišlja da nešto kaže. Umrla mu je sestra. Ovo nije bio trenutak za srdačnost, ali me zbunjivala nelagodnost u našem susretu.

- Gdje je Terry? Pogledao je na vrata.

– Mijenjaju mu zavoj. Uskoro će biti gotovi. Ide kući čim mu potpišu otpusnicu. Kako si ti? Čuli smo da si na istom katu.

– Dobro je. Žao mi je zbog Olive – rekoh iskreno.

– Kako je to sve zajebano! Uopće ne razumijem što se događa.

– Kako je majka podnijela taj udarac? Drži li se?

– Bit će bolje. Ona je jaka. Užasno joj je teško, ali ima čeličnu hrptenjaču. Ash je razorena. Dotučena. Ona i Olive su uvijek bile ovako. – Podigao je prekrižene prste. – A ti? Izgledaš kao da te netko premlatio!

– Dobro je. Prvi put sam ustala iz kreveta, pa se ne osjećam najbolje.

– Imaš sreće što si živa, prema onome što sam čuo.

– Puku sreću. Razmišljala sam da li da dignem omot, ali u tom trenutku stigla je Olive, pa sam pošla da joj pomognem iznijeti stvari iz auta. Jesi li odsjeo kod majke?

Kimnuo je potvrdno.

– Dopotovao sam u četvrtak navečer. Jučer je nazvala Olive da priprema proslavu. Nova godina. Sad mi se čini da je otad prošla cijela vječnost. Otišao sam u bazen, da se okupam prije nego što se odjenem, kad se uz rub pojavila Ebony. Nisam mogao dokučiti što joj je. Znaš Eb. Uvijek besprijekorno uredna, odmjerena. Sad se doimala kao furija. Podigao sam se na rub bazena, a ona mi je saopćila da je u Olivinoj kući eksplodirala bomba i da je ona mrtva. Pomislio sam da je izmislila. Prasnuo sam u smijeh. Toliko je to bilo nevjerovatno da se nisam mogao obuzdati. Tek kad *mi* je raspalila pljusku, shvatio sam da se ne šali. Što se zapravo dogodilo? Terry se ne može sjetiti, a policija ne govori mnogo.

Ispričala sam mu koliko sam mogla, zaobišavši užasavajuće pojedinosti o Olivinim ozljedama. Dok sam govorila, počela sam se tresti kao prut. Stisnula sam zube, pokušavajući da se smirim.

– Oprosti.

– Ja sam kriv. Nisam smio pitati. Nije mi bila namjera da kroz sve to prođeš još jednom.

Zavrtjela sam glavom.

– Dobro je. Ni meni nisu rekli više. Zapravo mi se čini da ovo pomaže. Praznine su ubitačne.

Pokušavala sam pronaći nit u pripovijedanju, na koju bih povješala djeliće priče. Izgubila sam noć. Sve od četiri i pol sata poslije podne bilo je izbrisano iz moje banke podataka.

Oklijevao je, a onda mi je ispričao događaje koje je on znao. Ash je otišla. Bila je na putu k Olivi da joj pomogne u pripremama za zabavu. Čim je on doznao za eksploziju, obukao se i sjeo u auto s Ebony. Stigli su u trenutku kad su Terrya stavljali u kola hitne pomoći. Mene su zamotali na nosila, a Olive je još ležala kraj grmlja, pokrivena plahtom.

Bassov izvještaj bio je tečan, poput novinskog članka. Izgovorio ga je smireno, bezbojnim glasom. Ni jednom me nije pogledao u oči. Zurila sam niz hodnik, gdje je liječnik sumorna lica saopćavao očito ružne vijesti starijem paru, jer je žena nepresano grčila ruke oko torbice u krilu.

Tad sam se prisjetila da sam vidjela Bassovo lice... jedno od onih koja su se nadvijala nada me. Tad sam već bila u šoku i neobuzdano sam se tresla, usprkos pokrivačima u koje su me umotali. Ne sjećam se Ebony. Možda su je držali vani na cesti, ne puštajući je na poprište krvoprolića. Olivino tijelo bilo je razderano u komade, koji su poput krpa snijega bili naneseni na živicu.

Rukom sam pokrivala lice obliveno suzama. Bass me tapšao u nelagodi, mrmljajući gluposti, uzrujan što me uznemirio, vjerojatno razmišljajući kako da se izvuče iz tog škripca. Provala je prošla, i ja sam se pribrala, duboko uzdahnuvši.

– Kakve su Terryeve ozljede?

– Nisu strašne. Posjekotina na čelu. Nekoliko napuklih rebara kad je odbačen u garažu. Htjeli su ga ostaviti na daljnjim pretragama, ali čini se da je dobro.

Uto se otvoriše vrata Terryeve sobe. Izašla je bolničarka noseći metalnu zdjelu punu okrvavljenih zavoja. Bila je obavijena mirisom alkohola, joda i ljepljive vrpce.

– Sad možete ući. Liječnik kaže da može kući. Dopremit ćemo mu kolica čim bude spreman za odlazak. Bass je ušao prvi. Ja sam se kotrljala iza njega. Druga bolničarka je spremala stolić do kreveta.

Terry je sjedio na rubu postelje i zakapčao košulju. Kroz prorez na košulji spazila sam mu povezana rebra i odvratila pogled. Njegovo poprsje bilo je potpuno bijelo, bez ijedne dlačice, prsni koš uzak i bez mišića. Nisu me zanimale pojedinosti njegove slabosti.

Izgledao je užasno. Tamna crta bila mu je urezana preko cijelog čela, na mjestu, gdje je rana šivana. Jedan zglob mu je bio zavijen, zbog opekline ili možda posjekotina. Lice mu je bilo na smrt blijedo, tamna kosa raščupana. Doimao se skvrčen, kao da ga je Olivina smrt smanjila. Na vratima se pojavila i Ebony. Letimičnim pogledom obuhvatila je situaciju u sobi. Zastala je, čekajući da bolničarka završi posao. Prostorija je postala nepodnošljivo krcata. Osjetila sam potrebu za svježim zrakom.

– Vratila sam se u hodnik. Ebony me slijedila sve do prostora za posjetitelje, malog udubljenja u hodniku, sa zelenim trosjedom i dva naslonjača, umjetnom palmom i pepeljarom. Sjela je i počela prekapati po torbi trežeći cigarete. Zapalila je i povukla kao da uvlači kisik. Doimala se savršeno pribrana, ali bilo je očito da je bolnička atmosfera uznemiruje. Odsutno je pokupila komadić pepela s krila.

– Ne shvaćam baš ništa od svega ovoga – izgovorila je osorno.
– Tko bi htio ubiti Olive? Ona nikad ništa nije učinila.

– Nije Olive bila meta, nego Terry. Omot s bombom bio je naslovljen na njega.

Ebony me ošinula pogledom. Na mrtvački blijedom licu pojavile su se jedva zamjetne mrlje rumenila. Ruka sa cigaretom se trznula, mimo njezine volje, a pepeo joj se stresao u krilo. Naglo je ustala i otresla ga.

– To je smiješno! – prosiktala je. – Policajci su rekli da od omota nije ostalo ništa kad ga je raznijela bomba. Nervozno je ugasila cigaretu.

– Ipak jest. Osim toga, vidjela sam omot svojim očima. Na njemu je bilo ispisano Terryevo, a ne njeno ime.

– Ne vjerujem.

Iz opuška se dizala tanka nit dima. Ponovo je navalila na nj sve dok nije potpuno zgnječila ostatak cigarete.

– Ja ti samo kažem ono što sam vidjela. Olive je mogla biti meta, ali omot je bio naslovljen na njega.

– Dovraga! Taj govnar! Nećeš mi reći da je Olive umrla zato što je podigla omot umjesto njega!

Oči joj se napuniše suzama. Borila se svim silama da sačuva vlast nad sobom. Ustala je i počela nervozno šetati.

Malo sam okrenula kolica i krenula za njom.

– Tko je govnar, Ebony? Na koga si mislila?

– Ni na koga. Oprosti. – Sjela je isto tako naglo kao što je ustala i oba je dlana pritisnula na oči. – Nije mi ni palo na um. Pomislila sam da ju je netko htio ubiti, što je samo po sebi grozno, ali ako je stradala zabunom... gospode! Barem se nije mučila. Kunu se da je smrt bila trenutačna.

S usana joj se ote bolan jecaj. Samo jedan. Sklopila je ruke ispred usta i počela teško disati u dlanove.

– Znaš li tko ju je ubio?

– Dabome da ne znam! Nemam blage veze! Za kakvo me to čudovište držiš? Moja rođena sestra...

Bijes je iznenada iščezao, i ona je iskreno zaplakala. Htjela sam joj vjerovati, ali nisam mogla. Bila sam iscrpljena, previše tijesno vezana za događaje da bih mogla razlučiti istinu od laži. Podigla je lice obliveno suzama.

– Olive mi je rekla da neće glasati s tobom –izgovorila sam, stavljajući je na kušnju.

– Ti si zvijer! – vrisnula je. – Kako se usuđuješ! Makni mi se s očiju!

Na hodniku se pojavio Bass, promatrajući me uputnim pogledom. Pomaknula sam kolica i počela se udaljavati niz hodnik. Kroz otvorena vrata netko je zapomagao. Prozirna plastična cijev visjela je ispod plahte i ulazila u golemu posudu ispod kreveta. Mokraća je podsjećala na limunadu.

Olive je obično unosila poštu u kuću. Vidjela sam da ju je i dan ranije nehajno bacila na stolić u predvorju. Možda je ona bila žrtva s predumišljajem, bez obzira na to što je omot bio naslovljen na njega. Zaista se nisam mogla sjetiti uz koga mi je rekla da namjerava pristati u borbi za prevlast između Ebony i Lancea. Možda je on to učinio kao upozorenje ostalima da lakše donesu odluku.

U sobi me dočekala Darcy.

– Andy je nestao – izgovorila je kratko.

17.

Udobno sam se smjestila u krevetu dok mi je Darcy pričala najnovnije događaje. Dan prije toga, Andy je uletio u ured oko deset sati. Mac je, naime, tražio da se radi do petnaest sati, bez obzira na Staru godinu. Andy je imao dogovoren poslovni objed i nakon toga sastanak s jednim od potpredsjednika kompanije u četrnaest sati. Prema Darcynom dojmu, Andy je bio u panici. Pokušala mu je predati telefonske poruke, ali ju je prekinuo, odjurio u svoju sobu i počeo mahnito trpati osobne stvari u kovčežić. Nakon toga je nestao.

– Ne mogu ti opisati riječima. Nikad prije se. nije ponašao tako.

– Možda je bolestan.

– Ne nalazim drugo objašnjenje. Bilo kako bilo, nismo ga više vidjeli do kraja radnog vremena. Kopkalo me što je s njim, pa sam sjela u auto i odvezla se k njemu.

– U Elton?

– Pa, da. Kažem ti da sam se zabrinula za njega. Uistinu je pokupio svoje stvari, pa sam htjela doznati što mu to znači. Nisam vidjela njegov automobil parkiran nigdje u blizini stana, pa sam se uspela gore i zavirila kroz prozor. Unutra je bio svinjac, a nestalo je i pokućstvo. Možda je u dnevnoj sobi bio stol za kartanje, ali to je bilo sve.

– Drugog i nema. Čini se da ga je Janice dobro operušala, a sad traži još.

– Može se derati kao jarac, Kinsey. Čovjek je nestao.

– Njegov prvi susjed je vidio da zavirujem, pa je izašao da me upita što hoću. Rekla sam mu istinu. Kazala sam da radim s Andyem i da smo zabrinuti za njega, jer je izletio iz ureda ne kazavši nam što ćemo s dogovorenim sastancima. Čovjek me uvjeravao da je još jučer vidio Andyja kako silazi niza stube, tegleći teške kovčege. Oko devet i pol. Zacijelo je odmah poslije toga došao u ured, pokupio svoje stvari i nestao u nepoznatom smjeru. Sinoć sam ga zvala kući svakih nekoliko sati i jutros ponovo. Javlja mi se samo telefonska automatska sekretarica.

Zamislila sam se.

– Jesu li novine donijele izvještaj o Olivinoj smrti?

– Ne do jutros, a tad je već bio otišao. Osjetila sam val snage, dijelom od uznemirenosti, dijelom od strepnje. Odgurnula sam pokrivač i prebacila noge preko ruba postelje.

– Moram izaći odavde.

– Smiješ li ustati?

– Dabome. Nema problema. Pogledaj u ormar i provjeri je li mi Daniel donio što za obući. Zelena večernja haljina je nestala. Vjerojatno su je sinoć rasporeili u ambulanti, zajedno s mojim najfinijim donjim rubljem.

– Prazan je, izuzevši ovoga. Podigla je moju ručnu torbicu.

– Sjajno. Idemo na posao! Glavno je da su mi tu ključevi, kući.

– Vjerojatno si došla autom.

– Zar smiješ otići bez dopuštenja liječnika?

– Imam ga. Danielu je dežurna liječnica rekla da mogu kući ako se ima tko brinuti o meni. A on je obećao da će to učiniti.

Darcy me promatrala s nevjericom, naslutivši da ne govorim istinu.

– Ne brini, Darcy. Izlazak iz bolnice nije kršenje zakona. Ovo nije osuda za zatvor. Ovdje sam dobrovoljac.

– A račun?

– Hoćeš li prestati da ih zagovaraš? Moje osiguranje plaća, ja im ne dugujem baš ništa. Imaju moju adresu. Pronaći će me budem li im potrebna.

Očito je nisam uspjela uvjeriti, ali je slegnula ramenima i pomogla mi da sjednem u kolica, koja je odgurnula niz hodnik prema dizalima. Jedna nas je bolničarka zabezeknuto gledala, ali sam joj mahnula rukom, pa je vjerojatno zaključila da se ne mora brinuti.

Kad smo sišle u prizemlje, Darcy mi je posudila ogrtač i ostavila me u ostakljenom predvorju, otišavši po automobil. Sjedila sam napuštena, u posuđenom ogrtaču i malim papirnatim papučama, s torbicom u krilu. Nisam znala pouzdano što bih učinila da je liječnica prošla pokraj mene. Ljudi u prolazu dobacivali su mi upitne poglede, ali nitko nije rekao ni riječ. Bolest je glupo stanje. Mene čeka posao.

U petnaest i četvrt otključala sam vrata stana, koji je već poprimio zadah ustajalog zraka i zapuštenosti. Izbivala sam samo jedan dan, a činilo se da su prošli tjedni. Darcy je ušla iza mene, s izražajem grižnje savjesti na licu kad je opazila da sam nesigurna na nogama. Sjela sam na kauč i pričekala da me prođe slabost, a onda sam krenula po odjeću.

– Što ćemo sad? – upitala me. Uvukla sam se u traperice.

– Idemo u ured, da vidimo je li Andy išta ostavio iza sebe.

Odjenula sam košulju i otišla u kupaonicu. Oprala sam zube. Moj odraz u zrcalu pokazivao je lice bez obrva, s obrazima jarkocrvenim od sunca. Vidjela sam nekoliko ogrebotina i modrica, ali ništa zabrinjavajuće. Čak su mi se svidjele sitne kovče oko lica koje je prije uokvirivala kosa. Otvorila sam ormarić za lijekove i izvukla škare. Prerezala sam vrpču i razmotala gazu na desnoj ruci da vidim što je ispod. Nisam se zgrozila. Opekline ionako brže zacjeljuju na otvorenom. Za svaki slučaj ponijela sam sredstvo protiv bolova. Sve u svemu bila sam dobro.

Navukla sam čarape i tenisice te zgrabila kaputić. U Santa Teresi obično postaje hladno čim zađe sunce, a ja nisam znala koliko dugo ću se zadržati.

Vani je bilo kao da je kolovoz, a ne siječanj. Nebo bijaše vedro, sunce visoko. Ni daška vjetra, a pločnici su bili kao solarne ploče koje su upijale sunce i pretvarale ga u nenosnu toplinu. Nigdje traga Danielu, i to mi je odgovaralo. Nedvojbeno bi se protivio načinu na koji sam napustila bolnicu. Spazila sam svoj mali VW parkiran dva ulaza dalje i u mislima sam zahvalila dovitljivu dušebrižniku koji ga je dovezao kući. Nisam još bila sposobna za vožnju, ali zgodno je znati da mi je imovina na svom mjestu.

Darcy nas je odvezla u ured. Ulice su bile gotovo prazne. Cijelo poslovno središte grada činilo se napušteno kao u očekivanju atomskog napada. Parkiralište je bilo prazno, osim hrpe pivskih boca pokraj kioska kao sjećanje na Novogodišnju noć. Uspele smo se stražnjim stubama.

– Znaš li što me muči? Darcy se napola okrenula, otključavajući vrata.

– Što?

– Pretpostavimo da je u ovom Andy kriv za zataškavanje. Tako se čini, premda zasad još nemamo nikakvih dokaza, je li tako?

– Čini se.

– Ne mogu dokučiti zbog čega bi pristao na to. Uzmimo da je posrijedi velika prijevara osiguravajućeg zavoda. Uхватite li ga, dobiva doživotni zatvor. Što onda ima od toga?

– Zacijelo je mito posrijedi – Darcy će. – Ako ga je Janice prikliještala, vjerojatno mu je očajnički potrebna gotovina.

– Možda. To znači kako ga je netko poznao dovoljno dobro da može računati na njegovu potkupljivost. Andy je uvijek bio mamlaz, ali ne bih ni u snu pomislila da je nepošten.

Stigle smo do staklenih vrata poduzeća California Fidelity.

– Što misliš o svemu? – Zapitala me otključavši vrata.

Upalila je svjetlo i bacila torbicu na stolac.

– Ne znam ni sama. Razmišljala sam o tome da li se događalo još nešto. On je u izvanrednu položaju da mulja s odštetnim zahtjevima, ali svejedno je to velika opasnost. I čemu iznenadna panika? Što je krenulo krivo?

– Jamačno nije računao da će Olive nastradati. To se negdje mora uklopiti.

Ušle smo u Andyev ured. Darcy je sa zanimanjem pratila moj sistematičan pregled. Činilo se da su poslovni spisi ostali netaknuti, ali nestalo je sve što je imalo nekakve veze s njim osobno. Fotografija djece koja je stajala na njegovu pisaćem stolu, rokovnik u kožnatim koricama, adresar, čak i uokvirena priznanja koja je dobio prije nekoliko godina. Ostavio je Janiceinu sliku. Plava kosa, srololiko lice, isturena brada. Čak ni osmijeh za kameru nije uspio prikriti pakostan izražaj na njenom licu. Andy joj je potamnio jedan od prednjih zuba i nacrtao nekoliko dlaka na nosu. Proširivši joj malo nozdrve, dobio je lice nalik na prase. Potpuno odrastao Andy Motycka na taj je način izrazio svoje mišljenje o bivšoj ženi.

Sjela sam u njegovu pokretnu stolicu, razmišljajući kako da ga dokučim. Kamo bi pošao i zašto je uopće otišao tako naprasno? Je li bomba bila njegovo maslo? Darcy je šutjela, ne želeći prekidati moje i bez toga zbunjene misli.

– Imaš li Janicien telefonski broj?

– Imam, na svom pisaćem stolu. Hoćeš li da ja nazovem i priupitam zna li ona možda gdje je?

– Učini to, molim te. Smisli nekakvu izliku ako možeš i nemoj joj ništa odati. Ako ne zna da je zbrisao, zasad nemoj to previše naglašavati.

– Dobro.

Darcy se udaljila a ja sam izvukla fascikl s papirima koji sam složila iz Andyeva smeća. Bilo je potpuno jasno da je Andy zapao u teške financijske neprilike. Između Janiceine tirade zbog zakašnjelog novca za uzdržavanje i strogih opomena zbog neplaćenih računa, uokvirenih ružičastim i crvenim okvirom. Lako je bilo zaključiti pod kakvim je bio pritiskom. Ponovo sam pročitala različite verzije njegova ljubavnog pisma. Zacijelo su proveli ludu ljubavnu večer. Možda je pobjegao s njom.

Andyev stolni kalendar je ostao. Odnio je kožnati rokovnik u kojem je imao pribilježene sastanke po mjesecima, ali ovaj je ostavio. Očito je stvorio naviku da one ugovorene pribilježi na oba mjesta, kako bi njegova tajnica mogla znati gdje se kreće. Listala sam uzalud, dan po dan. U petak, 24. prosinca, zaokružio je devet sati uvečer i ubilježio slovo L. Je li to ljubljena? Nastavila sam listati unazad šest mjeseci. Inicijal se pojavljivao u redovitim razmacima.

Pokupila sam papire i krenula potražiti Darcy. Zatekla sam je usred razgovora s Janice.

– N-da. Ne, ne bih znala ništa o tome. Ne poznajem ga toliko dobro. Što vam kaže odvjetnik? Vjerojatno je to istina, samo ne znam što biste time postigli. Čujte, sad moram požuriti, Janice. Trebaju telefon.

– Da, da. Bila bih vam zahvalna, a ja ću vas obavijestiti ako nešto čujemo na ovoj strani. Uvjerena sam da je otišao samo na vikend, a zaboravio vam je reći. Hvala vam. Također. Doviđenja. Dobro.

Darcy je spustila slušalicu i duboko uzdahnula.

– Ljudi, koliko ova može pričati! Sva je sreća da sam zvala, pa se dobro istresla meni u uho. Ona je paranoična, kažem ti. Treba je doći sinoć i pokupiti djecu, ali se nije pojavio. Ona je već bila spremna za izlazak, ali je u posljednji trenutak morala promijeniti

planove. Nije nazvao ni da se ispriča, ništa. Uvjerena je da je pobjegao iz grada i namjerava nazvati policiju.

– Nikakve koristi, ako nije prošlo sedamdeset dva sata od nestanka. Vjerojatno se zatvorio negdje s tom mačkom za kojom luduje.

Pokazala sam Darcy pisma koja sam pokupila iz njegova smeća. S uživanjem sam promatrala kako se izražaj njena lica mijenja od podsmijeha u gnušanje.

– Jao meni! Bi li mu ti dopustila da te i ljubi?

– Samo ako bih se prije poprskala arsenom. Darcy nabere obrve.

– Zacijelo ima velike bazuke. Vidiš da se nije mogao prisjetiti prikladne usporedbe.

Pogledala sam preko njena ramena.

– Pa, „nogometne lopte“, ali to je prekrižio. Vjerojatno mu nije zvučalo romantično.

Darcy je vratila papire u fascikl.

– Ovo je golicavo štivo. Ma, grozno! Gadi mi se. Što ćemo sad?

– Ne znam. Odnio je adresar i rokovnik, ali ovo je ostavio.

Prolistala sam stolni kalendar i pokazala joj olovkom ubilješke razbacane po mjesecima. Vidjela sam da je uključila mozak.

– Tko zna je li ga ikad zvala ovamo. Morala je, ne misliš li?

Otvorila je gornju ladicu svog pisaćeg stola i izvukla blok s ulaznim telefonskim pozivima. Bio je to snop žuto-bijelih papira, od kojih je bijeli original davala onome na koga se poziv odnosio, a nije bio u redu. Žuta kopija ostala je u bloku. Darcy je okrenula kopije sve do prvog prosinca.

Nije nam trebalo dugo da je pronađemo.

Usporedbom bloka s pozivima na Andya i zapisa na njegovu stolnom kalendaru, došle smo na jednog stalnog pozivatelja koji je ostavio telefonski broj, ali ne ime, uvijek dan ili dva prije Andyevih dogovorenih sastanaka.. ako su to uistinu bili?

– Imate li vi ovdje mrežu telefona?

– Sumnjam. Imali smo je, ali već je mjesecima nisam vidjela.

– Imam ja prošlogodišnju u svom uredu. Da vidimo tko se krije iza ovog telefonskog broja. Možemo se samo nadati da nije službeno.

Izvukla sam ključeve iz torbice, zaboravivši na Darcy.

– Morala si vratiti ključeve – izgovorila je s blagim prigovorom.

– Zaista? Nisam to znala.

Otključala sam vrata i prišla ormaru. Iz donjeg pretinca izvukla sam mrežu. Telefonski broj je, barem u prošloj godini, pripadao Lorraine Wilding.

– Vjeruješ li da je to ona? – uzbuđeno upita Darcy.

– Znam dobar način da to otkrijem.

Navedena adresa bila je udaljena samo dva bloka od mog stana, bolje u blizini plaže.

– Jesi li ti uistinu dobro? Ne čini mi se da bi smjela ovako jurcati uokolo.

– Ne strepi! Dobro sam.

Istina je bila da se nisam osjećala tako sjajno, ali nije mi padalo na um da prilegnem dok ne raščistim nekoliko sitnica. Jurcala sam na adrenalinu pouzdanom izvoru energije. Kad se iscrpi, onda je zlo, ali zasad se činilo boljim da sam u pokretu.

18.

Zatražila sam da me Darcy iskrca. Razgovore uvijek radije vodim sama, pogotovu kad ne znam s kim imam posla. Ljudi lakše nalaze zajednički jezik kad nema svjedoka, ima više prostora za pregovore ili čak za suradnju.

Stambena zgrada bila je u španjolskom stilu, vjerojatno negdje iz tridesetih godina. Krov od crvenog crijepa poprimio je boju hrđe, a štukatura je od blještavo bijele postala sivkasta. Drveni kapci obojeni u tamnosmeđe krasili su prozore. Veranda je bila hladna i vonjala je na vlagu.

Zakucala sam na vrata stana D. Na ulici nisam vidjela Andyev automobil, što ne znači da nije ovdje. Nisam imala pojma što ću reći ako se na pragu pojavi on. Bilo je skoro osamnaest sati. Netko je spremao večeru, jelo s lukom i celerom i maslacem. Vrata se otvoriše. Lecnula sam se od iznenađenja. Andyeva žena iznenađeno je zurila u mene.

– Janice? – protisnula sam u nevjerici.

– Ja sam Lorraine – progovorila je. – Vi vjerojatno tražite moju sestru.

Čim je progovorila, sličnost se počela gubiti. Bila je negdje na pola puta između četrdeset i pedeset i ljepota je upravo počela kopniti. Imala je plavu kosu kao Janice i istu isturenu bradu, ali oči su joj bile krupnije, a usta punija. Kao i tijelo. Bila je moje visine, barem pet kilograma teža, ali posve očito u kojem dijelu tijela. Imala je smeđe oči, potcrtane crnom olovkom, i lažne trepavice guste poput kistova. Nosila je bijele kratke hlače i grudnjak. Noge su joj nekoć imale lijep oblik, ali su omlohavile bez vježbanja.

Andy je zacijelo bio u sedmom nebu. Poznajem muškarce koji se uvijek iznova zaljubljuju u isti tip žena, ali sličnosti obično nisu toliko očite. Ova je bila zapanjujuća. Razlika je bila da je Lorraine bila pohotna, dok je bivša gospoda Motycka imala sklonosti ka sitničavosti, pakosti i ravnodušnosti. Sudeći po Andyevim pismima, Lorraine je slobodnije izražavala svoja čuvstva nego Janice ikada.

Činila mu je takve stvari da je dobijao štucavicu. Zanimalo me je li ta pustolovina s Lorraine počela prije ili poslije njegova razvoda. Ovako ili onako, veza je bila opasna. Kad bi Janice to doznala, lijepo bi to znala naplatiti. Mozgom mi je na trenutak proletjela pomisao kako je netko to mogao iskoristiti da osigura njegovu suradnju.

– Tražim Andya – rekoh.

– Koga?

– Andya Motycku, vašeg šurjaka. Ja sam iz osiguravajućeg zavoda u kojem je zaposlen.

– Odakle vam pomisao da bi bio ovdje? On i Janice su razvedeni.

– Dao mi je ovu adresu za slučaj da ga hitno zatrebam.

– Tako?

– Zašto bih inače bila ovdje? Promatrala me sumnjičavim pogledom.

– Koliko dobro poznajete Janice? Nehajno sam slegnula ramenima.

– Ne osobito. Vidjela sam je na uredskim proslavama prije nego što su se razišli. Kad ste otvorili vrata, u prvi mah sam pomislila da je ona, toliko ste slične.

– Zbog čega trebate Andya?

– Jučer je nestao i čini se da nitko ne zna kamo. Kao da je propao u zemlju. Je li vama štogod rekao?

– Pa baš i nije.

– Smijem li ući? Možda ćemo udruženim snagama dokučiti što se događa.

– Dobro – pristala je nevoljko. Nadam se da je dobro. Nikad nije spomenuo da je ikome dao ovu adresu. Povukla se i propustila me u stan. Malen, opločen hodnik se sa dvije stube spuštao u prostrani dnevni boravak. Stan se doimao kao da je pokućstvo unajmljeno. Sve je bilo potpuno novo, lijepo i bezlično. Trideset centimetara visoko živo novogodišnje drvice ukrašeno bombonima stajalo je na stoliću od mjedi i stakla, kao jedini znak nedavnih blagdana.

Lorraine je isključila televizor i pokazala mi rukom stolac. Sjela je i ona, ali je prije povukla hlačice da joj se šav ne zabije u

stražnjicu.

– Odakle poznajete Andya? Jeste li spomenuli da radite za njega?

– Ne za njega, nego u istoj kompaniji. Kad ste ga posljednji put vidjeli?

– Prije tri dana. U četvrtak uvečer razgovarali smo telefonom. Na Staru godinu trebalo je da uzme djecu, pa ga ionako ne bih vidjela do sutra uvečer, ali on se uvijek javi telefonom, bez obzira na to što se događa. Budući da to nije učinio do jutros, odvezla sam se do njegova stana, ali ga nisam našla. Zašto vam je potreban na samu Novu godinu?

Pridržavala sam se istine koliko god sam smjela, objašnjavajući da je otišao u petak ujutro, ne kazavši nikome kamo.

– Hitno nam je potreban jedan njegov materijal. Je li vam išta poznato o odštetnom zahtjevu na kojem je radio?

– Prije tjedan dana izbio je požar u tvornici *Wood/Warren* i on je, čini mi se radio na nekim papirima. Zavladao je neugodna šutnja u kojoj sam gotovo vidjela spuštanje zavjese između nas.

– Oprostite, što me zapravo pitate?

– Je li vam govorio nešto o tom slučaju?

– Kako ste rekli da se zovete?

– Darcy. Radim kao tajnica. Čini mi se da smo u nekoliko navrata razgovarale telefonom.

Držanje joj je postalo oprezno i suzdržano.

– Ah, tako. No, Darcy, on sa mnom ne razgovara o poslu. Znam samo da voli kompaniju u kojoj radi i da savjesno obavlja svoj posao.

– Oh, nedvojbeno. On je isto tako voljen i cijenjen kod nas, pa smo se utoliko više zabrinuli zbog toga što je otišao bez pozdrava. Pomislili smo da je možda iskrsnuo kakav obiteljski problem. Nije li možda spomenuo da namjerava otići iz grada na nekoliko dana?

Odlučno je zatresla glavom. Sudeći po ponašanju, bila sam gotovo uvjerenjena da je znala za bijeg. Jednako sam bila uvjerenjena da ni u bunilu to ne bi potvrdila.

– Žao mi je što vam ne mogu pomoći, ali nije mi rekao ni riječ. Zapravo, bila bih vam zahvalna da me obavijestite kad se pojavi.

Nije ni meni drago sjediti u kući i strahovati.

– Razumijem vas. Možete me dobiti na ovom broju ako me zatrebate, a ja ću vam svakako javiti čim nešto doznam.

Napisala sam Darcyno ime i svoj telefonski broj.

– Nadam se da nije u nevolji. Činilo se da je to prva iskrena primjedba koju je izgovorila.

– Vjerujem da nije.

Sad sam već bila uvjerena da ga je nešto nasmrt preplašilo, pa je pobjegao glavom bez obzira.

Imala je dovoljno vremena da prouči moje oprženo lice bez obrva.

– Ne bih htjela biti gruba, ali zar ste imali kakvu nezgodu?

– Eksplodirala mi je plinska grijalica. – Izvalila je nekoliko suosjećajnih riječi, a meni je preostalo samo da se nadam kako mi laž neće udariti u glavu. – Iskreno mi je žao što sam vam morala dosađivati na blagdan. Svakako ću vas obavijestiti ako nešto čujem o njemu.

Ustala sam, pa je ustala i ona te me otpratila do vrata.

Brzala sam kući ulicama koje su se već počele mračiti, premda još nije bilo ni sedamnaest sati. Zimsko sunce je zašlo, a s njim je pala i temperatura zraka. Bila sam posve iscrpljena. Toliko da sam poželjela noć provesti u bolničkom krevetu. Nešto vezano za čiste, bijele plahte doimalo se primamljivo. Bila sam i gladna i pozdravila bih nešto hranjivije nego što je maslac od kikirikija s krekerima. A jedino to me čekalo u kući. Danielov automobil bio je parkiran uz pločnik ispred mog stana. Zavirila sam unutra, očekujući da ću ga vidjeti kako spava na stražnjem sjedištu. Ušla sam u dvorište i zaobišla kuću sa strane. Daniel je sjedio na zidiću koji je razdvajao Henryev posjed od susjeda zdesna. S laktovima na koljenima svirao je tihu, tugaljivu melodiju na usnoj harmonici. U kaubojskim čizmama, izlizanim trapericama i kaputiću od plavog traperera doimao se kao na filmu.

– Bilo je vrijeme da se pojaviš. Zataknuo je harmoniku u džep i ustao.

– Imala sam posla.

– Uvijek radiš. Morala bi malo bolje paziti na sebe.

Otljučala sam ulazna vrata i ušla te odmah upalila svjetlo. Bacila sam torbicu na stolac i zavalila se na ležaljku.

Daniel je ušao u kuhinju i otvorio hladnjak.

– Zar ti nikad ne ideš u trgovinu?

– Zašto? Nikad nisam kod kuće.

– Neviđeno!

Izvadio je komadić maslaca, nekoliko jaja i paketić sira koji je pocrnio od starosti. Promatrala sam ga kako revno i s nevjericom pretražuje kuhinjske ormariće, izvačeći tu i tamo nešto jestivo, ali sumnjiva vijeka trajanja. Izvalila sam se s glavom na rukohvat leželjke i nogama podignutim na naslon. Odvikla sam od se zajedljivog tona razgovora i nisam mogla smisliti trunak ljutnje. Preda mnom je bio čovjek kojeg sam nekoć voljela i premda su osjećaji izblijedjeli, stanovita prisnost je ostala.

– Kako to da ti stan zaudara na smrdljive noge? Već je rezuckao luk, žustrim, vještim kretnjama. Na isti je način svirao klavir, nehajnošću znalca.

– To je moja paprat! Dobila sam je na dar. Dohvatio je vrećicu slanine, otvorio je i sumnjičavo njuškao sadržaj.

– Tvrda je kao sušena govedina.

– Barem dulje traje.

Bespomoćno je slegnuo ramenima i izvukao posljednja tri komada slanine. Zveknuli su kad ih je spustio u tavu.

– Jedna od prednosti odricanja od droge jest u tome da čovjek opet ima osjećaj okusa. Pušiš li, uvijek ti se čini da jedeš najbolji moguć obrok. To čovjeku dobro dođe u besparici ili na putu.

– Jesi li se zaista izliječio?

– Bojim se da jesam. Prestao sam pušiti, piti kavu. Povremeno popijem, pivo, ali vidim da ga ti nemaš. Išao sam sa seanse u klub antialkoholičara pet puta na tjedan, ali mi je nakraju pozlilo od trabunjanja o višim silama.. Nema sile više od heroina, ja ti kažem.

Počela sam drijemati. On je pjevušio potihom neku melodiju koje sam se sjećala negdje u magli, a sad se miješala sa mirisom slanine i jaja. Postoji li ugodniji miris od večere koju je pripremio netko drugi?

Blago me prodrmao. Otvorila sam oči i spazila omlet na zagrijanom tanjuru koji mi se spustio u krilo. Odmah sam živnula.

Daniel je prekrižio noge i sjeo na pod. Jeo je i pričao.

– Tko živi u kući?

– Moj stanodavac, Henry Pitts. Otputovao je u Michigan.

– Jesi li u kakvoj bliskoj vezi s njim? Zastala sam između dva zalogaja.– Čovjek ima osamdeset jednu godinu.

– Ima li klavir?

– Čak mi se čini da ima. Stari, vjerojatno godinama nije ugođen. Svirala je njegova žena.

– Rado bih ga iskušao ako postoji način da uđemo. Držiš li da bi mu to smetalo?

– Nimalo. Imam ključ. Mislio si večeras?

– Sutra. Večeras još moram skoknuti na jedno mjesto.

Svjetlo mu je padalo na lice pod nezgodnim kutom, otkrivajući mreže bora oko njegovih očiju. Daniel je živio pretjerano revno u svakom pogledu, i to se ogledalo na njegovu licu. Doimao se oronuo, ispijenost se pokazivala na licu.

– Ne mogu pojmiti da si ti privatni istražitelj. Meni je to neshvatljivo. Posao se u biti ne razlikuje mnogo od policijskog. Jedino što nisam u činovničkom sistemu. To je prednost. Ne moram nositi uniformu i bušiti prisutnost na radu. Plaćena sam više, ali ne tako redovito.

– Nije li posao opasniji? Ne sjećam se da te u ono vrijeme, dok si radila u policiji, itko pokušao raznijeti bombom.

– Pokušali su sve drugo. Svaki put kad zaustaviš nekoga u prometu, pitaš se je li automobil ukraden, nosi li vozač pištolj. Još su gora nasilja u kućama. Pijanci, narkomani, silovanje. Neprestano nosiš glavu u torbi. Pokucaš na vratima i nikad ne znaš što te čeka.

– Kako si se uplela u ubojstvo?

– Nije počelo s tim. Uzgred, ti poznaješ tu obitelj.

– Zaista?

– Woodovi. Sjećaš li se Bassa Wooda? Oklijevao je.

– Površno.

– Smrtno je stradala njegova sestra Olive. Daniel je spustio tanjur.

– Kohlerova žena je njegova sestra? Nisam imao pojma. Što se zapravo dogodilo?

Ukratko sam mu ispričala sve što sam znala. Da sam imala klijenta, ne bi od mene izvukao ni riječ, ali u ovom slučaju nije mi mogao naškoditi. Čak sam se dobro osjećala, jer mi se pružila prilika da razmišljam naglas i povezujem neke činjenice. Daniel je bio sjajan slušač. Podsjetila sam se na stara, dobra vremena kad smo satima pripovijedali o svemu i svačemu.

Naposlijetku je zavladala šutnja. Osjećala sam hladnoću i neobičnu napetost. Posegnula sam za pokrivačem i pokrila noge.

– Zbog čega si me napustio, Daniele? Nikada to nisam mogla shvatiti.

– Nisi u pitanju bila ti, malena – odgovorio je nastojeći da zadrži bezbrižnost. Ništa osobno.

– Je li postojala druga?

Vrpoljio se u nelagodi, lupkajući vilicom po rubu tanjura.

– Rado bih ti dao odgovor, Kinsey. Nije riječ o tome da te nisam želio. Nešto drugo sam želio više. To je sve.

– Što?

– Bilo što. Sve što mi život pruža.

– Ti nemaš ni trunke savjesti, je li? Oborio je pogled.

– Nemam. Zato smo bili loš par. Ja nemam savjesti uopće, a ti je imaš previše.

– Ne, nije tako. Da sam imala savjest, ne bih ispričala toliko laži.

– Ah, da. Imaš pravo, sad se sjećam. Ipak smo, dakle, imali nešto zajedničko.

Podigao je pogled prema meni. Sledila sam se od izražaja tih očiju, bistra i prazna. Sjećala sam se koliko sam ga željela. Sjećala sam se kako sam s ljubavlju gledala to lice, pitajući se može li ijedan muškarac biti ljepši. Iz nekog neobjašnjiva razloga ja od ljudi koje poznajem nikad ne očekujem nadarenost ili sposobnost. Upoznali su me s Danielom, ali nisam obraćala pažnju na njega sve dok ga nisam čula kako svira. Dok sam se osvijestila, bila sam upecana.

Promeškoli sam se. Odjednom me obuzela nelagoda. Kao da je to muževno tijelo isparavalo seksualni zov, koji mi je opijao nosnice poput nenametljiva ali prisutna mirisa dima. Čak i nakon osam godina još je imao moć da čini ono što mu je najbolje polazilo za rukom... da zavodi. Pročistila sam grlo, boreći se da razbijem čaroliju.

– Kakva je priča s tvojom liječnicom?

– Nema tu priče. Ona je psihijatar. Uvjerena je da me može srediti...

– Je li ovo dio terapije? Da se pomiriš sa mnom?

– Svi mi gajimo iluzije. Ovo je jedna od njezinih.

– Je li zljubljeni u tebe?

– Sumnjam.

– Vjerojatno ste tek počeli surađivati. Licem mu preleti osmijeh, ali neveseo, kao da sam dotakla neku staru ranu. Sad je on bio zamjetno unespokojen. Počeo je pogledati na sat.

– Moram ići – izgovorio je naglo.

Pokupio je oba tanjura i pribor, te je sve odnio u kuhinju. Po staroj navadi prao je i čistio za sobom dok je spravljaio jelo, tako da na kraju nije imao mnogo posla. Otišao je prije devetnaest sati. Čula sam rondanje i brektanje njegova motora sve dok se nije udaljio.

Stan je ostao nekako neobično pust. Tih.

Zaključala sam vrata. Okupala sam se, pazeći da ne smočim opekline. Zamotala sam se u pokrivač i ugasila svjetlo. Boravak s njim vratio je bol u jednom neobičnom obliku, kao dokaz drevnog čulnog života, okaminu. Proučavala sam osjećaje kao da promatram neku neviđenu podvrstu, iz znatiželje, ako ništa drugo. Brak s narkomanom gotovo je sasvim ravan posvemašnjoj osamljenosti. Dodajte k tome kroničnu nevjeru i rezultat su brojne besane noći.

Daniel Wade me dobro naučio vrijednosti samoće. Ono što trpim sada, nije ni izdaleka nalik na samoću koju sam osjećala uz njega.

19.

Ispraćaj Oliveinih posmrtnih ostataka obavljen je u nedjelju u četrnaest sati. Pristup je bio ograničen na obitelj i nekoliko bliskih prijatelja. Sjedila sam u dnu prostorije ne želeći da se miješam. Opazila sam kako se nekoliko ljudi gurka i okreće da me pogleda, kao da sam postala slavna osoba time što sam odletjela u zrak s njom. Ebony, Lance i Bass ostali su savršeno pribrani. Ash je plakala kao i njena majka. Terry je sjedio sam u prvom redu, nagnut naprijed, s glavom među rukama.

Poslije smo se okupili u malom dvorištu ispred mrtvačnice, gdje smo posluženi pjenušcem i malim sendvičima. Sve je bilo pristojno i dostojanstveno. Vrzerala sam se oko žalobnika, hvatajući djeliće razgovora. Neki su razglabali o stanju na burzi, neki o najnovijim automobilima, jedni o razvodu, zajedničkim znancima koji su bili u braku punih dvadeset šest godina. Od onih koji su uopće spominjali Olive Wood Kohler, neki su izražavali uobičajeno suosjećanje, a skloni ogovaranju već su počeli svoje.

- ... on se nikad više neće oporaviti od gubitka. Bila mu je sve...
- ... platila je sedam tisuća dolara za onaj ogrtač...
- ... jadnik. Obožavao je tlo po kojem je hodala, premda se u to nisam uvjerio osobno...
- ... tragedija... tako mlada...

Našla sam Ash kako sjedi na klupi od lijevanog betona blizu ulaza u mrtvačnicu. Bila je blijeda i ispijena, njena svijetlocrvena kosa bila je prošarana preranim sjedikama.

Pogledom sam zaokružila po skupu.

- Što je s Ebony? Ne vidim je.
- Otišla je odmah poslije obreda. Gospode, toliko je hladna. Sjedila je ondje poput stijene, ne ispustivši ni suzu.
- Bass kaže da je bila izvan sebe kad je doznala vijest. Sad se pribrala, što je vjerojatno primjerenije njezinu načinu života. Je li bila bliska s Olive?
- Uvijek sam mislila da jest. Sad više nisam uvjerena u to.

– Pusti to, Ashley. Ljudi različito podnose bol. Jednom sam prisustvovala sprovodu na kojem se žena upisala u gaće od smijeha. Pokapali smo njezina sina jedinca koji je stradao u prometnoj nesreći. Poslije je hospitalizirana zbog duboke depresije, ali tad se to nipošto nije dalo naslutiti.

– Može biti. – Pogled joj je lutao po dvorištu. – Terrya je ponovo zvala ona žena.

– Lyda Case?

– Pretpostavljam da je ta. I dalje mu prijete.

– Je li zvao policiju?

– Ne vjerujem. Zvala je malo prije nego što smo izašli iz kuće da dođemo ovamo. Vjerojatno nije imao priliku.

Opazila sam Terrya u razgovoru s nekim čovjekom. Kao da je osjetio moj pogled, okrenuo se i pogledao me.

– Odmah ću se vratiti – rekla sam Ash.

Terry je nešto promrljao i odvojio se od sugovornika.

Pogled na njega bio mi je isto kao da sebe vidim u zrcalu... iste modrice, isti izbezumljen pogled. Bili smo povezani kao ljubavnici poslije traume koju smo proživjeli. Nitko drugi nije mogao znati kako smo se osjećali u trenutku kad je bomba eksplodirala.

– Kako si? – upitao je tihim glasom.

– Ash mi kaže da je zvala Lyda Case. – Terry me uhvatio za ruku i poveo ustranu.

– Stigla je u grad. Želi se sastati sa mnom.

– Koješta! Ne dolazi u obzir – šapnula sam. Terry me pogledao zbunjeno.

– Znam da zvuči suludo, ali kaže da ima obavještenja koja mogu pomoći.

– Ne sumnjam. Vjerojatno u kutiji koja prasne čim je digneš.

– I ja sam reagirao tako. Kune se da nema nikakve veze s Olivinom smrću.

– Povjerovao si joj?

– Na neki način jesam.

– Hej, ti si mi rekao da ti je prijete. Dobrano te uplašila, a sad se ponovo javlja. Ako ti nećeš zvati poručnika Dolana, učiniti ću to ja.

Vjerovala sam da će se usprotiviti, ali on je samo uzdahnuo:

– Kako hoćeš. Znam da je to jedina razumna stvar. Ja još ne mogu misliti, sve mi je mutno.

– Gdje je odsjela?

– Nije mi rekla. Želi da se sastanemo u šest kod rezervata za ptice. Hoćeš li doći i ti? Za tebe je pitala poimence.

– Zašto ja?

– Nemam pojma. Rekla je da si doletjela u Teksas samo radi razgovora s njom. Ne mogu vjerovati da to nisi spomenula kad smo razgovarali o njoj.

– Oprosti, trebalo je da to učinim. To je bilo početkom tjedna. Tad sam još pokušala uhvatiti niti za Hughu Casea, da vidim kako se njegova smrt uklapa u cijelu priču.

– I?

– Još ne znam pouzdano. Bila bih silno iznenađena kad se ne bi uklopila. Jedino ne vidim kako.

Terry me sumnjičavo odmjerio.

– Zapravo, nikad nije dokazano da je ubijen, je li tako?

– Istina. Krajnje je nevjerojatno da bi laboratorijski materijal nestao, ako netko nije imao debelog razloga da ukloni dokaze. Možda je posrijedi ista osoba, ali ovaj put s drugim motivom.

– Odakle ti ta pomisao? Trovanje ugljičnim monoksidom ne može biti dalje od bombi. Ne misliš li da bi se momak poslužio već prokušanim načinom kad mu je tako sjajno uspio prvi put? Slegnula sam ramenima.

– Je znam. Da je riječ o meni, učinila bih ono što mi se čini prikladnim. Ali s ovim se ne možemo zafrkavati sami.

Spazila sam da je Terry prikovao pogled za nekog iza mojih leđa. Okrenula sam se i ugledala Bassa. Doimao se starim. Svi su ostarjeli od Olivine smrti, ali na Bassovu licu te su crte bile najuočljivije... nešto natečeno oko očiju, nešto nadureno oko usana. Imao je jedno od onih dječaćkih lica koja se ne prepuštaju dubokim osjećajima. Na njemu se patnja doimala kao trenutačna mrzovolja.

– Odvest ću majku kući – rekao je.

– Dolazim odmah. – Čim se Bass udaljio, Terry se ponovo okrenuo prema meni. – Želiš li ti obavijestiti poručnika Dolana ili ću to učiniti ja?

– Ja ću. Bude li ikakvih problema, obavijestit ću te. U protivnom ćemo se naći kod rezervata za ptice u šest. Stigla sam kući u petnaest i trideset pet minuta, ali mi je trebao pun sat da uđem u trag poručniku Dolanu koji je itekako bio zainteresiran za razgovor s Lydom Case. Rekao je da će doći onamo u sedamnaest sati u neoznačenu automobilu, za slučaj da možda ima kakvih hirova vezanih uz razgovor s policijom.

Unekoliko sam dijelila Terryevu obzirnost. Zaista mi je bilo teško povjerovati da bi Lyda bila odgovorna za podmetanje bombe, a da ne govorim o smrti njena muža prije dvije godine. Usprkos njenim optužbama i suludoj prijetnji Terryu, nije se doimala kao ubilački tip. Ubojice su me, doduše, svaki put iznova uspijevale iznenaditi, pa pokušavam ne uopćavati stvari. Možda je bila samo to što je navodila... osoba s informacijom koja bi mogla pomoći.

Sunce je gotovo zašlo kad sam stigla na mjesto susreta. Rezervat za ptice je prirodno utočište u blizini obale, načinjeno da se sačuvaju guske, labudov i druge pernate životinje. Golemo jezero nepravilna oblika u neposrednoj je blizini zoološkog vrta, okruženo je travnatim površinama kroz koje je usječena biciklistička staza. Na jednom kraju je parkiralište.

Ušla sam na parkiralište i stala. Izašla sam iz automobila. Galebovi su u neuhvatljivim plesnim figurama obigravali nebom. Nebo se zasivilo kao da će nevjeme. Laknulo mi je kad se Dolanov automobil parkirao pokraj mogeg. Dokono smo čavrljali dok nije stigao i Terry, a onda smo svi troje čekali. Lyda Case nije došla. U dvadeset i petnaest napokon smo odustali. Terry je pribilježio Dolanov broj rekavši da će mu se javiti ako nešto dozna. Bili smo pomalo razočarani, jer smo se svi troje nadali velikoj pomoći. Činilo se da je i Terryu ovaj izlazak dobro činio. Moglo se pretpostaviti da će teško podnijeti prvu noć u kući. Petak je noć proveo u bolnici i s punicom, dok su stručnjaci za eksploziv završili istragu na mjestu događaja, a zidarska ekipa dogradnju prednjeg zida.

Osjećaj sjete obuzeo je i mene. Novogodišnji praznici i ukop vrlo su loša mješavina. Sredstva protiv bolova koja sam uzimala umrtvila su mi moždane vijuge i na neki su me neprihvatljiv način odsjekla od stvarnosti. Našla sam parkiralište šest kuća dalje. Danielov automobil bio je parkiran ispred mog stana, a on je stajao naslonjen na ogradu. Pokraj nogu mu je bila papirnata vrećica s ručkama, iz koje je poput palice za bejzbol virilo francuski kruh.

– Već sam pomislila da si otputovao – rekoh bez pozdrava.

– Razgovarao sam s prijateljem. Čini se da ću ostati još nekoliko dana.

– Jesi li pronašao prenoćište?

– Nadam se. U blizini je mali hotel u kojem će kasnije imati slobodnu sobu. Neki gosti odlaze.

– Odlično. Možeš odnijeti svoje stvari.

– Učinit ću to čim budem znao zasigurno.

– Što je to? – upitala sam uprijevši prst u vrećicu. Spustio je pogled.

– Piknik. Računao sam da ću i svirati klavir.

– Otkad si ovdje?

– Od šest. Jesi li dobro? Doimaš se iscijeđenom.

– Tako se i osjećam. Uđi. Nadam se da imaš vino. Baš bi mi prijalo.

Odljepio se od ograde i podigao vrećicu. Završili smo na podu u Henryevoj dnevnoj sobi. Daniel je donio dvadeset pet svijeća. Rasporedio ih je po cijeloj sobi tako da mi se činilo da sjedim usred rođendanske torte. Imali smo vina, sira, pečena mesa, hladnih salata, maline i kolač veličine frizbija. Zapala sam u ugodnu omamljenost koju nosi sitost, ispružila se na sagu i slušala kako Daniel prebire po klaviru. Daniel nije svirao, nego otkrivao glazbu. Završio je klasični klavir, pa je s lakoćom izvodio Chopina, Liszta, Bacha, bez napora prelazeći u improvizacije.

Iznenada je utihnuo. Otvorila sam oči i pogledala ga. Lice mu je odražavalo prijatnju. Nehajno je dotakao tipku.

– Gotovo je. Nemam ga više. Prestao sam sa drogama, a s njima je otišla i moja glazba.

– O čemu govoriš? – zapitala sam i sjela.

– Čula si. Morao sam se odlučiti na taj korak, ali sve je to sranje. Mogu mirno živjeti bez droge, malena, ali ne i bez glazbe. Nisam sročan tako.

– Zvučalo je krasno. Divno sviraš.

– Što ti znaš o tome, Kinsey? Nemaš pojma. To što si čula bila je tehnika. Bez duše. Jedino vrijeme kad palim sve oko sebe jest kad sam pod drogom. Ovo ne vrijedi pišljiva boba. Poluživo. Ali kad me prožme vatra i dajem sve od sebe... To se ne radi polovično. Sve ili ništa.

Tijelo mi se polagano kočilo.

– Što to govoriš? Glupo pitanje, znala sam.

Oči su mu zasjale. Stisnuo je palac i kažiprst blizu usana i počeo uvlačiti zrak. To je činio uvijek kad se spremao zamotati travu. Spustio je pogled na podlakticu i stisnuo šaku.

– Ne čini to – rekoh.

– Zašto?

– Ubit će te.

Prezrivo je zatresao glavom.

– Zašto da ne živim kako hoću? Ja sam sotona. Ja sam zao. Dosad si se u to već mogla uvjeriti. Nema te stvari na svijetu koju nisam kadar učiniti samo za taj silan užitak... samo da ostanem budan. Jebe mi se! Htio bih opet letjeti, znaš? Htio bih se osjećati dobro. Reći ću ti nešto o urednom i čestitom životu... vraški je dosadan. Ne znam kako ti s njim izlaziš nakraj. Ne znam kako se još nisi objesila.

Zgužvala sam papirnate ubruse i gurnula ih u vrećicu, pokupila papirnate tanjure, plastične posude, praznu bocu od vina, kartonske posude. Daniel je sjedio na klupici ispred klavira s rukama opuštenim u krilu. Sumnjala sam da će doživjeti četrdesettreću.

– Jesi li se zbog toga vratio? – zapitala sam. – Da mi to kažeš? Što hoćeš od mene, dopuštenje? Pristanak?

– Da, to bih želio.

Počela sam gasiti svijeće, puštajući da se tama poput dima vuče po rubovima sobe. Ne može se čovjek nadmudrivati s ljudima koji su

zaljubljeni u smrt.

– Izlazi iz mog života, Daniele! Učini mi samo to.

20.

U ponedjeljak sam ustala u šest sati i obavila mukotrpno, usporeno trčanje svoje uobičajene rute. Bila sam u lošem stanju i nije mi bilo mjesto na Stazi, ali nisam mogla drugačije. Ovo su bili najodvratniji praznični dani u mom životu. Na sreću, već je bio treći siječnja i život se pomalo vraćao u kolotečinu. Možda će Rosie otvoriti potkraj dana, a možda će se i Jonah vratiti iz Idaha. Henry će doputovati u petak. Trčala sam ne mareći za bolno tijelo, za činjenicu da sam ostala bez poslovnog prostora i da mi nad glavom još visi oblak sumnje.

Dok sam dotrčala u svoje susjedstvo, već sam imala osjećaj da je otplavio dio moje napetosti. Kinsey Millhone, vječni optimist. Trčala sam sve do Henryevih vrata, a onda sam nekoliko minuta hodala gore – dolje, hladeći se i hvatajući zrak.

Danielov automobil je iščezao. Na njegovu mjestu bilo je vozilo koje nisam vidjela prije neprepoznatljivo ispod svijetloplave navlake. Parkiranje izvan ulice je zabranjeno, a garaža u naselju ima premalo.

Lance Wood mi je telefonirao u osam sati. Buka koja se čula iza njega bila je kombinacija prometa prigušenog zatvorenim prostorom, što je upućivalo na javnu govornicu.

- Gdje si? – zapitala sam čim se predstavio.
- Na uglu u Clogateu. Čini mi se da moj telefon u uredu ima ugrađen prislušni uređaj.
- Jesi li ga dao provjeriti?
- Pa, sam ne znam kako se to radi, glupo mi je da zovem dežurnu službu.
- Mogu misliti. To je isto kao da zamoliš lisicu da pregleda kokošinjac. Odakle ti pomisao da imaš prislušivač?
- Događaju se nevjerojatne stvari. Vodim poslovni razgovor i za neko vrijeme svi bruje o tome što sam rekao. Ne mislim pritom na uredske i mjesne tračeve. Riječ je o poslovnim tajnama, razgovorima koje sam vodio s kupcima izvana, o kojima moji ljudi jednostavno ne mogu znati.

– A da posrijedi nije klasično prisluškivanje? Ljudi često slučajno upadnu u liniju.

– Ne u moju izravnu liniju. Tu nije riječ o vrhunskim tajnama, ali svi mi znamo kazati ponešto što ne bismo htjeli da se pročuje. Netko me hoće prikazati u vrlo ružnom svjetlu. Postoji li način da to provjeriš?

– Mogu pokušati. A što je sa samim telefonom? Jesi li pokušao odviti slušalicu?

– Dakako, ali nemam pojma kako izgleda unutrašnjost i što sve mora biti u njoj. Moram ti reći da ne čujem nikakvo škljocanje ili neobične šumove.

– I ne možeš ako je uređaj postavljen kako valja. Gotovo ga je nemoguće otkriti. No, uopće ne mora biti riječ o tome. Možda je cijeli ured opremljen tajnim uređajima.

– A što u tom slučaju? Može li se to uočiti?

– Katkad, uz veliku sreću. Može se kupiti i elektronski uređaj koji otkriva prisluškivače. Potražit ću ga ako se može kupiti. Daj mi nekoliko sati, pa Ćemo se naći u tvornici. Imam još neke stvari koje moram obaviti prije.

– Dobro. Hvala ti.

Cijeli sat sam tipkala bilješke i na kraju sam pričvrstila isječak iz novina o eksploziji bombe, da upotpuni moj osobni fascikl. Pokušala sam okrenuti broj Lyde Case u Teksasu, za slučaj da se javila svojoj sustanarki. Pomoglo bi mi kad bih znala gdje da je potražim u Santa Teresi.

U devet i deset zazvonio je moj telefon. Zvala je Darcy, ali govorila je kao da drži ruku ovijenu oko slušalice.

– Veliko sranje – protisnula je. Preplavilo me malodušje.

– Što je sad?

– Ako naglo promijenim temu, znat ćeš da je ušao Mac – promrmljala je. – Čula sam slučajno razgovor između njega i Jewel. Kaže da je netko upozorio murjake na skladišni inventar. Čini se da je Lance Wood sve vrijedno premjestio na drugo mjesto prije nego što je skladište izgorjelo. Inventar na temelju kojeg je podnio odštetni zahtjev, nešto je posve bezvrijedno.

– Pa to je nemoguće! Dio tih stvari vidjela sam na vlastite oči. Pregledala sam barem pet ili šest sanduka dok sam bila u obilasku.

– Vjerojatno je imao nekoliko pravih sanduka za kamuflažu... među starudijama. Bit će osuđen, Kinsey. Podmetanje požara i krivotvorenje dokumenata, a ti se spominješ kao sudionica. Mac je jutros sve predao okružnom tužitelju. Pomislila sam da će te to zanimati želiš li slučajno razgovarati s odvjetnikom.

– Znaš li možda radno vrijeme?

– Gospodin Motycka nije danas ovdje, ali mogu ostaviti poruku na njegovu stolu.

– Je li to Mac?

– Nije rekao točno, ali očekujemo ga u toku dana. Da, da. Nema problema, učinit ću to. Dobro, hvala. Prekinula je vezu.

Nazvala sam Lonnia Kingmana i stavila ga u pripravnost. Obećao je da će provjeriti u uredu okružnog tužitelja je li već izdan uhidbeni nalog. Njegov savjet je bio da se predam dobrovoljno i izbjegnem bruku i neizvjesnost javnog hapšenja.

– Nebesa, pa ne mogu vjerovati da se to može dogoditi!

– Nije još. Ne brini o tome dok ti ne kažem. Zgrabila sam torbicu i ključeve i jurnula prema vratima. Ponovo sam potisnula osjećaje. Nikakva smisla da mi zabrinutost stane na put. Uskočila sam u automobil i odvezla se u prodavaonicu elektro-opreme. Moje znanje i praćenje elektronike moralo je po svemu biti zastarjelo, ograničeno na znanje pokupljeno u brzom tečaju na Policijskoj akademiji prije gotovo deset godina. Unapređenja u minijaturizaciji vjerojatno su revolucionarna, ali osnova će uvijek biti ista. Mikrofon, transponder, nekakav uređaj za snimanje, u današnje vrijeme vjerojatno aktiviran glasom. Ugrađivanje može obaviti bilo koji tehničar odjeven kao često viđeni serviseri: čitač brojila, instalater kablovke televizije ili PTT radnik. Elektronska oprema je skupa i protuzakonita, osim ako je odobre gradski oci. Otkrivanje prislušivača sasvim je druga priča. Uvijek ostaje mogućnost da i Lance Wood ima priviđenje, ali duboko sumnjam u to.

Mali prijemnik koji sam kupila nije bio veći od tranzistorskog radio-prijemnika. Premda ne za sve valne dužine, bio je dovoljan da pokrije većinu frekvencija za prislušivanje 30-50 MHz. Ako je

prisluškivač u njegovu uredu pričvršćen žicom, morat ću sama pronaći žicu, ali ako je presluškivač bežični, prijemnik će početi emitirati prodorne zvučne signale čim se nađe u domašaju.

Parkirala sam ispred *Wood/Warrena* i ušla. Lance je izašao iz ureda i pričekao me.

– Moramo li paziti što govorimo kad uđemo unutra? – upitao je pokazavši na vrata svog ureda.

– Ne vjerujem. Neka znaju da smo im na tragu. Možda će ih to prodrmati.

Prije nego što smo počeli raditi žustro sam provjerila vanjske i unutrašnje zidove ureda, za slučaj da je netko ugradio mali mikrofoni koji stane između dovratka ili u šupljinu zida i dovoljno je da prenosi zvuk. Lanceov ured je bio smješten u prednjem desnom kutu zgrade. Na tom dijelu je zgrada bila sagrađena od betonskih ploča i bloka, što bi uvelike otežalo ugrađivanje. Netko bi morao bušiti kroz tvrd kamen. Iznutra je jedan zid graničio s recepcijom, gdje bi teško bilo sakriti uređaj za prisluškivanje. Četvrti zid je bio prazan. Namještenici su nas promatrali posve ravnodušno u prvim fazama pretraživanja. Ako je itko bio zabrinut da će tajna oprema biti otkrivena, to ničim nije pokazivao.

Ušli smo u ured. Najprije sam pogledala telefon. Skinula sam pločicu s dna, rastavila slušalicu i mikrofoni. Koliko sam ja vidjela aparat je bio čist.

– Čini se da nije u telefonu, primijeti Lance, promatrajući me s neskrivenim divljenjem.

– Tko zna? Prisluškivač može biti bilo gdje. Nemam nikakve mogućnosti da utvrdim kako možda nije ugrađen na telefonski stup. Možemo se držati pretpostavke da je uređaj negdje u prostoriji. Pitanje je samo hoćemo li imati sreće da ga pronađemo.

– Što zapravo tražimo? Kako to uopće izgleda? Slegnula sam ramenima.

– Mikrofoni, odašiljač. Ako te uhode CI A ili FBI, zacijelo nećemo pronaći ništa. Ti su momci neuhvatljivi. S druge strane, ako ti je prisluškivač amater, naprava bi mogla biti vrlo jednostavna.

– Što to imaš?

– Moj mali ručni prijemnik. Morao bi uhvatiti signale koje ispušta uređaj za prisluškivanje. Glasa se prodornim pištanjem. Najprije ćemo pokušati s njim, a ako ne uspije, rastavit ćemo ti komad po komad pokušaja.

Uključila sam prijemnik i počela raditi s uobičajenim prislušnim frekvencijama. Kretala sam se po prostoriji kao da tražim podzemne vode. Ništa.

Gurnula sam prijemnik u vanjski džep svoje ručne torbice i počela ozbiljno pretraživati prostoriju, doslovce centimetar po centimetar, od kraja prema sredini, u zamišljenoj mreži.

Stajala sam trenutak, zbunjena. Pogled mi je prelazio po stropu, niz zidove, uz rub poda. Gdje li se sakrio? Pažnju mi je privukla utičnica kraj vrata. Iz nje nije izlazila telefonska žica.

– Što je ovo?

– Koje? Ah, dao sam premjestiti utičnicu kad sam promijenio raspored u sobi. Nekoć je telefon bio na toj strani.

Spustila sam se na koljena i laktove te pregledala utičnicu. Činila se ispravnom. Izvukla sam odvijač i skinula polopac. Mali komad podložne pločice bio je izrezan, a u prostor je gurnut diktafon, s mikrokazetama, veličine snopa igračih karata.

– Zdravo! – izgovorila sam.

Vrpca se malčice pomaknula i stala. Isključila sam mikrosensor koji reagira na titraj glasa i položila napravicu na Lanceov pisači stol. Lance je utonuo u svoj okretni stolac. Izmijenili smo nijeme poglede.

– Zbog čega? – zapitao je zbunjeno.

– Ja to ne znam. Reci mi ti. Zatresao je glavom.

– Ne pada mi napamet čak ni odakle da počnem. Koliko je meni poznato, nemam neprijatelja.

– Očito je da imaš. I ne samo ti. Hugh Case je mrtav, a bio bi i Terry da je podigao omot umjesto Olive. Što vas troje imate zajedničko?

– Ništa, kunem ti se. Svi troje smo vezani za *Wood/Warren* ali čak ne radimo iste poslove. Proizvodimo vodikove peći. To nam je jedino zajedničko. Hugh je stradao prije dvije godine. Zbog čega? Nikad to nisam shvatio. Ako netko želi nadzor nad kompanijom, zašto bi ubijao ključne ljude?

– Možda to nije motiv. Možda je nešto potpuno izvan poslovnog domašaja. Razmisli malo. Razgovarat ću s Terryem i zamoliti ga isto. Možda vam je nešto ipak izbjeglo.

– Zacijelo. Lice mu je bilo rumeno od vrućine i napetosti. Jednim prstom odgurnuo je uređaj. Hvala ti za ovo.

– Budi oprezan. Možda je negdje još jedan. Možda je ovaj ugrađen na tako očito mjesto da bi nam odvuкао pažnju od drugog.

– Dohvatila sam torbicu i krenula prema vratima te zastala na pragu. Javi mi se ako se nečeg sjetiš. I svakako me obavijesti ako ti se slučajno javi Lyda Case.

Izašla sam u predvorje, skrenula sam udesno. Tu je bio konstrukcijski ured, gdje su inženjeri imali svoje ploče za crtanje. John Salkowitz je podigao pogled s dijagrama na kojem je radio.

– Mogu li vam pomoći?

– Je li Ava Daugherty negdje blizu?

– Upravo je izašla. Mora obaviti neke poslove, ali brzo će se vratiti.

Izvukla sam svoju posjetnicu i stavila je na stol.

– Zamolite je da mi se javi, ako vam nije teško.

– Svakako.

Vratila sam se kući, znojna i prljava od plaženja po Lanceovom uredu. Ušla sam u stan i bacila torbicu na kauč. Prodorno pištanje me toliko prestrašilo da sam odskočila, a potom sam opet dohvatila torbicu. Iz vanjskog pretinca sam izvukla mali detektor za prislušne uređaje i isključila ga. Bila sam nasmrt preplašena! Tišina mi je došla kao melem. Srce mi je divlje udaralo, a cijelo tijelo u tren oka bilo je obliveno znojem. Potapšala sam se po prstima i ispuhala zrak. Tresući glavom, zaputila sam se prema kuhinji. Osjećala sam se isušena, poželjela sam pivo. Stan je bio vruć i zagušljiv. Otvorila sam hladnjak. U njemu nije bilo ni limenke koka kole.

Zastala sam kao ošinuta gromom, pod dojmom misli koja mi je proletjela glavom. Zatvorila sam vrata hladnjaka i vratila se do kauča. Uzela sam detektor i ponovo ga uključila, pretražujući sobu. Prodorno pištanje proparalo je tišinu kao alarmni uređaj.

Prišla sam kutu i zastala. Spuštajući se u čučanj, oprezno sam zavukla ruku u Danielovu gitaru. Mali odašiljač, ne veći od kutije

šibica, bio je ljepljivom trakom pričvršćen na unutrašnju stranu gitare. Negdje u dnu kralješnice osjetila sam ledene žmarce koji su mi se razmiljeli po leđima. Daniel je na neki način bio vezan za slučaj.

21.

Izgubila sam gotovo dva sata dok nisam pronašla uređaj za snimanje, skriven na verandi koja je nekad povezivala moj stan, preuređen od garaže, s kućom. Nisam znala kako je Daniel ušao. Možda je provalio bravu, kao što bih ja učinila na njegovu mjestu. Vrpca je bila nova, a to je značilo da je nedavno bio tu da je promijeni. Nisam se mogla prisjetiti s kim sam sve razgovarala za posljednjih nekoliko dana. Snimio je čak i poruke sa automatske telefonske sekretarice, a da ne spominjem odulji razgovor s njim o samom slučaju. Pokazivao je neuobičajeno zanimanje i postavljao birana pitanja. A ja sam mu bila uvelike zahvalna za strpljenje. Razmišljajući sad o tome, morala sam priznati da me na svoj osebujan način pokušao upozoriti. Sav onaj razgovor o tome kakav je lažac! Zar je lažna bila svaka riječ koju mi je izgovorio? Sjela sam na stepenicu, prevrćući po mislima svaki razgovor s njim. Tko je nagovorio Daniela da to učini? Lyda Case ili možda Ebony? Jedna ili možda druga mogla je naletjeti na Daniela, bez morala, bez ponosa, zbrkana, dokona, lakovjerna i zasićena svakidašnjicom. Što bi izgubio time da nekoga prevari? Mene je izdao već i prije. Jednom više, ništa ne mijenja. Zgranula sam se nad obavijestima koje su procurile kroz telefonsku liniju. Možda je tako i Andy Motycka doznao da smo mu Darcy i ja na tragu. Nešto ga je potaklo na to da sve ostavi i pobjegne. Vijest o Oliveinoj smrti pojavila se u novinama tek dan poslije njegova odlaska. Je li znao što će se dogoditi? Morala sam pronaći Daniela. Skupila sam gitaru, odašiljač i vrpcu te bacila sve na stražnje sjedalo svog automobila, a onda sam počela kružiti po susjedstvu u potrazi za njegovim vozilom. Pročešljala sam popriličan krug, ali njegovu automobilu ni traga. Vjerojatno je lagao o tome gdje je odsjeo kao što je slagao i sve ostalo.

U pet sati poslije podne napokon sam odustala i krenula kući. Kao obično morala sam parkirati nekoliko ulaza dalje. Poslijepodnevna zapara najavljivala je sparnu noć. Sunce je bilo na zalazu i ta kombinacija siječanjskog sutona s ljetnim temperaturama dovodila je u nepriliku. Skrenula sam prema ulaznim vratima kad

sam osjetila smrad. Crkotina, pomislila sam. Nešto trulo i smrdljivo. Osvrnula sam se na ulicu, pomirivši se da ću spaziti jednu, zgaženu živinu. Umjesto toga pažnju mi je privuklo vozilo pokriveno plavim pokrovom za automobile i parkirano ispred same kuće. Nakon kraćeg oklijevanja krenula sam prema njemu. Smrad se pojačavao. Progutala sam slinu koja mi je napunila usta i obrisala suze koje su mi navrle od straha. Oprezno sam podigla pokrov i povukla ga da bih mogla zaviriti u kabinu. Naglo sam odmaknula ruku ispustivši krik nepoznat u ljudskom glasanju.

Naslonjeno na staklo kod suvozačeva sjedala bilo je napuhnuto lice Lyde Case, iskolačenih očiju, jezika debela, okrugla i tamna kao u papige. Rubac živahnih boja bio je urastao u natečeno meso na njezinu vratu. Navukla sam pokrov preko vjetrobrana i požurila do telefona. Nazvala sam 911 i prijavila leš. Glas mi je zvučao tiho i bezbojno, ali ruke su mi se vidljivo tresle. Izražaj Lydina lica nije mi se micao s očiju, vizija smrti utkana u vonj truleži. Dežurni mi je rekao da će netko odmah doći.

Poznavala sam policajce koji su iskočili iz automobila. Bili su to Petigrew i Gutierrez, muškarac i žena. Znala sam da su vidjeli i gore mrtvace nego što je bila Lyda Case, ali bilo je nečeg odvratnog vezanog za tu smrt. Činilo se da je otrovana baš zato da bi se pojačao užas. Poruka je bila namijenjena meni... ruganje i sablasna drskost, omjer snaga između tog ubojice i mene. Olivieniu smrt nisam doživjela na ovakav način. Osjetila sam gubitak, ali nije mi bilo ni nakraj pameti da sam na ikoji način i ja u igri. Moja prisutnost ondje u trenutku kad je prasnula bomba bila je puka slučajnost. Ovo je drugačije. To je namijenjeno izravno meni. Netko je znao gdje stanujem. Netko je uložio poseban trud da Lydu dopremi ovamo.

Iduća dva sata bila su ispunjena policijskom rutinom, uobičajenim postupcima. Pojavio se i poručnik Dolan. Odgovarala sam na pitanja. Ispostavilo se da je i ovaj automobil bio unajmljen. Koliko sam se mogla sjetiti, prvi put sam ga vidjela tog jutra. Ne, prije ga nisam zamijetila. Da, znam tko je ona, ali nije mi se javila. Ne, nemam pojma kad ili zašto je došla u grad, osim što je rekla Terryu Kohleru da ima neke važne vijesti za njega. Dolan je čekao s nama u rezervatu za ptice, pa je znao da nije došla. U to je vrijeme već vjerojatno bila mrtva i usmrđena u vrelini zatvorena automobila.

Policajci koji su se vrzmali oko leša imali su zaštitne maske. Postavljeni su reflektori, a stručnjaci za otiske prstiju su bijelim prahom i četkama prelazili svaki centimetar tamnoplavog automobila. S obzirom na to da su se iznajmljeni automobil obično prali između uporabe, postojala je velika mogućnost da pronađeni otisci budu značajni. Lydu su zapakirali u vreću. Plinovi koji su se nakupili ispod njene kože učinili su da izgleda kao da je naglo nakupila trideset kilograma previše. U jednom trenutku sam se uplašila. U jednom trenutku preplašila sam se da će prsnuti. Naglo sam ustala i otišla u kuću. Ulila sam vina u čašu i iskapila ga kao vodu. Pettigrew je u međuvremenu završio telefonski razgovor.

– Istuširat ću se, ako nitko nema ništa protiv.

Nisam čekala odgovor. Dohvatila sam plastičnu vrećicu za smeće iz kuhinje i zaključala se u kupaonicu. Svukla sam svu odjeću, izula cipele i sve bacila u vreću. Čvrsto sam je svezala i postavila pred vrata kupaonice. Dugo sam se tuširala.

Bila sam previše uznemirena da bih ostala u kući. Proganjalo me Lydino lice, nakrivljeno kao da motri ulaz u kuću. Ponovo sam tumarala po susjedstvu u potrazi za Danielovim automobilom, pregledajući ista parkirališta, iste motele. Još sam imala njegovu gitaru na stražnjem sjedalu i nisam vjerovala da će nestati iz grada ne uzevši je.

Zaobišla sam motel „Beach View“ i pogledala sa stražnje strane Danielov unajmljeni automobil bio je parkiran ispred sobe br.16 u prizemlju. Tik uz mali crveni alfa-romeo. Obuzela me nelagoda. Zaključala sam svoj auto i zastala da provjerim pretinac za rukavice. Nisam se iznenadila shvativši da automobil pripada Ashley Wood.

Zakucala sam na Danielova vrata. Premda je gorjelo svjetlo, morala sam pričekati. Već sam pomislila da su otišli u šetnju, kad su se vrata otvorila i na pragu se pojavio Daniel bos i bez košulje, ali je ipak navukao izbljedjele traperice. Lice mu je bilo zajapureno, ali iščezle su bore ispod njegovih očiju. Doimao se deset godina mlađi, a iznurenost s njegova lica iščezla je poput čarolije. Niti jednim trzajem nije pokazao da je iznenađen što me vidi.

– Smijem li ući?

Kratkotrajno se kolebao, a onda je stupio ustranu. Ušla sam u prostoriju i znatiželjno se osvrnula. Zapazila sam da su vrata kupaonice zaključana. Opor miris seksa još je visio u zraku, poput ozona poslije oluje.

– Tvoja gitara je u automobilu.

– Nisi se morala truditi. Rekao sam ti da ću doći po nju.

– Nema problema. Ionako sam htjela ponovo porazgovarati s tobom. – Promuvala sam se po sobi i zamijetila tamni opušak u pepeljari. – Nisi gubio vrijeme, je li?

Pažljivo me promatrao. Poznavao me dovoljno dobro da prepozna zajedljivo raspoloženje.

– Što hoćeš? Znaš, zauzet sam.

Nasmiješila sam se s nevjericom. Dublja povezanost nije nikad pripadala u njegov seksualni repertoar, ali tko zna kakav je Ashin ukus?

– Pronašla sam odašiljač. Magnetofon je u automobilu skupa s gitarom. Mogla sam sve to baciti, ali oduvijek sam bila obzirna. Nasamario si me, Daniele. Morao si zaista imati petlju da se ponovo uvučeš u moj život samo zato da bi me iznevjerio.

Promijenio je izražaj lica, ali barem je imao toliko pristojnosti da ništa ne poriče.

Prišla sam vratima kupaonice i otvorila ih.

Unutra je stajao Bass. Prostrijelila me bol koja je ubila svaki drugi osjećaj u meni. Čak i bijes je okopnio u tom trenutku spoznaje. Podsjetila sam se na dan kad sam ih posljednji put vidjela zajedno... na Bassovoj proslavi dvadesetprvog rođendana. Danielov džez-sastav bio je pozvan da zabavlja goste, a mene su pozvali zato što poznajem Ash. Dva tjedna nakon toga Daniel je nestao bez pozdrava. Tražila sam razlog. Pitam se tko je koga zaveo. Daniel je bio trinaest godina stariji od Bassa, ali u takvim odnosima to nije bitno. Čak je i meni bilo manje važno. Prostorija je bila nabijena mirisom razvrata. Gotovo mi je pozlilo.

Bass je omotao ručnik oko struka. Nesvjesno sam proučavala tijelo kojemu je Daniel dao prednost pred mojim.

Bass je bio bljedolik, uzan i krhke građe, ali je vrlo pribrano prošao kraj mene.

– Zdravo, Kinsey! – Zastao je kraj pepeljare i uhvatio opušak. Pripalio ga je, udahnuo i pružio ga Danielu koji je odmahnuo glavom. Pogledi su im bili ispunjeni tolikom nježnošću da sam morala oboriti pogled. Bass me naposljetku udostojao pogledati.

– Što te vodi ovamo?

– Lyda Case je mrtva.

– Tko?

– Lyda. Hajde Basse, ne prenavljaj se preda mnom! Bila je udana za Hughu Casea, koji je godinama radio za tvog oca. Zacijelo ga nisi zaboravio tako brzo.

Bass je odložio cigaretu i ispružio se na postelji.

Prekrižio je ruke ispod glave. Dlake pod pazusima bile su mu svilenkaste i crne. Opazila sam tragove ujeda na njegovu vratu. Govorio je blagim i opuštenim glasom.

– Nema razloga da se ljutiš. Godinama sam izvan svega. Sa mnom to zaista nema nikakve veze. Ti si u igri.

– Ja? Koješta! Uvučena sam u posao zbog poduzeća California Fidelity.

– Čuo sam. Majku su zvali iz ureda okružnog tužitelja. Optužena si za krivotvoreni odštetni zahtjev.

– I ti vjeruješ u to – rekoh ravnodušno.

– Hej, mogu to razumjeti. Lance je upao u škripac. Bila mu je potrebna gotovina. Spaliti skladište bilo je jednostavnije nego dići zajam u banci. Trebala mu je samo tvoja sitna usluga.

– Zaista? Čini se da si dobro obaviješten za nekoga tko je toliko izbivao. Tko te opskrbljuje obavještenjima?

– Što se to tebe tiče!

– Ne možeš vjerovati u sve što čuješ, Bass. Katkad čovjek teško povjeruje i vlastitim očima. Ovdje se nešto zbiva, a nitko od nas nije dovoljno pametan da dokuči o čemu je riječ.

– Uvjeren sam da ćeš nešto smisliti. Svi kažu da sjajno obavljaš svoj posao.

Pogledala sam u Daniela.

– Kako si upao u ovo, ili sam možda pogrešno odabrala riječi? Činilo se da se Daniel ne može odlučiti za odgovor, pa je Bass

odgovorio umjesto njega.

– Morali smo znati što se događa. Bilo je očito da nisi voljna pričati, pa smo odlučili poduzeti korake. – Nehajno je slegnuo ramenima: – Razumije se da ćemo vrpce predati okružnom tužitelju.

– Da, dovraga! To se razumije. Tko ste Vi?

– O tome radije ne bih razgovarao, za slučaj da namjeravaš vratiti milo za drago. Činjenica jest da sam poznavao Daniela, a on tebe, sve ostalo je logičan slijed.

– A Andy Motycka? Kako se on uklapa?

– Ne znam sve pojedinosti o tome. Možda bi bilo lijepo da ih ispričaš.

– Pojedinosti na znam ni ja, Bass. Slutim da je Andya netko prisilio na to. Možda je izgubio živce kad je saznao da smo mu Darcy i ja za petama. Ili se možda izbezumio zbog Olivine smrti, osjećajući da je to premašilo granice dogovora. Bilo kako bilo, čini se da je napustio grad, osim ako i on nije ubijen. Ne zabrinjava li te što je Lyda Case mrtva?

– Zašto? Gospođu nisam dobro poznavao. Dakako, žao mi je što je umrla, ali s tim ja zaista nemam ništa.

– Odakle znaš da nisi ti idući, Basse? Ili možda Daniel? Ako te već ne zanima razlog sestrine smrti, razmisli možda malo o vlastitoj sudbini. Imaš posla s nekim tko gubi sve manje i manje.

– Odakle ti pomisao na to da on zna o kome je riječ? – progovorio je Daniel.

– Odakle ti pomisao da ne zna? – odbrusila sam mu.

22.

Vrativši se upalila sam sva svjetla u Henryevoj kući i pregledala svaku pojedinu bravu na vratima i prozorima, a onda sam osigurala svoju. Očistila sam i pregledala svoj mali poluautomat te ga napunila s osam patrona. Zabrinjavalo me što je mušica bila pokvarena. Pištolj je slaba zaštita ako čovjek ne može kontrolirati što čini. Gurnula sam ga u torbicu. Morat ću ga usput ostaviti na popravku. Tko zna daju li zamjenski...

Oprala sam zube i lice, a potom sam temeljito pregledavala opekotine, modrice i posjekotine. Osjećala sam se loše, ali odlučila sam preskočiti lijekove. Bojala sam se zaspati da me netko ne bi napao onako omamljenu snom. Bojala sam se da bi se Lyda Case mogla nenajavljena pojaviti u mom snu. Zaspala sam kad je tmina polako ustupala prostor svijetlosivoj zori. Vjetar je zamro, a tišina koja je uslijedila bila je jednako uznemirujuća kao škripanje starog hrasta u susjednom dvorištu. Skočila sam iz kreveta u osam i četvrt, izbezumljena zbog čudnog osjećaja da je dan krenuo naopako.

Svakako sam namjeravala razgovarati s Avom u *Wood/Warrenu* čim počnu raditi, što je značilo da moram preskočiti trčanje.

Lancea nisu očekivali prije deset sati, a Terry je bio na dopustu zbog smrtnog slučaja. Ava je sjedila za svojim radnim stolom, mrka i zlovoljna.

– Jučer sam ostavila posjetnicu. Nadala sam se da ćete me nazvati – rekoh, sjedajući na metalni stolac pokraj njezina pisaćeg stola.

– Oprostite, bili smo zatrpani poslom. Upiljila je pogled u mene. Sva tvrdoća u njemu je nestala a zamijenila ju je zabrinutost. – Jutros sam na radiju čula za Lydu Case. Ne shvaćam što se to događa.

– Jeste li je poznavali osobno?

– Ne bi se moglo reći. Nekoliko puta smo razgovarale preko telefona, ali ja sam bila udana za čovjeka koji se ubio. Znam sav užas tih osjećaja.

– Pogotovu kad čovjek nema mogućnosti da dokaže nešto drugo. Znali ste da su nestali svi njegovi laboratorijski uzorci.

– Čula sam o tome, ali nisam znala ništa pouzano. Katkad je teško prihvatiti samoubojstvo. Ljudi su i nehotice skloni izmišljati. Što se dogodilo s Lydom? Na radiju se nije čulo više nego da je pronađen leš. Ne mogu vam reći koliko sam bila užasnuta. To je grozno.

Ispričala sam joj pojedinosti ne škrtašeći na riječima. U drugim okolnostima ublažila bih pojedinosti, ne želeći pothranjivati apetit za senzacionalnim vijestima vezanim za naprasnu smrt. Kod Ave sam ocijenila da bi joj prava slika događaja mogla razvezati jezik. Slušala me s gnušanjem. Crne oči punile su se zabrinutošću.

– Smeta li vam ako pušim?

– Ne, nimalo. Samo izvolite.

Izvukla je doljnu ladicu svog radnog stola i iz nje ručnu torbicu. Drhtavim prstima izvukla je cigaretu i pripalila.

– Pokušavala sam prestati, ali to je ipak jače od mene. Stala sam pokraj prodavaonice duhana i kupila kutiju cigareta na putu na posao. Dvije sam propušila u automobilu.

Požudno je udahnula. Jedan inženjer se zagledao iznad crtaće ploče kad je dim krenuo prema njemu. Bila mu je okrenuta leđima, pa nije opazila ljutit izražaj njegova lica.

– Vratimo se na Hughovu smrt.

– U tome vam ne mogu mnogo pomoći. Bila sam na poslu samo nekoliko tjedana kad je umro, tako da ga jedva i poznajem.

– Je li ovdje bio šef prije vas? Ava je zavrtjela glavom.

– Ja sam bila prva, a to znači da je u službi vladala potpuna zbrka. Nitko ništa nije znao. Papira je bilo preko glave. U cijeloj tvornici bila je samo jedna tajnica. Heather je bila na recepciji, a svakodnevnih administrativnih poslova vodio je Wood osobno li jedan od inženjera. Utrošila sam šest mjeseci da stavim sve na svoje mjesto. Inženjeri su marljivi i predani poslu, ali ne kad je u pitanju administracija.

Povukla je jedan dim, a onda je stresla nakupljeni pepeo.

– Kakva je bila radna atmosfera u to vrijeme? Napeta? Je li netko uhvaćen u razilaženju mišljenja? Podvala bilo koje vrste?

– Nikad nisam čula o nečem takvom. Wood se natjecao za veliki državni ugovor, i svi smo se pokušavali organizirati u tom smislu...

– A to znači...?

– Obavljali smo ustaljene uredske poslove: ispunjavali obrasce, pisali izvještaje i slično.

– Što je bilo s natjecajem?

– Ništa. Cijela je stvar propala. Wood je imao srčani napadaj. Poslije njegove smrti Lance je digao ruke od svega.

– O kakvu je poslu riječ? Baš me zanima da li se to uklapa.

– Ne sjećam se što je bilo. Čekajte, upitat ću. –Ava se okrenula, gledajući po sobi. Pojavio se John Salkowitz s nekim papirima u ruci.

– John? Mogu li te zamoliti da malo dođeš ovamo?

Okrenuo se i pošao prema nama. Lice mu je poprimilo zabrinut izražaj kad je spazio mene.

– Što se dogodilo Lydi Case? Maloprije me nazvala žena i rekla što je čula u vijestima.

Ispricala sam mu skraćenu verziju, povezujući je s pitanjima.

– Još pokušavam dokučiti kakve sve to veze ima s Lanceom. Negdje mora postojati spona.

– Valjda ta optužba za krivotvorenje nije ozbiljna.

– Čini se da jest. Zajedno sa mnom, mogla bih dometnuti.

– Užasno! Ne shvaćam kakve bi to veze moglo imati s natjecajem u kome smo sudjelovali, ali rado ću vam reći sve što znam. Redovito primam časopis „Commerce Daily“, inače državno glasilo. Hughov zadatak je bio da prati časopis i obavještava o eventualnim ponudama koje bi se mogle ticati našeg djelokruga rada. Pronašao je oglas u rubrici opreme za grijanje. Tražili su ponude za peći u kojima bi se proizvodio berilij, što se upotrebljava u proizvodnji nuklearnih bombi i kao raketno gorivo. Posao je krajnje opasan. Morali bismo ugraditi potpuno nov sistem ventilacije, ali kad bismo uspjeli dobiti taj veliki ugovor, bila bi to odskočna daska za daljnje velike poslove. Wood je ocijenio da bi se isplatilo ulaganje u novu opremu. Nismo se baš svi slagali s njegovim mišljenjem, ali on je bio pronicljiv čovjek i trebalo je vjerovati njegovoj intuiciji. Na svaki način, to nam je bio cilj.

- Koliko bi taj posao donio kompaniji?
- Četvrt milijuna dolara, a možda i pola. Dugoročno gledano, svakako mnogo više, uzmu li se u obzir budući poslovi.
- U kojoj su fazi bili pregovori kad je umro Hugh?
- Ne bih znao reći. Možda još u početnoj. Znam da je išao u Saveznu upravu u Los Angelesu da prikupi sve obrasce. Budući da je u igri bilo Ministarstvo obrane, posebno ovlaštenje morala je imati kompanija i svaki namještenik. Hughova smrt nije imala osobit utjecaj na posao, ali kad je na sve to stradao Woody, obeshrabrili smo se.
- Je li i bez njih dvojice kompanija mogla uspješno obaviti posao?
- Vjerojatno jest, ali Lance je upravo preuzimao poslove i tek se uvodio. Možda bismo izgubili posao, tko to zna. Možda čak ne bismo prošli na natječaju, pa je sve ovo puko nagađanje.
- Što je otad bilo s ponudama?
- To je dio poslovanja kojemu se nije posvećivalo mnogo pažnje. I bez toga smo uglavnom pretrpani poslom.
- Pogledala sam ga iskreno zapanjeno.
- I vi to ne smatrate važnim?
- Ne znam, nisam razmišljao o tome.
- Hvala vam, u svakom slučaju. Možda ćete mi opet biti potrebni.
- Nema problema.
- Ava i ja smo nastavile čavrljati, ali razgovor je bio bezvezan, osim jedne sitnice. Uzgred je spomenula da je Ebony prisustvovala obredu oprostaja od Hughu Caseu.
- Bila sam uvjerena da je u to vrijeme bila u Evropi, udana za nekoga plejboja po imenu Julian.
- Bila je, ali dolazili su u posjet svakih šest mjeseci.
- Koliko je dugo u gradu? Zna li možda taj podatak?
- Blijedo me pogledala.
- U tome vam ne mogu pomoći. Bila sam tek stigla i zaista nisam mogla znati što se događa u toj obitelji.

– Možda ću to utvrditi sama. Hvala vam na pomoći. Vraćajući se kući, dobro sam se zabavljala. Pogrešno sam zaključila da ni Ebony niti Bass ne mogu imati nikakve veze s Hughovom smrću, jer su u to vrijeme bili izvan događaja... Ebony u Evropi, Bass u New Yorku. Sad više nisam bila uvjerena u to. Zaustavila sam se pokraj telefonske govornice i nazvala kuću Woodovih. Javila se dvorkinja. Bila sam voljna razgovarati s bilo kojim članom obitelji, ali pokazalo se da je to neizvedivo.

Vratila sam se u svoj automobil i ostala sjediti uz pločnik. Približavala sam se istini. Osjećala sam to u kostima. Imala sam dojam da kružim, a putanje postaju sve uže kako se približavam središtu. Ravnoteža je bila vrlo osjetljiva, i ako bih pretjerano pritiskala, mogla bih proći kraj nečega što je bilo očito.

Nisam se smjela poigravati.

Uključila sam motor i odvezla se u grad. Možda se Andy javio svojoj ljubavnici. To bi mi pomoglo. Petnaest minuta nakog toga stajala sam pred vratima njezina stana. Nisam imala pojma radi li ta žena. Bila je kod kuće, ali nimalo oduševljena što me ponovo vidi.

– Dobar dan – pozdravila sam veselo. – Još tražim Andya, pa sam mislila da vam se možda javio.

Zavrtjela je glavom. Neki ljudi misle da mi mogu lagati i ne potrudivši se da tu laž oblikuju u riječi. To je, zacijelo posljedica nekog unutarnjeg uvjerenja. Ako laž ne izgovore naglas, neće se peći u paklu.

– Nije li se javio da vam kaže da je živ i zdrav?

– Zar vam to nisam rekla?

– Oprostite, ali malo mi je čudno. Očekivala sam da će vam ipak uputiti kratku poruku ili telefonski poziv.

– Žao mi je.

Nastupila je neugodna šutnja, i žena se očito ponadala da će sad zatvoriti vrata i završiti sa mnom.

– Kako je uopće došao do tog izvještaja? – zapitala sam iznenada.

– Kojeg izvještaja?

– *Wood/Warrenovog*. Je li Andy toliko dobro poznavao Lancea ili je u igri netko drugi iz obitelji?

– Nemam pojma. Uostalom, on je rukovodilac službe za odštetne zahtjeve. Ne shvaćam zašto bi radio protiv svoje kuće.

– Ni ja nisam shvaćala sve dok to nisam vidjela na jednom od obrazaca koje smo obrađivali. Možda se tako ponašao prije nego što se dokopao rukovodećeg mjesta.

– Jeste li završili sa zapitkivanjem? upitala je otresito.

– Pa, zapravo i nisam. Je li Andy osobno poznavao nekoga od Woodovih? Ne sjećam se da ste mi to rekli.

– Otkud bih ja znala koga je poznavao?

– Ne zamjerite, pokušala sam. Ne ide mi u glavu da niste zabrinuti. Čovjeka nema... koliko? Četiri dana? Ja bih podivljala.

– U tome je možda razlika između nas dvije –rekla je.

– Možda ću ponovo navratiti u njegov stan. Nikad se ne zna. Možda je svratio u stan da pokupi odijela i poštu. – Šutke je zurila u mene. Činilo se da smo rekle sve. Dakle idem – rekoh radosno. – Bili ste vrlo ljubazni.

Njezin pozdrav bio je kratak. Dvije riječi od kojih je jedna počinjala sa slovom „j“. Mama ju jamačno nije odgajala za damu, baš kao ni mene moja. Odlučila sam da se odvezem do Andyjevoj stana jer, najiskrenije rečeno, nisam znala što bih drugo.

23.

Usmjerila sam prema naselju u kojem je stanovao Andy, sretna što ne moram tipkati izvještaj o dnevnim događajima. Istina je bila u tome da nisam imala čvrst plan ni strategiju za ovaj slučaj. Nisam imala pojma što treba da činim i odakle da započnem. Vozila sam se nasumice s jednoga kraja grada na drugi, u nadi da će mi nešto pasti na um. Izbjegavala sam i svoj stan, zamišljajući u njemu stražare s nalogom da me uhite. Andy je bio jedna od karika. Netko je skovao plan da okalja Lancea i makne dva ključna inženjera u *Wood/Warrenu*. Andy je olakšao prijavu igru, ali kad je stradala Olive, obeshrabrio se i pobjegao iz grada.

Kad bih mogla dokučiti vezu između Andy Motycke i osobe koja ga je nagovorila na sve to, možda bih doznala i kakva je bila isplata.

Elektronska vrata bila su otvorena, pa sam pošla nezamijećeno. Visoka, svjetlokosa žena vodila je svijetlodlaku pudlicu, ali jedva me udostojala pogleda. Parkirala sam na Andyevu mjestu i krenula već poznatim putem. Otvorila sam vrata ključem koji je Andy držao iznad dovratka. Priznajem da sam već s ulaza počela njušiti zrak, plašeći se da je Andy možda završio u istom stanju kao Lyda Case. U stanu se osjećao ustajali zrak, a prašina koja je popadala po praznim policama za knjige bila je dokaz da danima nitko nije bio u njemu.

Na brzinu sam pretražila stan kako bih se uvjerila da nije zauzet. Otvorila sam pomična staklena vrata, zavirila u svaku spavaću sobu, a onda sam se vratila u dnevni boravak i razmaknula zavjese. Znatiželjno sam se kretala okolo. Andy je živio u toliko spartanskim uvjetima da se stan doimao napušteno čak i kad je živio u njemu. Jedino su papirići razbacani po sagu govorili o iseljenju. U sličnim situacijama obično žudim za očevitim, zagonetnim porukama, računima iz motela, programima putovanja po kojima bi se možda moglo vidjeti kamo je nestali otišao. Različiti komadići papira na Andyevu podu nisu se uklapali u moje želje, niti sam postala pametnija pošto sam propuzala po sobi na koljenima i laktovima čitajući ih. Posao privatnog istražitelja pun je poniženja.

Ormarić za lijekove u njegovoj kupaonici bio je temeljito očišćen. Šampon, dezodorant i pribor za brijanje su nestali. Ma gdje bio, bit će uredno izbrijan i mirisav. Nestala je i sva prljava odjeća iz spavaće sobe. Kartaški stol je još bio na svom mjestu, automatska sekretarica na njemu. Aluminijski stolci za vrt bili su rasklopljeni kao da je imao banket. Sjela sam i ispružila noge na drugi stolac, promatrajući Andyev priručni ured. Na stolu su ostale olovke i nešto papira, gumica, neplaćeni računi. Automatska sekretarica bila je istog tipa kao moja. Skinula sam bočnu pločicu gdje su upisani često nazivani brojevi. Od šestnaest slobodnih samo šest je bilo puno. Andy je doista maštovit. Vatrogasci, policija, California Fidelity, bivša žena, prodavaonica pića i pizzerija s dostavom u kuću.

Zurila sam u ekran, razmišljajući o svim karakteristikama modela. Oprezno sam pritisnula dugme označeno zvjezdicom, lijevo od 0. Na mojem uređaju tom se zvjezdicom bira broj koji je nazivan posljednji. Nakon cijelog niza brojki koje su se izredale na ekranu zaustavio se broj koji mi je odnekud poznat, pa sam ga pribilježila. Telefon je počeo zvaoniti. Tripot. Četiri puta.

Netko je preuzeo. Čulo se zujanje i kratka stranka dok se nije uključio uređaj na drugoj strani žice.

– Halo. Stan Olive Kohler na 555-3282. Žao mi je što nismo kod kuće da porazgovaramo. Trenutačno sam u kupovini, ali se vraćam kući oko četiri i pol. Ostavite li telefonski broj i poruku, nazvat ću čim se vratim. Ako zovete zbog potvrde dolaska na proslavu Nove godine, ostavite ime i doviđenja večeras. Zasad zbogom. Srce mi je jako lupalo. Nitko nije mijenjao poruku od Olivine smrti. Ostavila ju je prije odlaska u kupovinu za proslavu koja se nikad neće održati.

Nevoljno sam ponovo pritisnula zvjezdicu. Četiri zvona i glas, metalni ali životan. Još se spremala u kupovinu za novogodišnju proslavu, još traži da se ostavi poruka, ime i telefonski broj. Zasad zbogom, rekla je. Da sam stoput okrenula broj, ona bi ponavljala: „Zasad zbogom“, nesvjesna konačnosti tog pozdrava.

Andyev posljednji pozdrav bio je upućen Olivi, ali što je značio? Odvrtila sam film unatrag. Olive je otključavala vrata s naramkom stvari u rukama. Omot s bombom, adresiran na Terrya, bio je na vrhu. U trenutku kad je otvorila vrata, zazvonio je telefon, zato je u

tolikoj žurbi bacila omot. Možda je Andy znao da je omot ispred kućnog praga, pa je zvao da upozori. Zaključala sam Andyev stan, ušla u automobil i krenula natrag u grad.

Kuća Kohlerovih bila je logično odredište, ali kad sam skrenula na prilaz, osjetila sam zebnju oko srca. Dakako, nisam bila u kući otkako je eksplodirala bomba i nipošto nisam željela ponovo proživjeti traumu. Parkirala sam ispred kuće i oprezno se provukla kroz rupu u živici, na mjestu gdje su“ nekoć bila vrata. Približila sam se kući. Prednji dio bio je zakucan šperpločama. Jedan stup na verandi bio je prepolovljen i na njegovo mjesto postavljen je potporanj. Staza je bila opržena, trava pocrnjena i prorijeđena. Jarci za piljenje i drugi znaci upozorenja usmjeravali su ljude da se služe stražnjim ulazom. Još sam osjećala kiselkast miris lučica koje su poput bisera okitile tratinu.

Nesvjesno mi je pogled odlutao prema mjestu gdje je završila Olive u bezobličnoj, okrvavljenoj hrpi. Prisjetila sam se kako sam ponudila da joj ponesem omot, jer su joj ruke već pune. Njezino odbijanje spasilo mi je život. Smrt nas katkad zaobilazi baš na takav način, uz kimanje, žmirkanje na jedno oko i vragolasto obećanje da će se vratiti po nas drugom zgodom. Pitala sam se osjeća li Terry istu grižnju savjesti... da je umrla umjesto nas.

Zaustavila sam dah i protresla ruke kao trkač usred velike trke. Zakucala sam na stražnji ulaz da provjerim jesu li Terry ili gazdarica u kući. Nije bilo znaka života. Pričekala sam i zakucala ponovo. Jedino što sam uspjela vidjeti kroz prozor bilo je zeleno svjetlo kao znak uključenja alarmnog uređaja. Izvukla sam posjetnicu i napisala poruku da me Terry nazove kad dođe kući. Ušla sam u kola i odvezla se do Woodovih. Koliko sam znala, on je još kod njih.

Rano poslijepodnevno sunce palilo je blješavo bijelo pročelje kuće. Tratina je bila svježije pokošena, uredna i zelena poput vunena saga. Iza stijene plavio se ocean, s bijelom čipkom pjene na vrhu, koja je najavljivala snažan vjetar. Mali crveni sportski automobil bio je parkiran ispred kuće, zajedno s BMW-om. Terryevog mercedesa nije bilo. Obišla sam pročelje kuće i pozvonila.

Dvorkinja mi je otvorila i ostavila me u predvorju dok je otišla po gospođicu Ebony. Tražila sam Ash, ali bilo mi je svejedno s kim ću

razgovarati. Grozničavo sam žudjela za čvrstom teorijom, ali sve ovo je još i sad bilo hvatanje u prazno. Nemoguće je da sam bila daleko od istine, ali nisam uopće imala predodžbu o tome što će ona donijeti. U ovakvim okolnostima nije mi preostalo nego da rujem i ustrajem. Bass je bio jedini član obitelji kojega bih rado zaobišla. Tko bi imao volje ćaskati s ljubavnikom bivšeg muža? Morala sam pripaziti da mi se osjećaj povrijeđenosti ne pomiješa s poslom.

– Zdravo, Kinsey.

Ebony je stajala na dnu stuba, blijeda lica, glatka poput jajeta, ravnodušna, pribrana. Imala je haljinu košulju od crne svile koja je isticala široka ramena, uzak struk i duge, lijepo oblikovane noge. Visoke cipele su dodale još deset centimetara njezinoj visini. Kosa joj je bila zategnuta s koštunjava lica. Tračak rumenila na obrazima upućivao je na nervozu. U obitelji je bila poznata kao vječni tragač za uzbuđinjima, zaljubljena u sve poznate pogibeljne hobije poput padobranstva, skijanja na vodi uz helikopter, penjanja po golim, strmim stijenama. Činilo se da je njoj namijenjen vratoloman život, kao što je Bass živio u ispraznosti, dokolici i samougađanju. Morale bismo porazgovarati – rekoh.

– O čemu?

– O Olivinoj smrti. I Lyda Case je mrtva.

– Bass mi je to rekao.

– Ah, Bass! – Nisam uspjela prikriti gorčinu. – Otkud on u svemu tome? Ne znam zašto, ali imam osjećaj da si ga ti zvala u New York.

– Jesam.

– Prljava igra, Ebony.

Slegnula je ramenima, ne zbunivši se.

– Sama si tome kriva.

– Ja?

– Pitala sam te što se događa, i nisi mi htjela reći. U pitanju je moja obitelj, Kinsey. Imam pravo znati.

– Shvaćam. A tko se sjetio da u sve uvuče Daniela?

– Ja, ali mu je Bass ušao u trag. On i Daniel su imali vezu, prije mnogo godina. Bass ju je prekinuo. Ostale su neke neraščićene

stvari među njima. Daniel je bio više nego sretan da mu udovolji, nadajući se da će opet raspaliti staru vatru.

– Uvlačeći usputno i mene.

– Jedva zamjetno se nasmiješila.

– Nisi morala pristati. Ali očito si, i ti imala nekih neraščišćenih računa, inače ne bi nasjela tako lako.

– Istina je. Lukav potez. Znači da si dobila sva moguća obavještenja.

– Ne baš sve.

– Oh? Zar je moguće da nešto nedostaje?

– Još uvijek ne znamo tko je ubio Olive.

– Ili Lydu Case – dometrnula sam – premda motiv zacijelo nije isti. Sve mi se čini da je nekako dokučila što se događa. Možda je prekopala po Hughovim papirima i otkrila nešto značajno.

– Na primjer?

– Hej, kad bih to znala, zacijelo bih zaključila tko ju je ubio, ne čini li ti se?

Ebony se nervozno promeškolljila.

– Imam posla. Hoćeš li mi već jednom reći što želiš od mene?

– Dobro je da si me podsjetila. Dok sam lutala gradom palo mi je na um da bi mi mogla pomoći. Tko nasljeđuje Olivine dionice, naprimjer?

– Dionice?

– Njezinih deset glasova. Zacijelo ne netko izvan obitelji. Kome bi ih dakle ostavila u slučaju smrti?

Prvi put otkako je viđam, doimala se iskreno zatečena, a boja ne njezinim obrazima činila se prirodnom.

– Kakve to ima veze? Bomba je bila namijenjena Terryu. Olive je stradala zabunom, nije li tako?

– Ne znam. Je li? – odrusila sam istom mjerom. –Tko od toga ima koristi? Ti? Lance?

– Ash – začuo se glas. – Olive je svoj dio ostavila svojoj sestri Ashley.

Gospođa Wood se iznenada pojavila na gornjem hodniku. Stajala je uz ogradu sa štapom, drhteći cijelim tijelom od učinjena

napora.

– Majko, ne moraš se opterećivati s ovim.

– Čini se da moram. Dođi u moju sobu, Kinsey. Gospođa Wood je iščezla.

Pogledala sam Ebony, a onda sam se pokraj nje uspela stubama.

24.

Sjele smo u njenu sobu blizu staklenih vrata koja su se otvarala na balkon prema moru. Prozračne zavjese bile su prevučene preko vrata i lijeno vijorile na povjetarcu koji je mirisao na sol.

Sjedila je u ljuljački tapeciranoj konjskom strunom, krhka i blistava. Nesvjesno je čupkala tkaninu na rukohvatima. Doimala se stravično. Lice joj je bilo blijedo a obrazi ostočkani nezdravim mrljama i protkani vidljivim kapilarama.

Nisam točno znala što je sve muči, ali činilo se da to neće preživjeti.

Sjela sam na stolac u blizini njene ljuljačke.

– Vama je sve jasno, je li?

Bojim se da jest. Trebalo je da ranije progovorim, ali podsvjesno sam se nadala da su moje sumnje neosnovane. Željela sam vjerovati da smo zakopali prošlost. Pomislila sam da smo krenuli dalje, ali nismo. Svijet je i bez toga prepun sramotnih djela. Što se ima dodavati? – Glas joj je podrhtavao dok je govorila. Ušutjela je, boreći se s unutrašnjim upozorenjem. – Obećala sam Woodyu da o tome nikad više neću govoriti.

– Morate, Helen. Ljudi umiru.

Na trenutak su joj živnule tamne oči.

– Znam – obrećnula se. Snaga je bljesnula j)oput upaljene šibice i jednako brzo se ugasila. – Čovjek čini najbolje što zna i umije. Trudi se da čini prave stvari. Stvari se događaju, i ti spašavaš što se može.

– Nitko vas ne osuđuje.

– Ja prigovaram sebi. Krivnja je na meni. Morala sam progovoriti prije nego što je sve krenula naopako. Znala sam sponu, ali nisam, glupača, htjela vjerovati.

– Vezano za Woodya? Zatresla je glavom.

– Za koga onda?

– Za Lancea – protisnula je šapatom. – Sve je počela s njim.

– Lance? – ponovila sam zbunjeno.

Bilo je to posljednje ime koje sam očekivala čuti.

– Čovjek bi pomislio da se prošlost može raspršiti.. da nema snage da djeluje toliko dugo.

– Koliko dugo?

– Sedamnaest godina, gotovo u dan – stisnula je usta i zatresla glavom. Lance je u pubertetu bio vrug od djeteta, tajnovit i buntovan. On i Woody su se: žestoko sukobljavali, ali s dječacima je to česta pojava. Lance je bio u dobi kad se posve jasno morao potvrditi.

– Ash mi je rekla da je imao nekoliko sukoba sa zakonom u to vrijeme.

Uzvrpoljila se u nelagodi.

– On je neprestano bio u nevolji. „Iživljavanje“ kažu, ali nisam vjerovala da je zao. Još i sad ne vjerujem. Imao je nemirno djetinjstvo... – Prekinula se i duboko uzdahnula. – Ne namjeravam se opravdati. Što je učinjeno, učinjeno je. Woody ga je naposljetku poslao u vojnu školu i odatle je otišao na odsluženje vojnog roka. Nismo ga ni vidjeli dok nije došao kući na odsustvo. Činilo se da se promijenio. Odrastao. Sazrio. Smiren i ugodan, pristojan prema roditeljima. Pokazao je zanimanje za kompaniju. Woody je bio oduševljen. – Posegnula je u džep za rupčićem i obrisala sitne kapljice znoja. Dosad mi još nije rekla ništa što već nisam znala.

– Što se dogodilo?

– Te godine... kad je Lance došao kući i sve je išlo kao podmazano... te godine... na samu Novu godinu. Nikad neću zaboraviti koliko sam bila sretna da je sve krenulo nabolje. Onda nam je došao Bass s pričom u koju nikako nisam htjela vjerovati. Negdje u dubini duše uvijek sam osuđivala njega. On je sve pokvario. Nikad mu nisam oprostila, premda sam svesna da nije kriv. Bilo mu je trinaest godina. Bio je lukav. Čak i u toj dobi znao je biti prepreden i uživati u tome.

Kao i danas, pomislila sam.

– Što vam je rekao?

– Ispričao je da je naletio na Lancea. Dojurio je k nama s onim podmuklim izražajem u očima, hineći da je izbezubljen, a točno je znao što hoće. Isprva mu Woody nije povjerovao niti riječ.

– Naletjeo je na Lancea... gdje?

Zavladala je šutnja, a onda je progovorila jedva čujnim glasom:

– S Olivom – šapnula je. – Lance i Olive. Na krevetu u njezinoj sobi. Bila je izuzetno lijepa šesnaestogodišnjakinja. Pomislila sam da ću umrijeti od stida i neugode, gnušanja nad njima. Woody je bio izvan sebe. Bjesnio je i divljao. Lance se kleo da su nedužni, da je Bass to pogrešno shvatio, ali uzalud. Woody je prebio Lancea na pasja kola... jedva je ostao živ. Ne smijem se sjetiti toga. Ozbiljno sam se uplašila da neće preživjeti. Lance se zaklinjao da su samo jednom bili zajedno. Zakleo se da nikad više neće staviti ruku na nju i dao je poštenu riječ. Čula sam to na vlastite uši.

– Tada ste Olivu poslali u internat. Helen potvrdi kimanjem.

– Tko je još znao za to?

– Nitko. Samo nas petoro. Lance i Olive, Bass, Wood i ja. Ebony je u to vrijeme bila u Evropi. Ashley je znala da se dogodilo nešto strašno, ali nije znala što.

Zavladala je šutnja. Helen je neprestano gladila tkaninu na rukohvatu. Pogled joj je bio mješavina boli i grižnje savjesti.

– Što još? – zapitala sam. – Što je uslijedilo? Zatresla je glavom. Obrazi su joj porumenjeli.

– Morate mi reći, Helen. Sada to više nema nikakve veze.

– I te kako – protisnula je.

Počela je tiho plakati. Vidjela sam da se muči sa osjećajima koje je prije mnogo godina zakopala u dubinu duše. Čekala sam toliko dugo da mi se učinilo uzaludnim. Ruke su joj se tresle u neobuzdanu plesu. Naposljetku je progovorila.

– Lance je lagao o odnosu između njih dvoje. To je trajalo godinama. Woody to nikad nije saznao, ali ja sam cijelo vrijeme sumnjala.

– Sumnjali ste da je Lance zloupotrebljavao Olivu i niste se umiješali?

– Što sam mogla reći? Nisam imala dokaz. Nastojala sam ih razdvojiti kad god se to moglo. On je ljeti odlazio na kampiranje, ona bi ostala s našim prijateljima u Maineu. Nikad ih nisam ostavljala same u kući. Vjerovala sam da je to faza... nešto što će proći samo od sebe. Pomišljala sam ako.. zapravo više ne znam što sam sve

misli. Majka ne raspravlja sa sinom o takvim stvarima. Nisam htjela njuškati, a Olive je odbijala svaku pomisao da nešto nije kako valja. Da je barem ona došla k meni po savjet, bila bih se mogla umiješati. Ali, nikad ni riječi. Čak je i ona mogla biti začetnik te veze.

– Koliko dugo je to trajalo?

S velikim naporom pokušala sam se obuzdati, uvjereni da bi zašutjela čim bi osjetila moj bijes.

– Lance je bio opsjednut njome od najranije dobi. Bilo mu je pet godina kad se rodila Olive, a ja sam bila presretna što je ne odbacuje. Dotad smo imali samo njega i Ebony. On je još bio dijete, pa me istinski radovala ta privrženost. Zacijelo je počelo s djetinjom znatiželjom i uznapredovalo u nešto drugo. Prekinuli su kad su otkriveni. U posljednjih nekoliko godina nisu se podnosili, ali nepopravljiva šteta je bila učinjena. Olive je imala goleme teškoće.

– Vjerojatno seksualne naravi.

Helen je kimnula. Obrazi su joj se zarumenjeli.

– Uz to je zapadala u duboke depresije koje su znale trajati mjesecima. U to je vrijeme samo jurila. Činila je sve da pobjegne od osjećaja. Zabavljala se i trošila. Trošila i zabavljala se. Tako je živjela.

Na brzinu sam u mislima prebivala po svemu što sam čula, čak i usputnim, naoko nevažnim pojedinostima.

– Olive mi je rekla da se žestoko posvađala s Bassom za njegova boravka kod kuće na Dan zahvalnosti. Oko čega su se sukobili?

– Posrijedi je bilo nešto smiješno. Čak se više ne mogu sjetiti što. Glupa zadjevica u koju ljudi zapadaju kad previše popiju. Bass je podivljao i htio joj se osvetiti, a zapravo ni za što. Sitničavost, to je sve.

Promatrala sam je, pokušavajući da razborito shvatim sve što je govorila. Počelo je s Lance, *Wood/Warrenom*, pričom o preuzimanju, dokazima o krivotvorenju dokumenata za odštetni zahtjev. Netko je Lanceu namjestio igru i usputno u nju uvukao i mene. Kad je Olive stradala, vjerovala sam da je to nesretan slučaj, u nekoj vezi s poslom. Tako se činilo, ali pogrešno. Sad mi se rješenje činilo sasvim jasnim.

– Bass je to zacijelo rekao Terryju, je li?

– Nedvojbeno – izustila je jedva čujno. – Terry nije kao mi. Ne znam u čemu je problem, ali on mi se čini sasvim svoj. Čak i kad su se upoznali, meni se doimao čudno, ali ludovao je za njom...

– Čula sam da je bio opsjednut njome – prekinula sam je. – Da je obožavao tlo po kojemu je hodala.

– Oh, nema sumnje da ju je obožavao. Njoj je baš to i bilo potrebno, pa sam pomislila da će naposljetku sve ispasti dobro. Imala je komplekse veći dio života. Činilo se da se opustila tek kad se pojavio Terry. Držala sam da je zavrijedila malo sreće.

– Smatrajući je „obeščašćenom“ zbog Lancea, je li?

– Pa bila je okaljana. Tko zna kakve je razbludne apetite Lance probudio u njoj.

– Teško, da je ona tome kriva.

– Dakako da nije, ali koji bi je pristojan mladić uopće pogledao da je istina izašla na vidjelo. Činilo se da je Terry božji dar.

– Dakle, odlučili ste da mu ne govorite o tome. – Nikad više nismo razgovarali o tome, stoga nije ni došlo u pitanje da razgovaramo s njim. Cemu izazivati neprilike kad je sve išlo kako valja?

Naglo sam ustala i nazvala poručnika Dolana. Dežurna službenica je rekla da pričekam. Helen je imala pravo. Što je učinjeno, učinjeno je. Nije bilo svrhe da se osuđuje Bass. Ako se ikoga imalo kriviti, onda su to Helen i Woody. Olive je platila životom Heleninu nesposobnost da se suoči s istinom.

– Gdje je sad Terry? – upitala sam Helen preko ramena. Helen nije mogla obuzdati suze. Činilo mi se kasno za plakanje, ali to joj nisam htjela reći.

– Maloprije je bio ovdje – protisnula je. – Otišao je kući.

Kad se Dolan javio, doslovce sam mu ispričala sve što sam doznala.

– Privest ćemo ga na ispitivanje. Uzet ćemo dozvolu za pretres stana. Čekaj malo! – Prekrio je slušalicu rukom. Prigušeno sam čula da je nekome u sobi izdao naređenje. Potom se vratio telefonu. – Da ti kažem što smo mi doznali u međuvremenu. Pronašli smo kome pripadaju otisci s automobila u kojem je nađena mrtva Lyda Case.

Momak se zove Chris Emmsi. Prije dvadeset godina je osuđen za ubojstvo pomajke. Digao ju je u zrak bombom koju je poslao poštanskom pošiljkom. Presuda suda glasila je: privremena neuračunljivost.

– Sjajno. Nije dakle, dospio u zatvor?

– Ne. Smješten je u duševnu bolnicu Camarillo, odakle je pobjegao poslije osamnaest mjeseci.

– I nikad nije uhvaćen?

– Cijelo je vrijeme slobodan kao ptica. Upravo sam razgovarao s jednim od liječnika. Obećao je da će prolistati dokumentaciju i vidjeti što je bilo s njim.

– Je li doista bio poremećen ili je samo hinio?

– Svatko tko učini to što je učinio on, nesumnjivo je poremećena uma.

– Hoćeš li obavijestiti obitelj čim ga smjestite na sigurnom?

– Svakako. Odmah ću poslati nekoga, za slučaj da se odluči vratiti.

– Možda ne bi bilo loše da pošalješ osiguranje u *Wood/Warren*. Možda će krenuti na Lancea.

– Imaš pravo. – Dolan je prekinuo vezu.

Ostavila sam Helen skvrčenu u ljuljački. Sišla sam u prizemlje i potražila Ebony. Ispričala sam joj što se događa. Na izlazu iz kuće sam se osvrnula i spazila da je krenula u sobu svoje majke. Nisam mogla zamisliti o čemu će razgovarati.

Pred očima mi se pojavila slika Olive kako leti kroz zrak. Nisam se mogla osloboditi tog prizora. Odvezla sam se kući potištena. U posljednje vrijeme to je bilo moje redovito stanje. Zamorila sam se kopanjem po tuđem prljavom rublju. Zlo mi je što o njima znam više nego što bi trebalo znati. Prošlost nikada nije ugodna. Tajne nikada nisu vezane za dobročinstva koja odjednom dođu na vidjelo. Ništa se ne rješava rukovanjem ili iskrenim razgovorom.

Opekline su mi se uparile ispod zavoja. Osjećala sam tupu bubnjajuću bol. Pogledala sam se u retrovizor. S oprženom kosom i bez obrva doimala sam se zbunjeno, nespremna na iznenadno zaključivanje slučaja. Istina je. Nisam imala vremena poslagati događaje. Razmišljala sam o Danielu i Bassu. Razum je kazivao da

nemam što s njim, ali to se ipak činilo nesvršenim činom. Htjela sam raščistiti sve. Željela sam svoj mir. Ušla sam kroz vrata i pokupila poštu u prolazu. Otključala sam svoj stan i bacila torbicu na kauč. Imala sam očajničku potrebu da se okupam. Bilo je tek četiri sata poslije podne, ali željela sam skinuti sa sebe svu prljavštinu i otići pred Rosiena vrata. Bio je utorak i sad je već morala otvoriti. Istina je, obično otvara tek u pet, ali možda ću je nagovoriti da me dobro nahrani. Vapila sam za obilnim mađarskim objedom, čašom bijelog vina i nekim tko će majčinski skakutati oko mene.

Zastala sam kod stola i provjerila automatsku sekretaricu. Nije bilo poruka. Pošta je bila nezanimljiva. Prekasno sam shvatila da su vrata kupaonice zatvorena. Nikad ih ne ostavljam zatvorena. Stan je malen i svjetlo s prozora kupaonice pomaže. Okrenula sam glavu, osjećajući ledene žmarce po leđima. Ručica se okrenula i vrata se otvoriše. Taj dio sobe u to doba dana bio je u sjeni, ali jasno sam ga vidjela. Sledila sam se. Terry je izašao iz kupaonice i zaobišao kauč. U desnoj ruci držao je pištolj uperen u mene. Nagonski sam podigla ruke na predaju.

– Uhvatila si me – prozbori Terry. – Namjeravao sam nestati prije tvog povratka kući.

– Što radiš ovdje?

– Donio sam ti dar.

Rukom je pokazivao prema kutiji. Kao u transu, okrenula sam se da vidim na što pokazuje. Na radnoj ploči bila je kutija za cipele umotana u raznobojni papir, s crvenom vrpcom na vrhu. Iznenadjenje, iznenadjenje. Terry Kohler mi je donio kutiju smrti.

– Lijepo – uspjela sam protisnuti kroz suhe usne.

– Zar je nećeš otvoriti? Zatresla sam glavom.

– Bolje da ostane tamo gdje jest. Ne bih je htjela bubnuti.

– Ova je tempirana.

Uspjela sam otpustiti vilicu, ali nisam mogla protisnuti riječ. Kamo sam stavila pištolj? Mozak mi je potpuno zakazao. Posegla sam za rubom stola, podupirući se vršcima prstiju. Bombe su bučne. Kraj je brz. Pročistila sam grlo. – Žao mi je što sam te prekinula u poslu. Zbog mene se ne moraš zadržavati.

– Neću biti u blizini kad prasne. Nezgodne su.

– Kako ćeš mene zadržati? Morat ćeš me ubiti.

– Zavezat ću te. Imam konopac.

Tada sam spazila konopac za rublje bačen na pod u kuhinji.

– Misliš na sve. – Htjela sam ga navesti da govori. Nije me smio svezati, jer to bi značilo sigurnu smrt. –Što ako prasne prije vremena?

– Sudbina – posprdno odgovori. – Ali znaš što je rekao Dylan Thomas. „Poslije prve smrti druge nema“. – Kako je u ovo upao Hugh Case? Smijem li pitati? Jednostavno sam znatiželjna.

– Nemam ništa protiv. Ionako nemamo drugu temu za razgovor. Hugh je postao odgovorna ličnost pošto je Woody konkurirao za državni posao. Svi smo morali biti čisti, ali on je presavjesno shvatio zadatak. Obrasci, razgovori, bezbrojna pitanja. Isprva sam smatrao da se šali, ali postupno sam uviđao da iznalazi sve konkretnija pitanja. Znao je. Jasno da je htio otiske prstiju. Izbjegavao sam da dam koliko sam mogao, ali nisam mu mogao odbiti. Morao sam ga ubiti prije nego što je Woodyu ispričao svu prljavšinu.

– O smrti tvoje majke?

– Pomajke – ispravio me.

– Nije li se netko drugi mogao pojaviti s istom spoznajom?

– Smislio sam način da to spriječim, ali najprije sam njega morao maknuti s puta.

– Nisi imao dokaz da bi te uništio.

– Oh, itekako. Uništio sam dokumentaciju koju je držao u uredu, ali je duplikat imao kod kuće. To sam doznao tek nedavno.

– Lyda?

– Zahvaljujući tebi. Nakon tvog posjeta, prekopala je sve papire i naletjela na sve podatke o Chrisu Emmsu. Nije imala pojma tko je on, ali je slutila da je netko u tvornici. Nazvala me iz Dallasa rekavši da ima podatke, koje je otkrio Hugh. Rekao sam kako bi me radovalo da ih vidim i da joj savjetujem kamo s tim. Obećala je da neće ništa govoriti Lanceu, jer je i onako sumnjala u njega.

– Krasno. A ona navodna prijetnja... nju si izmislio?

– Aha!

– Onda kad smo je čekali kod rezervata za ptice, ona je već bila mrtva ispred moje kuće?

– Točno.

– Kako si ubio Hughu?

Terry je ravnodušno slegnuo ramenima.

– Kloral hidratom. Poslije sam se uvukao u laboratorij i ukrao uzorke krvi i urina da se ne bi mogao otkriti.

– Zaista valja imati petlju!

– Moralo je biti tako, a znao sam da imam pravo. Nisam smio dopustiti da mi ugrožava život. Poslije me istinski razbjesnila spoznaja da je sve bilo uzaludno. Olive je imala prošlost jednako mračnu kao ja. Uopće nije trebalo da se štitim. Lijepo sam joj mogao vraćati milo za drago.

– Ipak ti je sad lakše kad je nema. Platila je svoj grijeh u cijelosti, je li?

Uozbiljio se: – Trebalo je da ubijem Lancea, a nju ostavim na životu. Mogao sam joj dobro zagorčiti život.

– Držim da si to već učinio.

– Jesam, ali ne dovoljno. A sad mi je izmakla. Šteta ne mogu ostati dulje. Mogli bismo porazgovarati. Zašto ćeš ubiti mene?

– Činilo mi se da je to pametno. Pomislio sam da će ti se svidjeti ovakav kraj... bučan, umjesto onog uobičajenog.

– Čudim se da nisi sredio Lancea.

– U automobilu imam isti onakav paket i za njega. Revolver je vjerojatno na dnu moje torbice. Namjeravala sam ga odnijeti na popravak. Ili sam ga možda gurnula u kovčežić na stražnjem sjedalu? Ako jesam, onda je još i sada tamo, a ja sam potpuno bespomoćna.

– Smeta li ti ako sjednem?

Prišla sam kauču i sjela, ne skidajući pogled s njega. Privukao je stolac bliže i sjeo, prekrživši noge. Bio je naočit muškarac, vitak i tamnokos. Ništa u njegovu ponašanju nije upućivalo na poremećen um. Je li poremećen? Koliko? Bih li trampila život za seksualnu uslugu ako je zatraži? Svakako, zašto ne?

Mučila sam se procjenjujući situaciju. Bila sam kod kuće, gdje sam se morala osjećati sigurnom. Vani se još nije ni smračilo. Osjećala sam potrebu za mokrenjem, ali nisam se usudila zatražiti dopuštenje da odem u nužnik. Činilo se uputnijim da povedem nekakav razgovor.

– Na koje vrijeme je namještena? Pogledao je na sat.

– Imamo još desetak minuta za razgovor. Bomba će prasnuti u četiri i pol. Bojao sam da nećeš stići kući na vrijeme. Mogao bih je premjestiti, ali žao mi je pokvariti omotni papir.

– Shvaćam. – Pogledala sam sat na radnom stolu. Četiri sata i dvadeset dvije minute. Terry se doimao smireno. – Ne plašiš se? Nasmiješio se.

– Voljela te.

– Pa što?

– Ništa. Očito ti ljubav ne znači mnogo. Prikovala sam pogled na sat. Četiri i dvadeset.

– Ne kad se zasniva na lažima i prijevari. Morala mi je priznati istinu. Nikad nije izašla sa činjenicama na vidjelo. Ostavila me u uvjerenju da je naš neuspješan seksualni život moja greška. Vjerovao sam da nešto sa mnom nije kako valja. Katkad pomišljam kako je ljubi po cijelom tijelu, uranja u nju. Odvratno!

– To je bilo davno.

– Ne dovoljno.

– A Andy Motycka? Kako si njega nagovorio da ti pomogne?

– Novcem i prijetnjama. Janice ga je cijedila za svaku paru. Platilo sam mu deset tisuća. Svaki put kad bi postao nervozan, podsjetio sam ga na to da ću sa zadovoljstvom ispričati Janice za Lorraine pokuša li se povući.

– Kako si doznao za nju?

– Godinama se svi poznajemo. Izlazili smo zajedno još prije nego što se oženio. Dakako, sve se to događalo pošto sam preuzeo novi identitet. Nije mi trebalo dugo da shvatim kako je baš on u izvornom položaju da mi pomogne.

– Jesi li ubio i njega?

– Da barem jesam! Pobjegao mi je, ali pronaći ću način da ga vratim. Nije odviše bistar.

Uza svu naglušost, mogla sam se zakleti da čujem kuckanje tempirane bombe. Ovlažila sam usne.

– Zar je unutra uistinu sat? Kako djeluje? Pogledao je prema kutiji.

– Vrlo jednostavna naprava. Ona za Olivu bila je složenija, ali morao sam biti siguran da će se aktivirati na udar.

– Čudno da tad ja nisam stradala.

– Da, šteta! Sve bi bilo jednostavnije.

Prisjetila sam se kako se sagnuo da pospremi crijevo za polijevanje. Pronašao bi bilo koji razlog da ostane izvan domašaja. Počela sam se osjećati neobično slobodna. Ostalo mi je vrlo kratko vrijeme, ali i ono se počelo razvlačiti poput gume za žvakanje. Činilo se nepojmljivo da sam posljednjih deset minuta svog života provela razglabajući o nevažnim stvarima sa čovjekom koji me naumio ubiti. Ali zašto ne bih? Ponovo sam se prisjetila munjevitog leta s Olivine verande, dok je ona odletjela uvis poput ptice. Takva se smrt i ne računa. Plašila sam se jedino polagana umiranja u ranama, izdisanja u mukama. Vrijeme je da se pokrenem, pomislila sam, ne mareći za posljedice. Kad je u pitanju goli život, što još čovjek ima izgubiti?

Posegnula sam za torbicom.

– Imam sredstva za umirenje u torbici. Smijem li? Zbunjeno je mahnuo pištoljem.

– Ostavi to na miru!

– Loše mi je, Terry. Moram uzeti nešto za smirenje. Onda me možeš vezati.

– Ne! Ne diraj to! Čuješ li!

– Pomozi mi! Ne tražim mnogo.

Privukla sam torbicu, otvorila je i počela prekapati po njoj dok nisam osjetila držak svog spasitelja. Otkočila sam ga. Nije mogao vjerovati da ga neću poslušati, ali činilo se da nije znao što bi.

Ustao je, a ja sam u isti tren opalila kroz dno torbice. Odskočio je kao da sam ga napunila sačmom, ali nisam vidjela krv, niti se srušio na pod kao što sam očekivala. Umjesto toga nasrnuo je na

mene poput pobješnjela psa. Izvukla sam pištolj iz torbice da ponovo zapucam ali bacio se na mene i oborio me na pod. Vidjela sam šaku i odskočila. Udarac me pogodio po lijevom uhu koje mi je odzvanjalo bolom. Pokušala sam se podignuti, hvatajući se za kauč. Ne znam gdje je završio moj pištolj, ali njegov je bio uperen u mene. Zgrabila sam torbicu i zamahnuta. Pogodila sam ga u glavu i oborila ga.

Zapriječio mi je put do izlaza, pa sam okrenula prema kupaonici. Tresnula sam vratima iza sebe, zaključala ih i bacila se na pod. Pucao je dvaput... meci su poput pčela prozujali kroz vrata. Nisam imala kamo. Prozor u kupaonici bio je baš u visini ispaljenih metaka, a nisam se imala čime zaštititi. Počeo je bjesomučno lupati po vratima. Drvo je pucalo pod snažnim udarcima. Uspio je nogom probiti ploču, a potom je provukao ruku, tražeći bravu. Skinula sam poklopac s vodokotlića i tresnula ga svom silinom. Zaurkao je od boli i povukao ruku. Pucao je ponovo, psujući žestoko. Odjednom se u procijepu pojavilo njegovo lice. Bjesomučno je kolutao očima, tražeći me. Cijev pištolja bila je uperena u mene. Jedina zaštita bio mi je poklopac vodokotlića koji sam držala ispred sebe kao štit. Metak se zabio uz zveket. Silina udarca izbila mi je taj štit iz ruke, raspolovivši ga. Terry je ponovo počeo udarati po vratima, ali udarci su bili sve slabiji.

Odjednom sam čula da se stropoštao. Sledila sam se od zaprepaštenja. Nisam mogla čekati da se uvjerim glumi li. Nasrnula sam na vrata, ali ih nisam mogla pomaknuti. Spustila sam se na koljena i provirila kroz otvor. Ležao je na leđima. Prednji dio košulje bio mu je obliven krvlju. Očito sam ga ranila prvim metkom, ali mu je trebalo toliko dugo da ga obori. Još je disao. Uz njegovo hroptanje čula sam tiktakanje tempirane bombe.

– Makni se s vrata! Pomakni se Terry!

– Nije se micao. Sat je pokazivao četiri i dvadeset devet minuta.

Gurnula sam iz petnih žila, ali ga nisam mogla pomaknuti. Morala sam izaći. Grozničavo sam se: osvrtala po prostoriji, a onda sam zgrabila polovicu polomljenog vodokotlića. Razbila sam prozor. Staklo se rasprsnulo i rasulo u vrt. Zgrabila sam ručnik i omotala okvir prozora.

Prasak eksplozije izbacio me kroz prozor u stilu Supermena. Tresnula sam na travu i ostala bez daha. Na tren sam se uplašila da više neću moći disati. Oko mene su letjele krhotine. Veliki komad krova proletio mi je iznad glave. Dok je kršio grane drveća, iz kuće se pojavio oblak bijelog dima. Usmjerila sam pogled na zid iza sebe koji se činio netaknut. Krevet se našao na prilazu kući s naherenim jastucima. Na naslonu je stajala moja paprat kao da je svojevrijedno odabrala baš taj položaj. Bilo mi je jasno da je cijela prednja strana mog stana razrušena, sve moje stvari uništene. Sreća što ih nemam mnogo, pomislila sam. Opet sam privremeno oglušila, ali počela sam se privikavati na to. Naposljetku sam, uz veliki napor, ustala i vratila se u kuću da provjerim je li išta ostalo od Terrya.

Epilog

Henry Pitts se vratio kući i zatekao krater na mjestu gdje je imao stan za iznajmljivanje. Više su ga uznemirile moje nevolje u vrijeme njegova izbivanja nego šteta koju mu je osiguranje namirilo. Sad ima velike planove da mi uredi novi stan i već je u pregovorima s arhitektom. Zašto da se žalim? Čim sam stala na noge, vratila sam se poslu. Mac je dogovorio da mi se na račun poduzeća California Fidelity preuredi ured kao naknada za privremenu suspenziju.

Andy Motycka je otpušten, a podignuta je i krivična prijava protiv njega. Vjerojatno su u uredu okružnog tužitelja izbrisali moje ime i utipkali njegovo..

Dva dana poslije eksplozije Daniel je otišao s Bassom. Ne mogu reći da me to pogodilo. Nakon svega što sam proživjela, njegova izdaja mi se činila beznačajnom.

Preispitujući sve događaje, zaključila sam da je ostalo još nešto što je valjalo raščistiti. Posavjetovala sam se s poručnikom Dolanom u četiri oka o pet tisuća dolara koje je Terry položio na moj. račun. Savjetovao mi je da šutim, što sam i učinila.

mobi: vuki

Sadržaj

- [D kao Dokaz](#)
- [1.](#)
- [2.](#)
- [3.](#)
- [4.](#)
- [5.](#)
- [6.](#)
- [7.](#)
- [8.](#)
- [9.](#)
- [10.](#)
- [11.](#)
- [12.](#)
- [13.](#)
- [14.](#)
- [15.](#)
- [16.](#)
- [17.](#)
- [18.](#)
- [19.](#)
- [20.](#)
- [21.](#)
- [22.](#)
- [23.](#)
- [24.](#)
- [Epilog](#)

Table of Contents

D kao Dokaz

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

13.

14.

15.

16.

17.

18.

19.

20.

21.

22.

23.

24.

Epilog